

Xuyên Việt Chi Thị Tắm Ba, Thái Thượng Hoàng!

Contents

Xuyên Việt Chi Thị Tắm Ba, Thái Thượng Hoàng!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	25
4. Chương 4	34
5. Chương 5	46
6. Chương 6	56
7. Chương 7	64
8. Chương 8	73
9. Chương 9	82
10. Chương 10	92

Xuyên Việt Chi Thị Tắm Ba, Thái Thượng Hoàng!

Giới thiệu

Tên dịch: Xuyên việt thị tắm (*) đi chữ, thái thượng hoàng! Editor: Hạ Vũ Thể loại: Xuyên việt, 1×1, HE, cung đình, biếm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-thi-tam-ba-thai-thuong-hoang>

1. Chương 1

Bánh xe định mệnh ngày mười lăm tháng giêng này, chính là vô tình cán qua người Yến Lâm Tích vô tội đang băng qua đường. Hắn còn đang suy nghĩ xem món bánh trôi vùng mẹ nấu ở nhà có bao nhiêu mỹ vị, xoa bụng định khi về tới nhà sẽ ăn một chén thật to thì đột nhiên cảm thấy thân thể bị va chạm cực mạnh, bên tai truyền đến tiếng người qua đường cao giọng hét chói tai, bầu trời xanh biếc dần dần biến thành huyết sắc xẹt qua trước mắt, lập tức sau đó, trước mắt tối sầm, hắn bất tỉnh nhân sự không biết gì nữa.

Đến khi nhắm mắt lại, cảm nhận được dưới thân một mảnh mềm mại ấm áp, hắn vẫn còn đang suy tư: Ta đây là đang xuyên qua sao? Có xuyên hay không? Xuyên rồi!!

Vừa trải qua thời khắc bị xe đụng vào bay lên, hắn cũng không phải hồ đồ ngu ngốc khi nghĩ thế. Vì sao sau lúc đó bản thân vẫn có thể bình an vô sự khoan khoái nằm trên giường lớn thế này? Có bệnh viện nào có cái giường to và mềm mại như vậy không?

Yến Lâm Tích đầu óc cấp tốc suy luận, Diêm vương gia sẽ khiến ta xuyên qua người nào chứ? Nam nhân? Nữ nhân? Lão tử? Tạm thời thôi sao? Ta tên gì? Đang làm gì? Nếu lát sau có người đến, nên phản ứng ra sao về cái trạng thái xuyên qua chết tiệt này?

Thân là nam sinh mười chín tuổi năm hai đại học phong nhã hào hoa, Yến Lâm Tích từ cao trung đã bắt đầu tiếp xúc với rất nhiều tiểu thuyết, xuyên qua sống lại và vân vân, hắn cũng đã sớm trở mình hư thúi... Vậy nên lúc này hắn nhắm mắt lại, nhưng khoé miệng vẫn là không nhin được nhếch lên, thậm chí cười gian mấy tiếng.

Là xuyên qua a! Không phải nhân vật chính nào xuyên qua cũng đều giàu sang phú quý, hậu cung rộng lớn vô số mỹ nhân sao? Ông trời hảo hảo phù hộ, nếu cho hắn xuyên qua một hoàng đế, tốt nhất là trị vì vào thời đại thiên hạ thái bình, dân giàu nước mạnh, không có chiến loạn và vân vân. Ủ, như vậy hắn chỉ cần ăn tốt ngủ tốt, mỗi ngày quyến luyến mỹ nữ phi tần thôi nha... Hắn nuốt nước miếng, trong lòng thầm bái thiên bái địa, bái cả Phật tổ.

“Bệ hạ? Bệ hạ? Người tỉnh chưa?” Bên tai truyền đến thanh âm nam tử có chút the thé nhưng không hề khó nghe.

Bệ hạ? Oh my god, chẳng lẽ Phật tổ đã nghe được nhịp tim của hắn, thực sự biến hắn thành một hoàng đế? Yến Lâm Tích thực kích động, nét mặt cũng giãn ra, chậm rãi mở mắt.

“Bệ hạ tỉnh rồi, bệ hạ tỉnh rồi!” Đập vào mắt là một tiểu thái giám thanh tú, không chờ Yến Lâm Tích mở miệng, cậu đã nhảy dựng lên, vừa khóc vừa cười xông ra ngoài.

Mẹ ơi, thế này là thế nào? Vào lúc này không phải sẽ có rất nhiều thái giám, ngự y, cung tỳ gì đó vây quanh ân cần hỏi han, giúp hắn xoa bóp đấm lưng sao, tại sao chỉ có duy nhất một thiếu niên, lại gấp gáp hoảng sợ chạy ra ngoài? Yến Lâm Tích hoang mang ngồi xuống, cúi đầu nhìn bản thân một chút. Đoạn trung y màu vàng lằng rộ thùng thình, bàn tay trắng nõn, nhìn rất bình thường. Sờ phía dưới chút nữa, hoàn hảo, ha ha. Hắn sờ sờ mặt mình, ô ô, rất mịn nha, sau đó lại sờ mũi sờ cằm, tựa hồ, thân thể xuyên qua này cũng không tệ lắm.

Yến Lâm Tích chân trần xuống giường, tìm cái gương khắp nơi. Thế nhưng kỳ quái thật, trên cái giá rõ to trong tấm cung kia, tại sao một chiếc gương đồng cũng tìm không được? Không có gương còn chưa tính, thế nào một người phục vụ cũng không có? Yến Lâm Tích bất mãn, cực kỳ bất mãn. Liếc mắt quanh gian phòng lớn như vậy cư nhiên không hề thấy mỹ nhân, đã biết tên hoàng đế này quá thất bại.

Hắn chấp tay sau lưng, chân trần đi đất, xem tới xem lui trong phòng. Xem xong một lượt, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Nga, tới rồi! Hắn nhanh chóng nhảy lên long sàng (giường của vua), trùm chăn kín người, làm ra bộ dạng mệt mỏi nhu nhược, mở nửa con mắt, chăm chăm nhìn môn phi (cánh cửa) màu son đóng chặt.

“Két...” Cánh cửa gỗ nặng nề bị đẩy ra, dương quang vàng óng không gặp chút trở ngại liền tràn vào, trải đầy phòng, khiến trong điện phản chiếu sắc xanh vàng rực rỡ. Ánh mắt hắn hoàn toàn bị ánh dương

quang chiếu loá, chỉ thấy một bóng đen thui lù không rõ hình dạng, chỉ nhìn được dưới chân cái bóng có vạt áo trường bào, uyển chuyển lướt theo bước tiến của người kia, chậm rãi leo lên long sàng của hắn.

“Ách...” Yến Lâm Tích nheo mắt lại, lấy tay che đôi mắt bị dương quang đâm vào, tóm lấy y dồn dập hỏi, “Người tới từ phương nào?”

“Ha ha.” Y khẽ cười hai tiếng, thanh âm trầm thấp mạnh mẽ, thanh âm đó chỉ nghe qua một lần cũng đủ khiến nam nhân như hắn toàn thân tê dại trước y.

Yến Lâm Tích chớp mắt một cái, đã thấy cánh cửa phía sau người nọ bị kẻ bên ngoài khép chặt, đem ánh dương quang màu hoàng kim xán lạn cắt đứt.

Nga nga nga, đại soái ca! Yến Lâm Tích dụi dụi mắt, lập tức thấy rõ tướng mạo người trước mặt mình, gần như suýt kêu lên thất thanh.

Vương bào kim sắc thêu long phượng, đầu đội mào diệp ngọc kết song long, vóc người cao lớn, ngũ quan tuần mỹ, tiêu sái bước vào thế giới của Yến Lâm Tích, tượng vàng sao có thể so sánh với ngũ quan của y, quanh thân hơi thở cũng dồn dập hơn a!

Yến Lâm Tích sững sờ ngơ ngẩn nhìn nam nhân tuần mỹ cực độ, tức giận cực độ, quyền thế cực độ đang hướng đến gần mình, đầu óc rất nhanh liền chuyển động. Cái người không biết tên này, cư nhiên lại dám lớn gan tùy ý ra vào tẩm cung của ta, xem ra cũng là một đại nhân vật địa vị không thấp. Trên áo thêu bàn long văn (hoa văn rồng cuộn) mà không phải chân long văn, đó không phải chính là loại y phục của hoàng tộc sao? Mào ngọc đội trên đầu rõ ràng là lưỡng long giương nanh múa vuốt... Người này rốt cuộc lai lịch ra sao? Còn nữa, đẹp thì đẹp, nhưng ánh mắt y đối với ta là loại cảm xúc gì? Kẻ này cư cao lâm hạ [1], duy ngã độc tôn, có điểm tức giận thậm chí là vương chút khinh bỉ... Ta cược nha, lão tử mới đúng là long thiên tử thật a, người khoe khoang thế này là muốn thể hiện cái gì nào?

Yến Lâm Tích đột nhiên cả kinh —— Hả, cái gì cái gì, chẳng lẽ thời không thay đổi? Chẳng lẽ hắn không còn là hoàng đế, mà bảo tọa (ngai vàng) của hoàng đế này đã bị kẻ khác... Tranh đoạt?

Càng nghĩ càng lo, ánh mắt Yến Lâm Tích lúc trước nhìn về kinh diêm của y đầy hoài nghi giờ lại biến thành cảnh giác cùng đề phòng cao độ.

“Người đã tỉnh?” Nam nhân kia sờ sờ thất lưng hắn, đỉnh đầu ngồi lên giường Yến Lâm Tích!

Long sàng! Là long sàng đó! Tại sao người có thể tùy tiện đặt cái mông lên như vậy! Yến Lâm Tích gắt gao nhìn chằm chằm mông y, không phải đang luyện công phu thưởng thức mông người ta, mà là đang dẫu môi, mày nhíu chặt lại, vẻ mặt y hết người táo bón. (=.=’)

“Lớn mật, ai cho ngươi ngồi?” Yến Lâm Tích rốt cuộc cũng tìm lại được thanh âm của mình. Hắn ngồi xuống, ho khan hai tiếng, trong cổ họng xẹt qua một tia đau rất. Rõ ràng vừa rồi còn được hầu hạ, như thế nào lại thành chuyện như vậy?

“Khá khen, thanh âm cũng thay đổi, người đối với ta đúng là nhẩn tâm hạ ngục.” Hai hàng lông mày của y nhướng một cái, thân thể vươn về phía trước, áp sát Yến Lâm Tích.

Lông mi của y thật là đẹp mắt! Đen dày cong vút, nhìn nghiêng tuyệt trần. Còn nữa, đôi mắt này... Di, đôi mắt này thuộc về ai? Yến Lâm Tích nhin không được cũng rướn cao lên, muốn nhìn rõ dáng dấp của mình phản chiếu trong mắt y.

Hắn cứ như thế hướng phía trước sáp tới, giống như là một khối thịt tự động di chuyển, cùng với sói lang chẳng khác gì nhau. Nam nhân kinh ngạc một chút, lập tức nhoẻn miệng cười: “Thế nào, bệ hạ rốt cuộc nghĩ gì, loại tình cảm này chính là hương vi thần mà ái mộ nhưng nhớ sao?”

Cái gì hả? Ái mộ nhưng nhớ?

Yến Lâm Tích hơi ngậy người, thấy hoa mắt, bức màn đính vàng nguyên chất lại một lần nữa xuất hiện trước mắt, cả người lập tức bị đẩy ngã xuống giường.

Chờ chút! Bị đè ngã? Yến Lâm Tích chớp chớp mắt, còn chưa kịp ngậm mồm lại, khí tức bá đạo đã bắt đầu bao trùm, đồng thời, luồn sâu vào chân!

Oa oa oa! Đây là cái tình huống chết tiệt gì hả? Không nên a! Hắn còn có hậu cung khổng lồ đầy mỹ nữ nha, cũng chưa kịp hưởng thụ cảm giác quyến luyến phi tần mà vui sướng đến quên cả trời đất nha, tuyệt đối không thể để bản thân bị một người đàn ông đẩy ngã! Hắn, đang, bị, cưỡng, bức!

Hắn bị hôn đến không thở nổi, ý thức cũng dần dần mờ mịt. Hảo chết tiệt, tại sao kỹ thuật hôn điều luyện đến vậy! Yến Lâm Tích cảm giác được tôn nghiêm nam nhân của bản thân đang bị khiêu chiến cực đại. Làm sao hắn có thể chịu thua chuyện này chứ? Cứ như vậy mà nhận thua, sau này làm gì còn mặt mũi gặp mỹ nữ khắp thiên hạ nữa?

Vì vậy hắn lập tức phản chấn tinh thần, cũng đem đầu lưỡi của mình đưa tới, nỗ lực muốn cấp tốc cướp quyền khống chế về.

Thế nhưng...

Trời giết tên này đi, khi hắn bắt đầu có điểm tâm đắc, bắt đầu sung sướng hưởng thụ thú vui hôn môi thì đột nhiên đẩy hắn ra!

Phải biết rằng, lúc nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú tà mị ở khoảng cách quá gần, thật sự là, áp lực rất lớn a!

“Người rốt cuộc là ai?” Y lạnh lùng nhìn cảnh đẹp ý vui trên mặt hắn, trong con ngươi đen sâu thẳm chớp động sát ý thấu xương, Yến Lâm Tích chợt cảm thấy sau lưng luồn lạnh khí bốc lên.

Hắn đã phát hiện ra điều gì? Biết mình là hàng giả? Không thể nào a, tuy linh hồn là giả, nhưng thân xác da thịt này thật sự là hàng chợ chính phẩm nha! Nếu không, chẳng lẽ thái độ của hắn sai? Chẳng lẽ nam nhân kia đối với chủ nhân trước của thân thể này chính là... Tình nhân?

Ta chém a! Lẽ nào phải nhào tới ôm hôn y nhẹ nhàng như nâng niu bảo bối mới là phản ứng bình thường? Yến Lâm Tích khước miệng giạt một cái. Bất quá hắn sẽ không khuất phục, không những phải vất vả xuyên qua, thân còn là một hoàng đế, dù thế nào hắn cũng không đem sinh mạng quý giá tổng ở chỗ này đâu! Mỹ nhân... Hắn chỉ thấy một, còn về vẻ nam tính, hắn... hắn... hắn thua y rất xa!

Vì vậy Yến Lâm Tích chớp chớp mắt mấy cái, đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ nam nhân kia, thanh âm phát ra thật nhỏ nhẹ thanh khiết: “A nha, ghét ghê, ta là ai ngươi còn không biết sao?” Vừa nói, vừa liếc mắt tà mị quyến rũ.

Đối phương rung mình một cái, ánh mắt nhìn Yến Lâm Tích như lần đầu thấy yêu quái. Y gạt tay Yến Lâm Tích ra, đứng lên xoa xoa cánh tay trái nổi da gà, ngoẹo đầu khổ sở nói: “Bệ hạ, không phải người uống độc nên đầu óc bị phá hủy đó chứ?”

Độc được? Có người hạ độc lão tử a?

Yến Lâm Tích xoay động tròn mắt, lập tức ôm đầu lăn lộn trên giường: “Ai ai, đầu đau quá, ta bây giờ cái gì cũng nghĩ không ra!”

Nửa ngày không thấy ai trả lời, Yến Lâm Tích hé mắt qua khe hở, len lén nhìn ra bên ngoài, liền thấy mỹ nam khoanh tay, vẻ mặt trầm tư nghiêm nghị nhìn hắn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Yến Lâm Tích trong ngực thấp thỏm, không biết chiêu này có xài được hay không. Mà người này cùng hoàng đế thoát nhìn dường như không có gì hết... Lúc này vừa thử dùng chiêu tà mị làm nũng, đã khiến y nhỏ ra vẻ mặt nghiêm trọng rồi. Nhưng mà, cách thức tiêu chuẩn hôn sâu và vân vân vừa rồi, đương nhiên không thể nào là lễ tiết chào hỏi hoàng đế của quần thần nơi này, không biết là trò đùa dai hay gì nữa, chắc chắn là trò đùa dai rồi!(=||=)

Kể có thể cùng hoàng đế đùa dai như vậy, rốt cuộc là người thế nào?

“Này...” Giả vờ ôm đầu suốt buổi cũng không được a, Yến Lâm Tích vuốt vuốt mắt, chậm rãi thò đầu ra, liền thấy y vẫn nhìn mình, vẻ mặt mờ mịt.

“Ái khanh, ngươi là kẻ nào a?”

Mỹ nam khuôn mặt tuấn tú đứng dậy, phất ống tay áo một cái, cứ thế liền đi! Y cứ tự nhiên thẳng thừng bước đi như vậy sao! Hắn cứ nhiên là để vương một nước, địa vị tôn quý có thể ngồi lên đỉnh đầu y, còn là chủ nhân cấp cao của y, vậy mà dám trốn tránh như thế a! Yến Lâm Tích quảng chân quảng gối, nhảy xuống dưới sàng, khắp phòng loạn chuyển, muốn tìm ấn chương (con dấu), hay văn thư các loại. Dù cố gắng thế nào đi nữa, tại sao tất cả tư liệu hắn thu thập được ở đây đều không đúng?

Giống như đám ruồi không đầu nháo nhào di chuyển, hai tiểu thái giám chạy từ ngoài cửa vào, một người trong đó chính là thiếu niên hẳn thấy lúc vừa mở mắt. Yến Lâm Tích giống như nhìn thấy thân nhân liền kéo y lại: “Này này, lần này không được chạy nữa a!”

Thái giám thiếu niên hai mắt ngấn lệ, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, đối hẳn dập đầu bôm bốp như bỗ củi: “Bệ hạ, người có thể sống lại thật sự là quá tốt, nếu như người cứ ra đi như vậy, chúng con làm sao có thể theo hầu hạ người a?”

Tiểu thái giám kia cũng quỳ xuống, ôm chân Yến Lâm Tích vừa gào vừa khóc.

“Đứng lên, đứng lên, ta còn chưa chết, hai người gào cái gì mà gào!” Yến Lâm Tích chợt quát một tiếng, đem hai người đá văng ra, “Lão tử cho phép đứng lên mà nói.”

Hai tiểu thái giám sợ quá hoá choáng, bệ hạ dù tức giận cực hạn cũng chưa một lần nói như vậy a... Chớ không phải là, vị đại nhân kia lúc rời đi đã nói... Bệ hạ đầu óc bị hư?

“Được rồi! Các người từng người một nói.” Yến Lâm Tích ngồi xuống bên giường, lưng dựa vào đầu giường chỉ ngón tay vào một người, “Nô tài kia, người tên là gì?”

Thiếu niên bị gọi “Oa” một tiếng khóc lớn: “Bệ hạ, người làm sao mà nô tài là Tiểu Phúc tử cũng quên a! Nô tài hầu hạ người từ nhỏ mà, bệ hạ, người... người... người...”

Yến Lâm Tích móc móc lỗ tai: “Nín đi, được rồi, Tiểu Phúc tử, hiện tại đầu óc ta có điểm hồ đồ, ngô, rất nhiều chuyện nhớ không rõ lắm, người tới kể lại cho ta một chút!”

Tiểu Phúc tử lau nước mắt, bò vài bước, leo đến dưới chân hắn, biểu tình lo lắng: “Trên người bệ hạ dư độc chưa tiêu, hay để nô tài đi mời Hoài vương diện hạ, thỉnh thái y giỏi nhất tới coi bệnh cho người một chút nha...”

Hoài vương? Yến Lâm Tích lông mi run lên, có phải là kẻ khí phách lộ ra ngoài khuôn mặt trắng trẻo dễ nhìn kia không? Bất quá đã là hoàng đế cái gì cũng có thể, làm sao chuyện mời thái y còn muốn trốn tránh?

“Hoài vương...” Yến Lâm Tích cố ý hạ thấp giọng, thanh âm run run lắm lắm.

Tiểu Phúc tử cả người run lên, lập tức nói: “Bệ hạ, người nói nhỏ thôi. Ngoại trừ Tiểu Mẫn tử và nô tài, tất cả đều là người của y. Dù người có hận, cũng nên coi trọng long thể, ngàn vạn lần đừng tùy tiện biểu hiện ra ngoài trước mặt người khác.”

Quả nhiên đúng như dự đoán... Yến Lâm Tích sờ sờ cằm, xem ra hoàng đế hẳn nhập vào chỉ là người bị phế bỏ, kẻ chân chính nắm quyền chính là tên phách lối đáng hận Hoài vương kia.

Sau ba tiếng đồng hồ nghe Tiểu Phúc tử chủ giảng, Tiểu Mẫn tử bổ sung, Yến Lâm Tích cuối cùng cũng nhận ra mình xuyên đến thời không nào, rốt cuộc biết rõ ràng đây là cái nơi quý quái gì.

Thời điểm này Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh, không thuộc bất kỳ triều đại nào. Yến Lâm Tích nhận ra, chỗ này chắc chắn là một loại bình hành thời không, nhân chủng ngôn ngữ và văn hóa tuy rằng như nhau, nhưng lịch sử bất đồng. Đất nước hắc đang trị vì tên Xích Yến, thực lực quốc gia cũng coi như cường thịnh. Ngoài ra, bốn nước xung quanh cũng không yếu kém, lại ngăn cản được phân tranh, hỗ trợ quan hệ thông gia. Tuy rằng đôi lúc cũng xuất hiện vài vụ hồ nháo nhỏ, nhưng đại thể cũng coi như hòa bình. Cổ Hoàng đế Xích Yến đã cao tuổi nhưng vẫn đơn bạc, khiến hắc ở thế hệ này, một thân huynh đệ tỷ muội cũng không có. Nghe đến đó, Yến Lâm Tích không biết bản thân nên vui vẻ hay thương tâm nữa.

“Vậy ta tên gì?” Nghe tới nghe lui, Yến Lâm Tích rốt cuộc phát hiện vấn đề này mới là tối quan trọng. Nếu ngay cả tên mình cũng không biết, sẽ bị ngoại nhân cười nhạo đến rụng răng a.

Xích Yến hoàng tộc trị quốc vì danh, họ Yến, tên hiện tại của hắc cũng là Yến Lâm Tích... Thật trùng hợp nha, lại là Lâm Tích.

Về phần tên Hoài vương kia, y họ Hoàng Phủ, ngoại tổ mẫu là Hoàng Thái hậu, cùng Lâm Tích coi như anh em bà con. Gia tộc Hoàng Phủ luôn trung thành với Yến quốc đệ nhất đại tộc. Y từ nhỏ đã mất mẹ, vì vậy Thái hậu nhận vào cung nuôi nấng, coi như thanh mai trúc mã cùng Lâm Tích lớn lên. Đến khi Lâm Tích đăng cơ, đầu tiên ban cho y chức vị tam phẩm, sau lại phong làm Vương tước, trở thành kẻ tối quyền thế được sủng ái trong triều.

“Chờ một chút, y là biểu huynh (anh họ) của ta, ta còn ban cho y quan to lộc hậu, tại sao lại muốn... Cướp ngôi?” Nhìn xung quanh một chút, Lâm Tích thấp giọng hỏi.

“Dù quan chức lớn đến mấy đi chăng nữa, cũng chỉ là nô tài của Hoàng thượng. Hoài vương tham vọng rất cao...” Tiểu Phúc tử do dự trong chốc lát, “Y chắc chắn có mưu đồ với bệ hạ, hơn nữa lại được Hoàng Thái hậu yêu quý, chỉ cần muốn là lập tức trở thành nhân thượng chi nhân [2].”

Vậy hoá ra ta đây có một tổ mẫu quá ư thiên vị, bỏ mặc ngoại tôn tử [3] tranh đoạt ngôi vị của tôn long tử [4] sao?

“Hoàng Thái hậu hiện tại chỉ nhất tâm cầu Phật, không màng quốc sự, toàn bộ hậu cung đều giao cho Hoài vương cai quản...”

“A? Người thật hồ đồ nha!” Lâm Tích thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Cử một nam nhân trẻ tuổi tinh lực vô hạn đến quản hậu cung? Chẳng lẽ ta đây long mạo không đạt tiêu chuẩn sao?”

Nhìn hai người thiếu niên với vẻ mặt mê man, Yến Lâm Tích méo mào, bọn họ xem ra không biết cái gì gọi là tình thú rồi. Vì vậy liền hữu khí vô lực phát tay để bọn họ nói tiếp.

Hậu cung đều bị Hoài vương khống chế, tất cả cấm quân trong kinh đều là bộ hạ của hắc. Ba ngày đầu,

Hoài vương ban thánh chỉ ghé tới thư phòng Hoàng đế, cũng không biết nói những gì. Đến khi bọn họ vào, đã phát hiện Hoàng đế gục xuống bàn, rơi vào hôn mê, trong tay vẫn giữ chén trà lạnh chỉ còn một nửa.

“Trong trà có độc sao?”

“Vâng ạ, trong cung lợi hại nhất là Thiên Nhật Túy.” Tiểu Phúc Tử gật đầu, “Bình thường một giọt cũng đủ khiến kẻ khác mê say cả ngày, tay chân mềm nhũn mặc cho người khác định đoạt. Đây vốn là thứ trong cung dùng để đối phó với những phi tỳ không chịu nghe lời. Thuốc này được tính thái liệt, đơn giản không nên dùng. Nhưng lượng được thả vào chén trà của bệ hạ đâu chỉ có một giọt, chỉ sợ là cả một lọ. Chỉ cần uống nửa chén trà pha được, nếu là người bình thường, đã sớm say mà chết. Cũng là bệ hạ có hồng phúc, vừa hôn mê ba ngày đã tỉnh...”

“Ý của các người là, ta bị cái tên Hoài vương kia hạ độc làm hại?”

“Cũng không hẳn nha.” Tiểu Mẫn Tử nhìn Tiểu Phúc Tử, có chút do dự nói, “Lúc bệ hạ hôn mê, nô tài thấy Hoài vương diện hạ rất lo lắng. Nếu chỉ là giả vờ giả vịt cho người khác nhìn, cũng sẽ không quá lên như thế. Khi Hoài vương đuổi hết mọi người ra ngoài, nô tài nhìn lên qua khe cửa, thì thấy căn phòng không một bóng người, Hoài vương nắm tay bệ hạ gắt gao đến độ viền mắt đều đỏ...”

“Đúng vậy đó,” Tiểu Phúc Tử gật đầu một cái nói, “Hơn nữa sau khi Hoài vương sai người nghiêm tra, liền lôi tới mấy cung tỳ hầu hạ bên trong thư phòng. Vì bệ hạ vẫn bất tỉnh, Hoài vương đã sai chém đầu một vài thái y.”

“Tàn nhẫn!” Yến Lâm Tích vỗ ván giường, “Những người này rất đơn giản chất phác, còn hẳn là làm bộ làm tịch, diễn cho ngoại nhân nhìn, thoát nhìn có vẻ thuần khiết lắm, nhưng lại giấu ngấm tìm kẻ chết thay, kỳ thực hẳn mới thật sự là mặc hậu [5] đại boss!”

“Boss?” Tiểu Mẫn Tử và Tiểu Phúc Tử hai mặt nhìn nhau, không hiểu danh từ trong miệng bệ hạ ra sao.

“Thôi, không có gì đâu, ta đói bụng rồi, mau mang cho ta chút đồ ăn đi!” Yến Lâm Tích vợ lấy ngoại bào khoác đại lên người, nhìn trái nhìn phải, “Trong phòng không có lấy một cái gương là thế nào? Đem tới cho ta một cái gương mau!”

“Cái này...” Tiểu Phúc Tử vẻ mặt do dự, “Không phải bệ hạ hạ lệnh không được đặt bất cứ mặt gương nào ở đây sao?”

A? Tại sao lại có mệnh lệnh kỳ quái như thế? Sờ lên gương mặt không phải của mình này, hẳn thấy có chút thiếu hụt, hay trong lòng vị Hoàng đế này có phức cảm tự ti mãnh liệt, nên không muốn đối mặt với chính mình?

“Ta hiện tại hạ lệnh mang một cái gương lại đây!” Yến Lâm Tích vỗ ván giường. Dù xấu mặt thế nào đi nữa cũng phải trải qua một lần. Xấu đẹp cũng có sao đâu, mẫu chốt là lão tử vừa được sống lại, tái sinh còn trở thành một Hoàng đế!

Vì vậy Tiểu Phúc Tử đi tìm gương, Tiểu Mẫn Tử an bài truyền lệnh, Yến Lâm Tích bắt chéo chân, ngón tay gõ nhịp, trong miệng râm rì vài điệu hát dân gian. Văn xuyên qua hần đọc đã nhiều, cung đấu trạch đấu cũng xem qua không ít. Lúc này trong đại não hần, các loại lục đục, các loại âm mưu dương mưu, các loại mây mưa thất thường trong tiểu thuyết đều xẹt qua một hồi. Nói lắm bầm, lão tử là người hiện đại đến từ thế kỷ hai mươi mốt, công nghệ cao, chỉ số thông minh cũng cao, muốn đối phó với Hoài vương, hần chỉ cần dùng mấy tiểu thủ đoạn mà đùa giỡn, còn sợ gì chứ?

Ờ ờ, bước đầu tiên... là thu mua nhân tâm trong cung, hay cứ vơ vét của cải từ trung thần tâm phúc trước đã? Hay là chọn trước vài người không ưa Hoài vương để xây dựng quan hệ?

Đúng lúc Lâm Tích vuốt cằm ngẫm nghĩ, Tiểu Phúc Tử nơm nớp lo sợ cầm một mặt gương đồng đi tới.

“Lại đây lại đây!” Yến Lâm Tích sau khi làm công tác tư tưởng sẵn sàng, liền sai Tiểu Phúc Tử bê gương đồng đặt trước mặt mình, nhìn lên mặt gương.

Gương đồng tuy rằng thua xa gương ở xã hội hiện đại về độ sắc nét, nhưng mặt kính mài bạc rất phẳng, ngoại trừ màu da hơi nhợt nhạt, mặt mày cư nhiên cũng rõ ràng hơn dự liệu rất nhiều. Trong gương đồng hiện lên một người, mặt như xuân hiếu, tấn tựa đao tài, môi như chu sa, con mắt long lanh hơn vì tinh tú... Yến Lâm Tích hít một ngụm lãnh khí. Mụ nội nó, gương mặt này không có nửa điểm xấu nào a? Lòng mi ra lông mi, mắt ra mắt, vị trí ngũ quan đều hợp yếu mệnh, so với khuôn mặt hần ở kiếp trước rõ ràng nhỏ nhắn xinh đẹp hơn rất nhiều. Đẹp thì đẹp thật, nhưng có một chỗ duy nhất hần nghĩ không được hoàn mỹ lắm, gương mặt này thiếu một chút anh khí. Nói trắng ra là, nếu như hần đội tóc giả, trước ngực bỏ vào hai cái bánh bao lớn, rồi đem ‘tiểu đệ đệ’ phía dưới cắt đi, sẽ hoàn toàn biến thành nữ nhân.

Lâm Tích vuốt vuốt mặt mình, thở ngắn thở dài. Hoá ra tên Hoàng đế này có lý do không muốn soi gương rất minh bạch nha. Gương mặt xinh đẹp như vậy, quá mức nữ tính, không có bá khí để vương chút nào. Nếu như soi gương nhiều quá, phỏng chừng phi tần mỹ nữ trong hậu cung đều không được để ý tới.

Tiểu Phúc Tử liếc mắt lên nhìn Hoàng đế, kỳ quái thật, trước đây mỗi lần thấy chính mình trong gương sẽ phát hỏa cơ mà, tại sao hiện tại không biểu lộ chút tỷ khí?

“Ai, quá đẹp, quá đẹp!” Tinh đế xinh đẹp vuốt vuốt mặt mình, cau mày cảm thán, “Lam nhan tất gây họa a, thực sự kẻ lam nhan sẽ gây tai họa!”

Hoàng đế cau mày cũng thấy tuyệt mỹ! Tiểu Phúc Tử nhìn hần, trên mặt hiện lên vẻ say mê.

“Ách...” Yến Lâm Tích đem gương ném qua một bên, quay sang Tiểu Phúc Tử hỏi, “Ta, ta có phi tử hay không?”

“Sao ạ?” Tiểu Phúc Tử mờ mịt hỏi, “Bệ hạ thực sự là ai a?”

“Không lẽ trẫm là Hoàng đế tự xưng sao?” Yến Lâm Tích vô tội nháy mắt, “Ta đây tự xưng là gì?”

“Chính là ‘ta’ a...” Tiểu Phúc Tử càng mê man.

“Thật tốt quá!” Hắc thở phào nhẹ nhõm, nếu như tự xưng là ‘trẫm’, hẳn không quen lắm a.

“Người còn chưa trả lời, hậu cung của ta có mấy phi tử a?”

Tiểu Phúc Tử sờ sờ đầu: “Bệ hạ có một hoàng hậu, ba phi tử, sáu mỹ nhân. Hoàng Thái hậu nói, người tuy niên kỷ còn nhỏ, nhưng không có ham mê nữ sắc, vì thế chỉ có mười vị nương nương hầu hạ, chờ người qua mười tám tuổi, sẽ giúp người mở rộng hậu cung.”

Yến Lâm Tích tấm tắc một hồi, cương mãn mười sáu tuổi đã có cả chục mỹ nhân theo, là chục người a! Vậy mà còn chê ít?

“Doan phi Ngưng Bích đã sinh cho người một tiểu công chúa, Tụy Hoa Điện Thu mỹ nhân đã mang thai năm tuần trăng, hy vọng có thể hạ sinh một hoàng tử, những người khác tạm thời chưa có tin tức.” Tiểu Phúc Tử hằng hái liệt kê.

Con bà nó, lão tử vừa xuyên đã có nhiều tiện nghi như vậy rồi! Lâm Tích bóp cổ tay nửa ngày, đột nhiên nghĩ ra một chuyện: “Người nói... Cái tên Hoài vương kia, có ý đồ gì đối với ta phải không?”

“Ý đồ?” Tiểu Phúc Tử lại chìm vào hôn mê.

“Tiểu tử nhà người thoát nhìn rất lạnh lợi, tại sao mấy chuyện mấu chốt này đều không rõ chứ!” Yến Lâm Tích hận thiết bất thành cương [6] gõ đầu Tiểu Phúc tử côm cốp, “Ta chính là có ý đó... Hoài vương thích ta đúng không?”

“Thích á...” Tiểu Phúc Tử vùng xung quanh lông mày nhú lại thành chữ ‘xuyên’ [7], “Nô tài không biết...”

“Không phải y muốn đem ta đè xuống như nữ nhân sao?” Lâm Tích không còn cách khác, chỉ có thể nói trắng ra, “Lão tử nhiều nữ khí như thế, hẳn là tên kia sẽ coi ta như nữ nhân chứ!”

“Cái này...” Tiểu Phúc Tử nhăn nhăn có điểm lóe lên, “Trong vương phủ của Hoài vương cơ thiếp thành đàn, cũng có nghe người ta nói một tiểu thiếp của y đã tương hảo hạ sinh công tử, thế nhưng... Thế nhưng... Nô tài không chắc lắm a!”

“Coi như đúng thế đi.” Yến Lâm Tích khoanh tay lượn qua lượn lại trong điện, “Y đối với ta có chút tính thú cũng rất bình thường, bất quá cũng chưa hẳn là yêu, chỉ cần y không kéo ta từ long y xuống là được.” Ủ, nói tính thú chưa hẳn, nói ái mộ không xong. Nhưng dù thế nào, ý đồ của y cũng không đến nỗi mãnh liệt.

Tục ngữ nói như thế nào? Yêu người trên tất thua! Đúng đúng, không có gì là yêu mù quáng, chỉ cần đem

chuyện này uy hiếp Hoài vương, vậy hấn liền có thể đem ý đồ cao ngạo hỗn đản của y chà xát, thịt bóp thành viên, đùa bốn giải khuây trong lúc đó. Ha ha ha! Yến Lâm Tích chống nạnh cười, lão tử là thiên tài!

Lúc này cách tấm điện không xa, Tiểu Mẫn Tử đang bưng hộp đựng thức ăn khom người đứng, lão thái giám cầm ngân châm (đĩa bạc) thử mỗi thứ một chút, sau đó lại có một thiếu niên lanh lợi cầm ngân thìa (thìa bạc), ăn thử mỗi đĩa một ít.

“Vương gia, không có độc.” Lão thái giám thấp giọng hồi báo.

“Vâng, đem đi thôi!” Hoài vương vung tay lên, Tiểu Mẫn Tử cúi người hành lễ, cẩn thận bưng hộp đựng thức ăn rời khỏi tiểu môn (cửa nhỏ), lượn một vòng rồi hướng tấm điện của Yến Lâm Tích đi tới.

“Vương gia để ý như vậy làm gì?” Phía sau Hoài vương, một thanh niên phe phẩy chiếc quạt sái vàng cốt ngọc, tư thế tiêu sái, thần tình ngả ngớn, “Nếu hấn cứ ngủ như chết, chẳng phải rất tốt cho người sao?”

“Hấn mà chết ta có thể tốt chỗ nào?” Hoài vương nhướng mày, cười lạnh một tiếng, “Nếu hấn chết, ta cũng khó lòng leo lên ngai vàng ngồi, trái lại còn bị bêu danh hành thích vì tội ám sát vua. Chỉ cần hấn còn sống, mấy tên quan trong triều sẽ không có cách bắt bẻ ta, Hoàng Thái hậu cũng sẽ mắt nhắm mắt mở, canh tiệp nghi cho lão tử hành động. Sở dĩ hấn không thể chết, vì ta muốn hấn sống, sống càng lâu càng tốt!”

Thanh niên dùng cây quạt che miệng, đôi mắt đào hoa khép hờ nở nụ cười: “Vương gia còn sợ miệng lưỡi thế gian, sợ mấy tên quan quèn hay sao? Chỉ sợ Vương gia trong tim luyến tiếc mỹ nhân thôi!”

Hoài vương hừ một tiếng, không nói gì, chỉ phóng tầm mắt nhìn qua bức tường. Bức tường kia trên mặt khảm thủy tinh, từ tấm điện nhìn sang, bất quá chỉ thấy cạnh tường hội đủ vô số gốc mẫu đơn quốc sắc thiên hương, còn từ khoảng cách này, lại có thể nhìn xuyên thấu cảnh tượng trong điện. Hoài vương và thanh niên kia thấp thoáng thấy nhân ảnh Yến Lâm Tích và Tiểu Phúc Tử, nhưng hai người đang nói gì, bọn họ lại không nghe được.

“Yến quốc đã trải qua năm trăm năm, nên hoán đổi minh chủ.” Thanh niên vừa như đang lẩm bẩm, vừa như đang nói cho Hoài vương nghe, chỉ là Hoài vương thần sắc bất biến, không vui không giận, phảng phất như cái gì cũng không nghe.

Sau bức kính thủy tinh, Tiểu Mẫn Tử bưng hộp đựng thức ăn đi vào, sau khi dọn cơm nước xong, Tiểu Phúc Tử liền cầm ngân đĩa ăn thử trước, rồi lấy đôi đĩa nạm vàng đưa cho Yến Lâm Tích.

“Đũa này nặng chết đi được!” Hấn một bên oán giận, một bên lật lật mớ rau, “Tại sao tất cả đều là rau, thịt đâu?”

“Bệ hạ không thích ăn thịt mà...”

“Ai nói thế!” Yến Lâm Tích đem đũa ném qua một bên, “Đó là trước đây, còn hiện tại ta vừa sống lại, khẩu

vị cũng thay đổi, sau này dù là cá tôm cua thịt, chỉ cần ngon miệng đều phải đưa tới cho ta chén!”

Tiểu Mẫn Tử chờ Yến Lâm Tích lang thôn hổ yết [8] ăn cơm xong rồi, mới thu dọn đồng tây rồi lui ra ngoài, sau đó báo lại cho Hoài vương: “Bệ hạ thật kỳ lạ, từ nhỏ đã không thích thức ăn mặn, vậy mà lần này tỉnh lại, không chỉ tính tình thay đổi, khẩu vị cũng đổi theo luôn!”

Hoài vương trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi hần: “Người chắc chắn chứ, hần vẫn là hần trước kia?”

Tiểu Mẫn Tử biết vì sao Hoài vương hỏi vậy, bèn gật đầu đáp: “Lúc bệ hạ mê man, ngoại trừ mấy thái y, nô tài, mấy hạ nhân lau thay y phục do Vương gia phái đến thì không còn ai tiếp xúc với hần. Trước hần tỉnh lại, chỉ có nô tài và Tiểu Phúc Tử lau thân cho hần, nốt ruồi trên người vẫn như cũ, tuyệt đối không thể giả vờ... Chỉ là tính tình thật sự rất...”

“Vẫn là hần thì tốt rồi, tính tình thay đổi hay không cũng không quan hệ gì.” Hoài vương phất phất tay, “Đã nhiều ngày người gặp ta như vậy, đừng để hần nhìn ra điều gì không đáng ngờ.”

“Xin Vương gia yên tâm, nô tài theo bệ hạ từ nhỏ, hần tuyệt đối sẽ không nghĩ nô tài là người của Vương gia.” Tiểu Mẫn Tử quỳ xuống thi lễ một cái, liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Hoài vương khép hờ hai mắt, đột nhiên mở miệng hỏi: “Vô Nhai nghĩ sao về việc này?”

Thanh niên múa quạt bĩu môi: “Có trời mới biết.”

Hoài vương cười rồi đứng dậy: “Quả không sai, hần không có mệnh hệ gì là ổn, quay về sống với cái chính nghĩa của hần là tốt rồi. Trong cái vườn ngự uyển nho nhỏ này, dù hần biến thành cái dạng gì đi chăng nữa, ta cũng không ngại.” Ông tay áo vung lên, mang theo thanh niên tên Vô Nhai đi khuất dạng.

• . ° •

Chú thích:

[1] Cư cao lâm hạ: Đứng từ trên cao nhìn xuống (ý là kiêu hãnh, trên cơ thiên hạ)

[2] Nhân thượng chi nhân: Một người trên vạn người

[3] Ngoại tôn tử: Cháu ngoại

[4] Tôn long tử: Ở đây chỉ cháu nội

[5] Mạc hậu: Sau màn (Ở đây chỉ kẻ đứng sau giật dây tất cả aka ‘mạc hậu đại boss’)

[6] Thiết bất thành cương: Hận rèn sắt không thành thép

[7] Chữ ‘xuyên’: Long mày nhú lại thành hình như chữ ‘xuyên’ như này ()

[8] Lang thôn hổ yết: Ăn ngấu nghiến, ăn như hổ đói, ăn như hà bá đánh vựa, ăn như thần trùng mở mả

2. Chương 2

Sau khi ăn uống no say, Yến Lâm Tích đột nhiên nổi máu hăng hái, sai Tiểu Phúc Tử giúp vận y phục chỉnh tề, dự định đi xem mười mỹ nhân cơ thiếp kia. Còn chưa ra tới cửa, đã bị Tiểu Mẫn Tử cấp tốc ngăn lại.

“Bệ hạ, người hiện tại không thể đi ra ngoài.”

“Tại sao?” Đây là phòng ốc của ta, hoàng cung của ta, ta muốn đi xem nữ nhân của mình cũng không được hay sao?

“Cái này...” Tiểu Mẫn Tử do dự trong chốc lát, nhìn Tiểu Phúc Tử một chút.

“Là Hoài vương hạ lệnh.” Tiểu Phúc Tử bước lên phía trước, nhẹ nhàng kéo tay áo hắt một cái, “Trong cung ngoài cung thị vệ đều là người của Hoài vương, y còn cất đặt thêm phòng vệ ở ngoài điện, nói bệ hạ long thể chưa lành, bất luận là kẻ nào cũng không được tới quấy rầy. Vì thế, người nơi này nội bất xuất ngoại bất nhập.”

Yến Lâm Tích nhú mày nhăn mặt, nếu nói như vậy, không phải hắt bị tiểu tử Hoài vương kia giam lỏng sao? Âm mưu dương mưu gì chứ, tầm cung cũng không cho ra, hoàn mưu cái rắm a!

“Y rốt cuộc muốn làm gì a?” Hắt có điểm nghi không thông. Nếu muốn oán quyền đoạt vị, sau khi hoàng đế bị hạ độc hôn mê phải trực tiếp trừ khử để lập tân đế chứ, vì sao còn muốn cứu hắt để rước thêm phiền toái như vậy? Nếu sợ không danh chính ngôn thuận, có thể lấy ấn ngọc của hắt đập chu sa mở lộn lên, rồi tru di cửu tộc mấy kẻ chết thay kia, sạch sẽ gọn gàng, không chút vướng mắc.

Tiểu Phúc Tử thấy Yến Lâm Tích sắc mặt khó coi, nhanh chóng trấn an hắt: “Người vừa tỉnh, quả thực không thích hợp đi ra ngoài cho mệt. Không bằng ở yên trong cung điều hoà hơi thở. Nếu bệ hạ muốn qua hậu cung của các nương nương, nô tài sẽ thỉnh họ thác môn đi ra, hết thấy qua đây diện kiến người, không phải tốt sao?”

Dù sao không ra khỏi phòng cũng được. Yến Lâm Tích gật đầu, Tiểu Mẫn Tử giúp hắt kéo cửa phòng ra.

Ngoài phòng dương quang minh diễm, gió mát thổi rất thoải mái. Yến Lâm Tích hai tay giơ lên cao, hưng hăng đuổi người, nhất thời mừng rỡ. Vì ngủ đã lâu, nên xương sống chỗ thắt lưng có phần cứng ngắc, lúc này hắn cũng không giữ ý nhiều, xóc góc áo lên, loạn chuyển lung tung trong sân.

Hậu hoa viên của tẩm cung còn lớn hơn so với tường tượng của hắn rất nhiều. Bạch dương thúy liễu, nhiều loại hoa bích cây cỏ, tu chỉnh xong nhìn thập phần vui sướng thích mắt. Yến Lâm Tích hít sâu luồng không khí tinh khiết, mừng rỡ đến nỗi mặt mày sáng rực lên. Nghe bên tai gió nhẹ thổi vào tán lá phát ra tiếng xào xạc, đúng lúc vọng tới vài tiếng chim tước kêu, sờ sờ kỳ thạch trơn tuột ven đường, lại ngửi hương thơm một đoá mẫu đơn cực đại, Yến Lâm Tích nghĩ, tên Vương gia này vạn ác, kỳ thực ở đây rất tốt nha.

Đi hai bước nữa, Yến Lâm Tích nhìn thấy trong bụi hoa phía xa có nhân ảnh mấy người, vì vậy lập tức bước nhanh tới.

Qua một cây cầu gỗ nhỏ nhỏ, liền thấy hai nha đầu, một người mặc quần thúy sam màu lục, một người trên cánh tay lưng lửng chiếc giỏ trúc liễu đầy hoa tươi. Bên bụi hoa, một thiếu niên mặt mày tuấn tú đang ngồi trên ngọn giả sơn, trong tay rõ ràng cầm thư sách, liếc mắt cũng không thấy người tới, chỉ bất động ngồi đó, yên lặng nhìn tiểu nha đầu hái hoa.

Yến Lâm Tích dừng bước lại. Hai tiểu nha đầu mới mười ba mười bốn tuổi này thoạt nhìn có vẻ là cung nữ, nhưng thiếu niên mi thanh mục tú kia nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy giống tên thái giám cho lắm.

“Hắn là ai vậy a?” Yến Lâm Tích lôi Tiểu Phúc Tử phía sau ra, nhỏ giọng hỏi.

Nhưng không ngờ hắn vừa phát ra thanh âm, đã kinh động người thiếu niên kia. Thiếu niên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, đứng dậy phúi phúi góc áo rồi hướng hắn đi tới.

“Đó là đệ đệ của Đoan phi, Hải gia Tam công tử Hải Vô Nhai...” Tiểu Phúc Tử cực nhỏ giọng, nhanh chóng nhắc, “Hắn là hảo hữu của Hoài vương, phụ tá kiêm thân tín, thỉnh bệ hạ cẩn thận một chút.”

Yến Lâm Tích chưa suy nghĩ thông suốt, âm thầm nhú mày, lại nói tiếp, người này là hưng tử (em vợ) của hắn, làm sao có thể theo ngoại nhân mưu sát phu tử của tỷ tỷ mình để chiếm ngôi Hoàng đế được? Thật phản khoa học!

Hải Vô Nhai đi đến gần, dung mạo dưới ánh mặt trời càng thêm rõ ràng. Hắn vóc người cao to, ngũ quan tuấn mỹ, rõ ràng tướng mạo rất đoan chính, nhưng vẫn như mang theo một tia ngả ngớn, một tia kiêu ngạo, một chút bất cần đời, biết nói thế nào đây? Tướng mạo và khí chất của người này, thoạt nhìn có một chút —— không hài hòa!

“Bệ hạ, người thoạt nhìn khí sắc không tệ!” Hải Vô Nhai chỉ vái chào một cái thật dài, sau đó cười híp mắt nhìn hắn, “Ngô, vi thần có thể đưa người đi tham quan một chút không?”

“Các người đang làm gì đó?” Yến Lâm Tích mỉm cười, đưa tay chỉ hai cung nhân đương quỳ xuống hành lễ, “Hái hoa làm gì?”

“Rất nhiều tác dụng a.” Hải Vô Nhai cầm cuốn sách nhẹ nhàng vỗ hai cái, “Có thể ướp khô pha trà, hoặc trực tiếp hầm trong nước sôi, nước đun hoa dùng để tắm rửa. Trong cung, các nương nương đều rất thích dùng cánh hoa phù dung chưng cách thủy tắm, có thể giúp làn da mịn màng, thân thể toả mùi thơm ngát.”

“Các nàng ở chỗ này hái hoa, vậy người đang làm gì thế?” Thấy Hải Vô Nhai tùy ý đối đáp, Yến Lâm Tích cũng không ghét, trên đời này hắn đã gặp qua một số người, chỉ cần vừa tiếp xúc đã khiến người ta có cảm giác hoà hợp tự nhiên, đàm đạo ôn hoà. Tuy Hải Vô Nhai khí chất có vài phần đanh đá, nhưng Yến Lâm Tích đối với hắn lại có vài phần cảm giác thân thiết.

“Đọc sách, thưởng hoa, ngắm mỹ nhân a!” Hải Vô Nhai hí đôi mắt xéch, cười cong mi.

Yến Lâm Tích nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, Hải Vô Nhai cũng vậy, hai người thoải mái đối mắt nhìn nhau. Qua một lát, Yến Lâm Tích nở nụ cười, giơ tay lên vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Ta bị bệnh vài ngày, đầu óc không được minh mẫn, có một số chuyện nhớ không ra. Người tên là Hải Vô Nhai phải không? Người và Hoài vương là hảo hữu ha.”

Hải Vô Nhai ánh mắt lóe lên, tiểu ý sáng sủa đáp: “Đúng vậy. Vi thần cùng Hoài vương là bạn đồng môn[1], quan hệ so với thường nhân cũng thân mật hơn rất nhiều.”

“Đồng môn?” Yến Lâm Tích sẫm soi hắn từ trên xuống dưới, “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi lẻ một,” Hải Vô Nhai vươn hai ngón tay, tà mị cười nói, “Thần so với Hoài vương điện hạ lớn hơn một tuổi, so với bệ hạ lớn hơn năm tuổi nga!”

“A?” Thoạt nhìn gương mặt thì thấy niên kỷ của hắn so với ta cũng không đến nỗi sai biệt nhiều như vậy a... Vậy tỷ tỷ của hắn bao nhiêu tuổi? Yến Lâm Tích dẫu môi, nhớ ra tỷ tỷ của Hải Vô Nhai chính là phi tử của mình, lại vừa sinh cho hắn một oa nhi nữa chứ...

“Vút...” Bầu trời truyền đến một thanh âm xé gió, Yến Lâm Tích ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy trên nền trời xanh lam, một con điều đen đang khắp khởi bay lên. Điều càng bay càng cao, lao thẳng lên trời, tiếng cười cũng dần dần lan ra, cuối cùng chỉ thấy bầu trời xanh ngắt điểm một vệt đen hơi đung đưa.

“Ai đang chơi điều bên ngoài vậy?” Hải Vô Nhai lông mày nhú chặt, trên mặt thoáng xẹt qua một tia lệ khí(sắc mặt oán khí, tàn độc). Yến Lâm Tích vẫn mãi mê ngẩng mặt nhìn trời, không để ý thấy sắc mặt của Hải Vô Nhai, miệng không ngớt khen kỹ thuật thả điều điều luyện mà đẹp mắt.

Hải Vô Nhai đi tới bức tường bên vườn, cúi đầu ngó ra bên ngoài nói vài câu, chỉ chốc lát sau, cánh điều không biết có phải đứt dây hay không, càng bay càng cao, cuối cùng nhìn không thấy nữa.

Yến Lâm Tích thầm than ‘đáng tiếc’. Hắn trước đây mỗi khi xuân đến đều dạo chơi ở ngoại thành mà thả điều, trong lòng không khỏi có chút buồn vô cớ.

Hải Vô Nhai đi theo sau Yến Lâm Tích lượn qua lượn lại vài vòng trong vườn, thủy chung duy trì cự ly nửa bước. Dù Yến Lâm Tích hỏi gì, hắn chỉ hời hợt trả lời qua loa vài câu lấy lệ. Yến Lâm Tích không khỏi cảm khái, hài tử này thật quá khéo đưa đẩy, tuy đáp nửa ngày nhưng những chuyện then chốt đều giấu biến đi.

Trong vườn, hai người tuy đi cùng nhau nhưng không kể lể gì, Yến Lâm Tích đang nghĩ xem có nên nhờ Hải Vô Nhai qua chỗ Hoài vương nói một chút, để hắn được đi dạo bên ngoài tẩm cung nhiều hơn không, thì thấy một tên thị vệ trẻ tuổi tiến vào từ vườn ngoài, trong tay bưng một con điều cực đại. Gã quay sang Yến Lâm Tích chào qua loa một cái, rồi đi thẳng đến chỗ Hải Vô Nhai, quỳ một chân trên đất, nhưng con điều có vẻ nặng quá sức... khiến toàn bộ sự chú ý của Hải Vô Nhai đổ dồn lên.

Hải Vô Nhai nhợt nhạt nhìn lướt qua, nói với Yến Lâm Tích: “Bệ hạ xem ra rất thích vật ấy, vừa vặn thị vệ cũng đem đến, bệ hạ muốn giữ lại chơi chứ?”

Yến Lâm Tích nhìn con điều rồi lại nhìn tên thị vệ đang ngoan ngoãn quỳ kia, cười hì hì nhận lấy con điều rồi tiện tay ném cho Tiểu Phúc Tử: “Lúc rảnh rồi người theo ta thả điều mà chơi đùa.”

Hải Vô Nhai nhợt nhạt cười đáp ứng, rồi dẫn thị vệ lui ra ngoài.

Yến Lâm Tích cũng thấy có chút buồn chán, cùng Tiểu Phúc Tử trở về cung, vừa đi vừa hỏi: “Cái tên Hải Vô Nhai này trước đây có quan hệ không tốt với ta sao?”

Tiểu Phúc Tử trán đầy mồ hôi, cầm con điều trả lời: “Không thể nói rõ có phải hay không, bắt quá trước đây khi người cùng hắn một chỗ, luôn cảm thấy kiếm bạt nỗ trương [2], chứ không được hoà hợp như bây giờ.”

Yến Lâm Tích dừng chân một chút, trong lòng loé lên: “Thì ra hắn vừa là tâm phúc của Hoài vương, vừa là hưng tử của ta... Hơn nữa ta thấy hắn mặt mày cong cong, trời sinh đã có dáng vẻ tươi cười, làm sao sẽ diện với ta được?”

Tiểu Phúc Tử khóe miệng co vừa giật: “Bệ hạ, hắn nào dám, là do người nhìn hắn không vừa mắt, luôn luôn cự tuyệt ý muốn hoà nhã của hắn mà.”

Yến Lâm Tích thần tình nhu thuận, một lát sau thở hắt ra đáp: “Quên đi, vấn đề chính là ta đang bệnh, tính tình thay đổi nên khác lạ một chút cũng rất bình thường, nga?”

Hắn hướng Tiểu Phúc tử hỏi ý, khiến Tiểu Phúc Tử nào dám nói tiếp, chỉ lẩm bẩm hai tiếng, rồi cúi đầu cầm con điều nặng nề đi về tẩm điện.

Bầu trời cấm cung, vô duyên vô cớ xuất hiện một con điều, lại vô duyên vô cớ bị gãy bay đi, càng thêm vô duyên vô cớ được thị vệ nhặt về. Yến Lâm Tích tuyệt nhiên không phải đứa trẻ lên ba, nếu nhìn không ra sự kỳ quặc đó, hắn thề trực tiếp đập cục gạch vào đầu mà chuyển sang kiếp khác. Sau khi hắn đuổi Tiểu Phúc Tử ra ngoài, người nhặt được con điều lại vòng lại. Con điều phết giấy hồ trắng, dùng mực vẽ vây cá, điểm con người. Chỉ xem bề ngoài sẽ không thể nhìn ra điều gì. Nhưng Yến Lâm Tích bằng kinh nghiệm

chinh chiến sát phạt trong tiểu thuyết, liền phán thứ này nhất định cất giấu bí mật gì đó. Vì vậy hắn quyết đoán cầm tiểu đao trên bàn, cắt đứt thượng thiết tuyến con điều, đó là hành động vĩ đại đầu tiên trong đời hắn —— Phá điều!

Hắn gỡ chiêu giải phẫu ếch trong môn sinh vật, cẩn thận, tỉ mỉ, dũng cảm, phát huy trí tưởng tượng cực khủng, hươu điều trước gió to bảy lần, nhưng không hề phát hiện bất cứ tối ngữ hay mật mã tí tẹo nào trên giấy và khung phiên bằng trúc.

Chẳng lẽ chiêu thức hắn triển khai đã sai? Yến Lâm Tích bóp bóp trán, khoanh chân ngồi dưới đất, trầm tư quay quay cái khung trúc phiên tạp nham.

Hắn vừa trầm tư chìm vào mộng đẹp được một lúc, cánh cửa bị ai đó đẩy ra, một thanh âm “két” vang lên. Thân thể Yến Lâm Tích vốn đang ngủ gật bị giật về phía trước một cái, trán đập vào một khối trúc phiên dựng đứng, đau đến nỗi hắn phải quát to một tiếng, ôm trán nhảy dựng lên.

“Người đang làm gì?” Thanh âm miễn cưỡng, mang theo chút khàn khàn xen lẫn gợn cảm vang lên.

Yến Lâm Tích bưng trán chống mắt, vừa nghe đã biết kẻ vừa tới. Nhe răng nhếch mép buông tay xuống, hắn vuốt lại y phục nhàu nát, vòng qua vòng lại trên mặt đất, cuối cùng ngồi phịch xuống giường, sắc mặt nhàn nhạt đuổi khách: “Đã trễ lắm rồi, Hoài vương có chuyện gì không?”

Hoài vương dùng chân đá đá mấy khung trúc phiên trên mặt đất, khóe miệng vẽ ra một chút tiểu ý, liền thần nhiên lười ghế ra ngồi, lấy tay chống cằm cười mà nói với hắn: “Không có chuyện gì, chỉ là ta rất nhớ bệ hạ, muốn tới xem bệ hạ có cần gì không thôi.”

Yến Lâm Tích nhìn Hoài vương cười, hơi có chút thất thần, một nam nhân hào hoa phong nhã đẹp đẽ như vậy, tại sao lại là kẻ thù của ta hả? Trong lòng tuy cảm khái, nhưng ngoài miệng lại nói: “Đa tạ Hoài vương có lòng, ta không cần gì cả. À, lúc nào người có thể cho ta ra ngoài? Ta muốn đi xem vài nơi.”

Hoài vương nháy mắt một cái, trên mặt lộ ra một tia hoang mang: “Nơi này là hậu cung của bệ hạ, bệ hạ muốn đi đâu thì đi, tại sao lại hỏi ta thần?”

Hạ thần chó má! Yến Lâm Tích trong lòng giơ ngón giữa lên, nhưng trên mặt vẫn cười gượng như trước: “Đại nội đều do Hoài vương quản lý, ta lại đang bệnh, tự nhiên hay không cũng muốn người đồng ý.” Đảo mắt một vòng, hắn tiếp, “Hoài vương hiện nay cùng chung Hoàng hậu với ta, hậu cung của ta không phải Hoàng hậu là lớn nhất sao?”

Kẻ khôn khéo như Hoài vương không phải nghe không ra ngữ điệu giễu cợt của Yến Lâm Tích, nhưng không hề tức giận, chỉ càng cười càng minh diêm, đôi mắt đào hoa trong suốt chăm chú nhìn hắn, nhìn đến nỗi hắn cảm thấy xương cốt nhũn ra, đầu nổ tanh bành. Rốt cục đoán không được, Yến Lâm Tích ho khan hai tiếng tra khảo: “Hoài vương không có công chuyện gì phải làm sao?”

“Có công sự thì không thể ngồi lại một chút sao?” Hoài vương miễn cưỡng vịn vịn thân thể, phỉ phỉ tay

áo hai cái, ung dung đáp, “Vừa rồi bệ hạ có nói thần chủ quản hậu cung, coi như đang dạo xem trong cung đi, cũng đều là công sự nha.” Nói xong, đôi mắt thất thần liếc tới mặt đất, thuận tiện nhặt trúc phiến lên sờ sờ, “Bệ hạ thích chơi thả điều sao? Cái này không được tính là thượng thừa (hàng cao cấp), đợi lát nữa hạ thần sẽ đem cho bệ hạ một con điều lớn hơn, tốt hơn nha.”

“Không cần, cái này cũng không tệ.” Yến Lâm Tích cười khan mấy tiếng, “Ta chỉ là không có việc gì làm nên mới vui đùa một chút. Vì vậy liền mở cánh điều ra nghiên cứu, chỉ là lỡ tay phá tan tành, trả lại hình dáng cũ cũng khó khăn.”

“Không thể như vậy.” Hoài vương liếc mắt thoáng nhìn, Yến Lâm Tích cả người máu đều muốn lạnh đi vài phần, chỉ biết đờ người nhìn y đem trúc phiến trong tay lật qua lật lại quan sát, nhin không được thốt lên, “Có cái gì tốt mà nhìn? Người đi về trước đi.”

“Hảo a.” Hoài vương thuận miệng đáp ứng, ngón tay thượng khinh miết nhẹ một cái, thanh trúc “ba” một tiếng tách ra. Nguyên lai đây là hai cây trúc phiến ghép chặt với nhau, trúc phiến tách ra, từ đó bay xuống miếng vải mỏng như cánh ve, mặt trên dùng mực viết công tinh tế đề hai chữ siêu nhỏ: Ký Mặc.

Hoài vương khóe miệng xé ra, nhặt miếng vải đưa cho Yến Lâm Tích. Yến Lâm Tích vốn đang rất khẩn trương, nhưng vừa thấy hai chữ này lập tức mê man ngơ ngác.

Ký Mặc? Ký Mặc là gì? Tịch mạch [3] sao? Người rớt cuộc có bao nhiêu tịch mạch để công phu viết ra mấy chữ này trên tờ giấy? Ta con mẹ nó có bao nhiêu tịch mạch mới đoán được lí do người vừa thấy tờ giấy liền cứ thế tiêu hồn?

Hoài vương nhìn chằm chằm Yến Lâm Tích, thấy vẻ mặt của hắn mê man, liền nở nụ cười tà mị.

“Đây là gì?” Yến Lâm Tích quay phải quay trái cũng nhìn không ra một nguyên cớ, chỉ có thể trực tiếp hỏi y.

“Thần cũng không biết.” Hoài vương bốn cợt cười, “Đoán chừng đây là tên người làm ra con điều này. Chờ thần đi tìm người đó, nếu tìm được sẽ để hắn tới dạy bệ hạ chơi điều.”

“Tên người?” Yến Lâm Tích khóe miệng kéo xệch xuống phía dưới, “Cái tên này thật là đặc biệt.”

“Đặc biệt sao? Có khỏe không?” Hoài vương vung tay áo, bước qua ‘hài cốt’ của con điều trên mặt đất mà đi ra ngoài, “Ngày mai ta cùng người ra ngoài thăm thú một chút, nếu muốn xem mặt các nương nương, ta sẽ đưa người đi gặp họ.”

“Thực sự a?” Yến Lâm Tích mừng rỡ, mặt không giấu được nét hoan hỉ.

“Đương nhiên là thật.” Hoài vương tay áo phất lên, trên mặt thần sắc có điểm ái muội, “Công chúa vừa đầy tháng, nếu bệ hạ muốn gặp hài tử, thần sẽ sớm gọi người chuẩn bị.”

Yến Lâm Tích khoe miệng giật giật, nói thật đi, hẳn đối với trẻ con cực kỳ không có hứng thú. Tuy nói hài tử này là máu mủ của mình, nhưng dù sao cũng vừa đối sang kiếp khác, không thể có bất kỳ tình cảm tình nào.

Kêu người đến thu dọn tạp vật sạch sẽ, tới bữa tối, Yến Lâm Tích quả nhiên thấy trên bàn có rất nhiều thịt để ăn, nhất thời mặt mày rạng rỡ, cơm cũng ăn hơn hai chén. Một canh giờ sau, cung nhân phụ trách y phục và đồ dùng hàng ngày tới hầu hạ hẩn tắm rửa.

Yến Lâm Tích vốn cho rằng sẽ được ngâm mình trong thùng nước to như cái vò đựng rượu, cung nhân sẽ kỳ cọ lưng, xoa bóp vai và vân vân, lại không nghĩ tới việc mình đường đường là một Hoàng đế, mỗi chuyện tới nhà tắm cũng phải đi xa tới vậy. Tuy hẳn rất cao hứng khi được ra khỏi tắm cung, nhưng lúc này bốn phía tối đen như mực nhìn không thấy ngón tay, hẳn ngồi trong kiệu rủ màn bốn phía đương nhiên cũng không có cảm giác gì. Chẳng biết đã đi bao lâu, Yến Lâm Tích mệt mỏi ngủ gật trong kiệu, Tiểu Mẫn Tử mới vén màn kiệu lên, thỉnh hẩn đi giá.

“Tắm rửa cũng không cần phiền toái như vậy đâu.” Yến Lâm Tích được Tiểu Mẫn Tử đỡ tay đỡ lưng, từ trong kiệu đi ra, vừa ngáp vừa nói, “Muốn tắm thì tùy tiện ngâm mình một chút là tốt rồi, đi xa như vậy làm gì?”

“Bệ hạ hôn mê đã ba ngày, trong ba ngày đó chỉ có thể lau qua một chút, không được hảo hảo tắm rửa. Nơi này là ôn tuyền (suối nước nóng) tốt nhất, thường ngày người thích nhất ở chỗ này ngâm mình, giải lao thư thần.” Tiểu Mẫn Tử mềm giọng cười nói.

“Ôn tuyền a!” Yến Lâm Tích vừa nghe vậy liền tỉnh táo tinh thần, hẳn thích nhất tắm suối nước nóng, không ngờ trong cung cũng có ôn tuyền, chuyện này thật sự thật sự khiến cho người ta vui sướng ngoài ý muốn nha.

“Ngày mùng một và ngày mười lăm hàng tháng, nước suối dâng lên cao nhất, thủy chất cũng cực hảo. Hôm nay mới có mùng một, người nhìn bầu trời này.” Tiểu Mẫn Tử chỉ tay lên phía trên, Yến Lâm Tích theo hướng ngón tay của hẩn nhìn lên trên, quả nhiên rèm trời tối như mực, ánh trăng không thấy, bóng sao cũng vô ảnh vô tung.

“Không thấy gì hết.” Yến Lâm Tích hoảng hốt, “Mây quá dày đặc. Ban ngày sắc trời còn trong, tại sao đến đêm lại âm u vậy?”

“Hay mà!” Tiểu Mẫn Tử thu tay, có chút không cam lòng ngẩng đầu nhìn sang, “Chỉ mong ngày mai không mưa, bệ hạ trong thư phòng còn có ánh nắng.”

Vốn tưởng rằng phòng tắm Hoàng gia phải có hồ bơi lớn đủ cho hẩn bơi qua bơi lại mấy vòng, kết quả khi liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy một cái hồ nhỏ xíu, phổng chừng phải tay vài cái là có thể đến bờ bên kia, Yến Lâm Tích chợt cảm thấy có chút thất vọng. Bất quá toàn bộ trì bích (vách bể nước) đều từ thanh ngọc thượng hạng điêu thành, chất ngọc nhẵn nhụi trơn láng, mặt trên trở long khắc phượng, cực kỳ xa hoa. Thanh ngọc trong nước lóng lánh nhũ bạch sắc (màu trắng sữa), trên mặt nước hờ hững trôi dãi hơi sương trắng trong, như được phủ lên một tầng sa mỏng. Yến Lâm Tích dụi dụi mắt, lập tức có ảo giác mình đang tắm ở biển, tâm tình dịu xuống khó có thể hình dung.

Tiểu Mẫn Tử hầu hạ hần ngoại trừ y phục, lại thả mái tóc dài xuống, dùng dải lụa buộc lại, rồi sau đó chậm rãi đỡ hần xuống bể. Làn nước ấm nóng dễ chịu, Yến Lâm Tích cả người run rẩy, cảm thấy một trận nhiệt khí từ lòng bàn chân bốc thẳng lên đỉnh đầu, thân thể như có điện xẹt qua, khoái cảm thư sướng gây nghiện như một loại ma túy. Hương lưu huỳnh trong nước tinh tế bay lên, Yến Lâm Tích hài lòng ngồi xuống bên thành bể, hai tay duỗi ra sau đặt lên bờ, ngẩng đầu nhìn trời, lập tức thở dài một cái: “Nếu như tối nay có trăng, có thể ngâm mình trong ôn tuyền mà đối nguyệt vui hoa một phen, quả thực quá tốt đẹp.” Kỳ thực trong lòng hần nghĩ, nếu như lúc này bên cạnh có hai mỹ nữ xích lô nóng bỏng, một dùng miệng tiếp rượu, một ôn nhu vuốt ve thì... Ân, người này sinh ra mỹ mạo đã quá phi phạm. Hần liếm môi một cái, nhân thần trong sương mù trở nên mê ly, thân thể ngâm trong nước nóng lâng lâng sướng khoái.

“Ân...” Hần từ từ nhắm hai mắt, hoàn toàn đắm chìm trong ảo mộng tuyệt vời, tiểu đệ phía dưới đã trở nên vừa nhiệt lại vừa cứng. Yến Lâm Tích trở mình, để lưng trần lộ ra, trong miệng kêu: “Tiểu Mẫn Tử, mau tới kỳ lưng cho ta một chút!”

Gọi to hai tiếng cũng không thấy ai trả lời. Hần thấy quái lạ, liền ngẩng đầu lên tìm người, chợt nghe bên người có tiếng nước chảy, Tiểu Mẫn Tử tựa hồ đã xuống nước. Hần nói lỏng vai, nằm úp sấp chờ được hầu hạ.

Qua một phút ngắn ngủi, một bàn tay dán lên lưng hần. Có lẽ vì ngâm lâu trong nước, thân thể quá nóng, Yến Lâm Tích chỉ cảm thấy cái tay kia thực lạnh lẽo, lòng bàn tay có điểm thô ráp. Hần có chút không khỏe nhéo nhéo lưng, trong lỗ mũi hử một tiếng.

Hai bàn tay bắt đầu sờ soạng, vuốt ve nắn bóp lưng hần. Yến Lâm Tích đột nhiên mở trừng mắt, kỳ lưng không phải cảm bông tắm chà xát sao? Còn có, cảm giác bị sờ tới sờ lui này, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có điểm... Dâm dăng? Đường như có chút không thích hợp, cái tay phía sau đã chìm xuống nước phía dưới, xoa bóp mộng hần.

“A!” Yến Lâm Tích kinh hô một trận, cả người bắn lên, lại quên mình đang ở trong nước, lòng bàn chân trượt một cái, ngã ngửa về phía sau. Nhưng, hần lại ngã vào trong lòng người khác, lưng dán trong ngực người đó, không tránh khỏi chút bất an.

Hần quay đầu lại, phía sau nào có Tiểu Mẫn Tử! Một bóng người cao lớn, thân thể xích lô đứng trong làn hơi nước, ngọn đèn trên bờ chiếu rõ dung mạo của y. Mi cong dày, đôi mắt trong suốt mê người, sống mũi cao thẳng, mang theo nụ cười trên môi. Hồng y rất dài, vóc người quân đình, bình thường mặc quần áo rộng, nhìn không ra bắp thịt của y. Gương mặt trắng nõn hơi bất đồng với thân thể màu đồng cổ, rắn chắc, mềm dẻo, tỉ lệ hoàn mỹ. Yến Lâm Tích nhìn một chút, đã cảm thấy mặt nóng bừng lên, suýt nữa máu mũi chảy ra.

Thật mẹ nó dễ nhìn!

Hần che mũi, kìm nén đến đỏ bừng, phụng phịu mắng: “Hoài vương, ngươi làm cái gì vậy, có biết người suýt hù chết người hay không!”

Hoàng Phủ Lạc hơi mở mắt ra, Yến Lâm Tích trước mắt tuy rằng phụng phịu, nhưng đôi mắt kia lại liếc lung tung, tràn đầy hoảng loạn, so với bộ dạng nghiêm trang bình thường lại thập phần khả ái. Khóe miệng

y nở nụ cười, trong miệng đáp: “Thần không phải đang hầu hạ tắm rửa sao?” Nói xong, tầm mắt của y lập tức dời xuống phía dưới.

Bảo bối của Yến Lâm Tích đã chớm thức dậy, lúc này lại đang đứng bên thành bể, thành ao nước cạn, ngập không đến thắt lưng, khiến hạ thân hắn lộ ra khỏi mặt nước. Vì ý *** vừa rồi mà tiểu đệ đệ cương mãn hăng hái bưng bưng nhô đầu ra, thập phần khí thế.

Yến Lâm Tích phát hiện Hoài vương đang nhìn, liền cúi xuống phía dưới, sợ đến nỗi bưng hạ thân lù vào trong nước, gương mặt đỏ sấp phụt ra máu.

“Nhìn cái gì vậy! Cút ra ngoài!”

“Bệ hạ xấu hổ a?” Hoài vương không những không cút, trái lại tiến lên một bước, hai tay duỗi một cái, nhanh chóng đem Yến Lâm Tích ép vào vách bể.

“Này, ngươi muốn làm gì?” Yến Lâm Tích sắc mặt cứng đờ, cảnh giác nhìn Hoài vương đang tới gần. Dè xuống phía dưới, tầm tắc, co dân thật tốt nha. Y không nghĩ là, gương mặt Yến Lâm Tích lại lộ ra biểu tình mỉa mai hoặc mê người.

Hoàng Phủ Lạc nhìn hắn, giơ tay lên liền bắt được tay Yến Lâm Tích. Nhìn sau lưng hắn, kiểm tra qua lại một hồi, cái bớt trên lưng đúng là độc nhất vô nhị của Yến Lâm Tích cùng y lớn lên. Nhưng thần tình trên mặt lại rất mới mẻ thú vị, hoàn toàn bất đồng với trí nhớ của y. Nhìn hắn như vậy, ngấm ánh mắt hắn nhìn mình từ đề phòng biến thành hoán tán, lại từ hoán tán trở nên si mê, nhìn hắn vô thức nuốt nước miếng mà lên vết hằn di chuyển liên tục, Hoàng Phủ Lạc cảm thấy trong thân thể chính mình dấy lên một đoàn lửa, đột nhiên cuộn trào mãnh liệt.

Y cầm lấy tay hắn, kéo qua, hướng xuống phía dưới của mình, rồi sau đó kề môi vào lỗ tai hắn, dùng thanh âm tối mê hoặc khiêu khích: “Bệ hạ chớ có xấu hổ, kỳ thực thần cũng giống vậy thôi, không tin ngươi sờ thử một cái xem!”

Sờ thử?

Tay Yến Lâm Tích mềm mại như sắt kia, vật thể vừa nặng vừa to vừa nóng, hắn như mèo bị đập phải đuôi, cứ như vậy hét thảm lên.

Hoàng Phủ Lạc lấy tay bịt chặt mồm, gắt gao ép hắn vào thành bể, nhãn thần trở nên nghiêm nghị: “Không được kêu!”

Không kêu, sẽ không kêu! Yến Lâm Tích đáng thương gật gật đầu, tựa như cầu xin mà nhìn y. Lưng ta rất đau a, đồ khốn, ngươi buông tay ra a!

Hoàng Phủ Lạc nhìn chằm chằm ánh mắt hắn, thấy thực sự lộ ra vẻ thỏa hiệp và sợ hãi, mới chậm rãi

buông tay ra: “Bệ hạ, người đừng kêu loạn. Ở đây tất cả đều là người của thần, nếu người đưa ngoại nhân tới, đến lúc đó người mất mặt là bệ hạ chứ không phải thần.”

Người mù nội nó đây là uy hiếp trắng trợn sao? Yến Lâm Tích đành nghiêng rằng nghiêng lợi, nét mặt ủy ủy khuất khuất nhượng bộ.

Hoàng Phủ Lạc tay vuốt ve gò má hần, sờ sờ cái cằm thon nhỏ, ngón tay dùng lực một chút, nâng mặt Yến Lâm Tích lên đối diện với y.

“Nhìn kỹ người thế này, quả nhiên so với những mỹ nhân của ta còn đẹp hơn vạn phần. Đáng tiếc, gương mặt xinh đẹp như vậy lại luôn giả bộ hung thần ác sát, không có phép tắc gì. Người đi theo mấy lão thầy đồ rởm giả thông thái ta cũng không ý kiến gì, ngay cả một con gà cũng không dám giết, nhưng hết lần này tới lần khác giả làm bạo quân, thực sự khiến ta cảm thấy rất đáng ghét.”

Nghe không? Nghe không? Một thần tử đối quân vương mà dám có thái độ như vậy! Phần này kiêu ngạo, phần này xướng cuồng... Yến Lâm Tích tưởng đây là chiêu chi tâm của họ Tư Mã, người qua đường đều biết a! Nếu như hần nắm chắc thực quyền trong tay, người này phỏng chừng rơi đầu từ lâu rồi.

“Hoài vương, ý người là gì?” Yến Lâm Tích nghĩ rồi lại nghĩ, càng nghĩ tâm càng trầm xuống.

“Thông minh.” Hoàng Phủ Lạc khen một tiếng, lại không chịu được hơn nữa, nhanh chóng tương thân về phía trước, cùng Yến Lâm Tích thân thể xích lõa đóng đinh một chỗ.

“Ách...” Yến Lâm Tích hướng phía ngoài đẩy một cái, thân thể kia rất cứng rắn, cánh tay nhu nhược nhỏ nhắn của hần căn bản không làm y mảy may động đậy. Yến Lâm Tích lệ rơi đầy mặt, mẹ nó, ông trời cho lão tử xuyên, tại sao không để hần xuyên qua thân thể tốt hơn một chút a!

“Hoài vương, chúng ta thương lượng được chưa?” Yến Lâm Tích vẽ mặt đau khổ ngẩng đầu nhìn tên hung đồ mỹ nhân.

“Bệ hạ, xin phân phó.” Hoàng Phủ Lạc ôm lấy Yến Lâm Tích, hưởng thụ xúc cảm từ làn da nõn nà mềm mại, tâm tình rất tốt.

“Cái kia, để một lát nữa a...” Yến Lâm Tích che trán thở dài một tiếng, “Lát nữa, có thể cho ta ở phía trên một lần hay không?”

Gì cơ? Hoàng Phủ Lạc hóa đá, nhưng không bao lâu, y liền đem Yến Lâm Tích ném qua một bên, bám vào trì bích cười ha ha, cười đến nổi nước mắt ra đầy mặt.

“Con mẹ nó người cười cái gì!” Yến Lâm Tích oán hận ngồi một bên, “Lão tử cũng là nam nhân, đương nhiên cũng sẽ được ở phía trên chứ.”

“Không được!” Hoàng Phủ Lạc cười xong, lần thứ hai đem Yến Lâm Tích kéo vào trong ngực đè xuống.

“Vì sao không được a!” Yến Lâm Tích phát điên, “Chỉ có cây hoa cúc của lão tử là khó giữ được!”

“Nếu như ngươi nghĩ như vậy,” Hoàng Phủ Lạc búng nhẹ phía dưới, “Có bản lĩnh thì thử một lần đi!”

Yến Lâm Tích cái gì cũng không dám nói.

Ngực áp vào vách ngọc thạch, hai tay nắm chặt đôi sừng rồng, Yến Lâm Tích hai đùi run run, gắt gao ôm vùi nước nói lầm bầm: “Ngươi chậm chậm chút a, ngươi nhất định phải nhẹ nhàng một chút a!”

Hoàng Phủ Lạc bị hắn nói lầm bầm đắc phiến, thân thủ đánh vào hông hắn một chưởng, nước bể hấp hơi khiến da thịt phần nộn lập tức hiện lên mấy dấu tay hồng hồng. Yến Lâm Tích đau quá kêu một tiếng, nhưng dưới hạ thân chỗ kia càng cương hơn, thậm chí ở đỉnh còn xuất ra chút chất lỏng. Hoàng Phủ Lạc lông mày nhướn lên, cầm lấy bảo bối của hắn, bàn tay hơi dùng lực một chút, Yến Lâm Tích lập tức ai ai kêu.

“Thành thật một chút, ta còn chưa trực tiếp thượng ngươi.”

“Không nên a...” Yến Lâm Tích thanh âm run rẩy, mang theo tiếng nức nở xin khoan dung, “Phía sau của ta mới là lần đầu, nếu ngươi làm phế đi, sau này làm sao bây giờ a.”

“Nói nhảm ít thôi, ngươi cho ta là kẻ lỗ mãng hung bạo sao?”

Nghe thanh âm Hoàng Phủ Lạc cũng không đến nỗi vô tình, Yến Lâm Tích lập tức mềm giọng: “Ngươi nhẹ nhàng thôi a, hay thoa chút dầu cho trơn?”

Hoàng Phủ Lạc đang phiến não trong lòng, chợt nghe hắn nói vậy, liền cười lạnh một tiếng đáp: “Bệ hạ ngươi thật ra rất lão luyện, hơn thế mọi chi tiết cũng rất thuộc, đã bị nam tử thử chơi đùa rồi sao?”

Yến Lâm Tích run lên, liền thanh chối: “Không có, không có nha, ta nào dám chứ!” Dù có là nữ nhân đi chăng nữa, lão tử trước khi xuyên qua cũng chưa từng trải qua chuyện này. Yến Lâm Tích ủy khuất không cam lòng, sau khi xuyên qua, hắn tưởng rằng từ nay về sau có thể hưởng thật nhiều niềm phúc, không ngờ còn chưa hái được hoa, bản thân đã bị hái mất rồi. Hắn cắn cắn ngón tay, vừa nuốt tiếng nức nở khi ngón tay Hoàng Phủ Lạc khai mở hậu huyệt của mình, vừa âm thầm thề, chờ hắn khuyên đảo ngai vàng, nhất định sẽ đem tên mỹ nhân phách lối này đè ép dưới thân, mạnh hơn một một trăm lần a một trăm lần!

“Người đâu?” Hoàng Phủ Lạc đột nhiên gọi to một tiếng, Yến Lâm Tích sợ run, vội vã đem thân thể giấu kín trong nước. Hoàng Phủ Lạc xoay người hắn kéo lại, vừa vặn lộ ra tấm lưng trần, quả nhiên một thanh âm lễ độ nhẹ nhàng vang lên.

“Điện hạ.”

“Dem hương chi tới đây.”

“Tuân lệnh!”

“Chờ một chút!” Tiếng ‘chờ một chút’ vừa vang lên, Yến Lâm Tích đã chồm cương lên lại co rút lại, hận toàn thân không thể teo nhỏ để trốn kỹ trong lòng Hoàng Phủ Lạc.

Họ Hoàng Phủ cười khẽ một tiếng, phân phó người vừa đi tới: “Đi lấy loại Mạn Diệu Hương tốt nhất, mở sẵn nắp ra.”

Ám vệ nhanh chóng đáp ứng, không lâu sau, quả nhiên đem tới một chiếc lọ nhỏ đặt trên thành bể rồi lập tức ly khai.

Yến Lâm Tích vỗ vỗ ngực, tuy hấn đồng ý cho y thượng, nhưng không có nghĩa hấn có thể điềm nhiên để kẻ khác nhìn thấy mình lỏa thể, chứ đừng nói là hấn và Hoài vương còn đang cùng nhau xích lô.

Hoàng Phủ Lạc dùng ngón tay bật nắp lọ ra, mùi hương thơm ngát lập tức vờn lên da thịt. Yến Lâm Tích thò người qua xem, chỉ thấy chiếc lọ nhỏ xinh làm bằng tử ngọc, liền há hốc miệng, mùi hương của thứ dầu đỏ tươi trong lọ bay ra, bị nhiệt khí của ôn tuyền hoà trộn, hương vị càng thêm nồng nặc.

“Đây là gì?” Đây là một loại câu hỏi rất thừa, biết rõ còn hỏi. Yến Lâm Tích thích nữ nhân, nhưng cũng không ghét nam nhân, mặc dù không có nhiều kinh nghiệm ở phương diện này, nhưng phim tình ái không phân biệt nam nữ cũng xem qua không ít, tác dụng của thứ này hấn còn có thể không biết sao? Chỉ bất quá, biết là một chuyện, chân chính bị đè dưới thân nam nhân... lại là chuyện khác. Yến Lâm Tích trong lòng ai oán vì sắp mất đi trinh tiết phía sau, đối với việc bị nam nhân bạo súc cũng không tránh khỏi sợ hãi và tâm tình mâu thuẫn.

Hoàng Phủ Lạc lấy đầu ngón tay đổ một ít hương chi ra, bôi một chút xuống hậu huyệt của Yến Lâm Tích. Hương chi lập tức dung khai, từ sắc đỏ tươi biến thành màu đậm phấn (hồng nhạt), hương khí tràn ngập, tản ra mùi vị ái tình tuyệt mỹ.

“Người cứ nói đi?” Hoàng Phủ Lạc nhìn sâu vào ánh mắt Yến Lâm Tích, vươn đầu lưỡi liếm liếm tai hấn.

• . ° •

Chú thích:

[1] Đồng môn: Bạn cùng khoá, cùng trường.

[2] Kiếm bặt nổ trượng: Giương cung bặt kiếm; Gươm tuốt vỏ, súng sẵn sàng

[3] Hình như trong Hán âm, “tịch mạch” đồng âm với “ký mặc” thì phải (!)

3. Chương 3

Một quả bom hẹn giờ ầm ầm nổ tung trong đầu Yến Lâm Tích, hấn tựa như vô lực, hai chân mềm nhũn, ngã vào lòng Hoàng Phủ Lạc. Hạ bộ như bị lửa thiêu đốt, đau xót vô cùng, sau khi bò dậy được, tóc của hấn đều đã dựng đứng lên.

Nếu chỉ là dầu bôi trơn sẽ không có được loại công hiệu này a! Yến Lâm Tích trong khoảnh khắc liền hiểu ra, con mẹ nó thứ dầu kia chính là xuân dược [1] số 9 giúp khởi hiệu cường lực tức thời trong truyền thuyết!

Hấn co rút thân thể, tận lực khom thắt lưng, nhưng cách này đối với cảm giác kích thích kia không có tác dụng gì. Hoàng Phủ Lạc phía sau hấn mỉm cười xán lạn, lắc lắc ngón tay, đầu ngón còn vương lại chút hương chi đã tan ra, theo ngón tay thon dài chảy xuống. Y đưa đầu ngón tay lên mũi hít ngửi, lộ ra biểu tình say mê, liền thấy Yến Lâm Tích trong lòng cảm phần chửi má nó.

Tên này thật dễ tiện vô sỉ, dám lừa ta! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại một chút, như vậy cũng tốt,... ít nhất... Ta có thể bớt đau hơn. Nếu trốn không thoát, ta vẫn chịu được, hảo hảo hưởng thụ mỹ nhân một chút cũng không việc gì.

Nghĩ vậy, Yến Lâm Tích lập tức thả lỏng, giãn người ra, nằm trên thành bể, hai chân nâng lên, quay sang Hoàng Phủ Lạc ngoắc ngoắc ngón tay: “Đến đây đi, anh hùng!”

Hoàng Phủ Lạc ngẩn ra, hấn trăm vạn lần không ngờ, Yến Lâm Tích dứt khoát đem thân mình mở rộng ra như vậy.

Trên vách ôn tuyền, thiếu niên tinh tế mà không hề gầy yếu có phần bối rối trong sắc nhũ bạch của làn nước trong suốt, hai gò má đỏ bừng, sóng mắt long lanh tựa lưu thủy, thần tình tràn đầy quyến rũ nhưng vẫn đọng lại vài phần ngây ngô. Tuổi hấn tuy còn nhỏ nhưng thân thể đã hoàn toàn phát dục thành thực, phân thân trắng đứng mỹ hảo, nhuộm đầy hơi nước, dịch thể trong suốt theo thân thể hơi lay động nhỏ xuống phần bụng bằng phẳng.

Y đối với nam nhân vốn đã nhiều hứng thú, lúc này nhìn hấn, lại cảm thấy thân thể ngây ngô của vị thiếu niên kia tràn đầy mê hoặc. Giống như sắp trải nghiệm một tư vị tuyệt vời, Hoàng Phủ Lạc cảm thấy như muốn nổ tung, thân thể nơi nào cũng căng cứng, đau đến khó chịu.

Mỹ vị đã dâng đến miệng, phải hảo hảo hưởng thụ bất kể lí do gì. Y liếm liếm khóe môi, lại lấy ra rất nhiều hương chi từ trong lọ, nâng chân Yến Lâm Tích lên, đưa ngón tay tới bí huyết đóng chặt.

Yến Lâm Tích nhắm tịt mắt lại, cảm nhận được dầu trơn lạnh lẽo đang chậm rãi chảy vào trong thân thể, loại hành động này khiến hắn run rẩy bối rối và cực kỳ ngưỡng ngáp. Hương chi bên trong mật huyết tan ra nhanh chóng, cảm giác thực sự có vài phần quý dị, theo ngón tay ra vào, chút dầu trơn còn thừa nhỏ giọt xuống mặt nước, rất nhanh liền tản ra. Toàn bộ nước trong bể lập tức tràn đầy mùi vị nồng say ngọt lịm, hương khí có thể khiến cho kẻ khác phát cuồng.

Yến Lâm Tích thân thể khẽ run, sau khi hương chi lạnh lẽo dung khai, nơi vừa chạm qua giống như bị lửa đốt, vừa nhiệt vừa đau, bất quá loại cảm giác này tiêu thất rất nhanh, thay vào đó khiến cho hắn không thể nhẫn nại thêm, rất muốn y đâm thẳng tới. Yến Lâm Tích giơ tay túm lấy cánh tay Hoàng Phủ Lạc, ánh mắt khép hờ ma mị, lại mang theo tia thủy quang dịu dàng, vừa tựa như cầu xin vừa tựa như tức giận nhìn y.

“Muốn sao?” Hoàng Phủ Lạc đè hắn xuống, ngón tay buông hậu huyết ra, lập tức cảm thụ được lạc thú từ tràng bích mềm dẻo ấm áp kia, ánh mắt cũng mê đắm chìm đi vài phần.

“Ân...” Ngón tay Hoàng Phủ Lạc đột nhiên đâm tới, Yến Lâm Tích cả người run lên, thanh dịch trong còn thịt chảy ra càng nhiều hơn.

Hoàng Phủ Lạc lông mi khẽ động, đầu ngón tay chỗ nhấn xuống chỗ xoay tròn. Cảm giác ham muốn mãnh liệt kích thích Yến Lâm Tích, làm hắn thở hổn hển, thanh âm trong miệng phát ra càng thêm *** mỹ.

Chỉ bị đầu ngón tay đùa bỡn, hắn luôn thấy thiếu chút gì đó, cảm giác muốn bắn tinh rõ ràng cấp bách như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác đều thiếu cực khoái, không có cách nào dâng đến cao trào. Yến Lâm Tích buông tay ra, muốn nắm lấy phân thân phòng to đau đớn, lại bị Hoàng Phủ Lạc kéo lại ngăn cản.

“Không được nắm.”

“Vậy ngươi bỏ ra đi!” Yến Lâm Tích thanh âm đã nghèn nghẹn, hắn lắc lắc đầu, giọt lệ ngân ngấn theo khoé mắt chảy ra, lướt qua gò má đỏ bừng, rơi xuống tóc mai đen huyền. Hoàng Phủ Lạc cúi người lau đi lệ ngân của hắn, ôn nhu nói: “Cứ để ta.”

Vậy hãy nhanh một chút a! Yến Lâm Tích đầu như cái nồi hấp, sớm đã trở nên choáng váng, khát khao bị thứ gì đó to hơn, cứng hơn xâm phạm. Hắn nhìn Hoàng Phủ Lạc, ánh mắt đói khát, im lặng thúc giục y.

Hoàng Phủ Lạc nhìn sâu vào đôi mắt hắn, rút cuộc đem phân thân ẩn vào huyết động, lồi vào đang nhu thuận mở một nửa, lập tức bị bịt kín, như đang cực lực mời gọi, đem phân nửa bảo bối của y nuốt vào.

“A!” Yến Lâm Tích hét to một tiếng. Bị ngón tay xâm phạm và bị nam nhân xỏ xuyên dù sao cũng khác biệt rất lớn, vật thể vừa nặng trĩu vừa thô to làm sao có thể so với ngón tay thon nhỏ được.

Bất quá bị tiến vào cũng không đau đớn như hắn tưởng, không biết vì Hoàng Phủ Lạc giúp hắn chuẩn bị đầy đủ, hay do công hiệu thôi tình của hương chi. Khi vật trắng kiện kia đi vào, tuy lúc mới bắt đầu có hơi đau nhức, nhưng sau đó có thể cảm nhận được dị vật trưởng to hội nhiệt trong cơ thể.

A a... Sau một cái chớp mắt, nước trong đầu sôi trào kịch liệt hơn, phảng phất sau một khắc nữa sẽ nổ tung. Yến Lâm Tích gắt gao siết chặt từng rỗng, thân thể run rẩy kịch liệt, phân thân phồng lên đã lâu xuất ra từng đám bạch dịch khiến trì bích (vách bể) ướt nhẹp.

Khúc cao trào không hề báo trước khiến tràng bích Yến Lâm Tích co rút mãnh liệt, nội bộ ẩm áp gắt gao quần lấy cơn thịnh của Hoàng Phủ Lạc, siết chặt đến nỗi y thiếu chút nữa tước vũ khí ra. Hoàng Phủ Lạc thân thủ “bốp” một tiếng hung hăng đánh vào cái mông trắng nõn của Yến Lâm Tích, hít sâu một hơi, mãnh liệt nuốt xuống dục vọng chuẩn bị xuất ra, trong miệng cắn hận quát: “Người thả lỏng một chút!”

Thả lỏng em gái người! Người thử đổi vị trí cho ta một lần xem? Yến Lâm Tích trước mắt bạch quang loé lên, chỉ có thể thở dốc, còn chưa khôi phục sau dư vị của đoạn cao trào, cơn thịnh ở phía sau vẫn chậm rãi chuyển động.

Tư vị tràng bích bị bảo bối của nam nhân ma sát cực kỳ khó khăn, niêm mạc bị phân thân to lớn ra vào vừa đau xót vừa tê dại, tựa như một dòng điện lưu từ phía sau xông tới, lần lượt đánh thẳng vào đại não. Yến Lâm Tích kêu to thành tiếng.

“A... A... A...” Mặt nước mờ mịt, sương cuộn từng đám, nhìn tứ phía không thấy vết chân người, chỉ còn âm thanh thân thể lay động trong tiếng nước rì rào và thanh âm *** mỹ “vèo òm ọp” vang bên tai hai người. Hương chi toả ra mùi vị nồng đậm trong không khí, dồn dập như thúc giục tương giao ái tình.

Yến Lâm Tích sớm bị sáp nhập đến thất thần, làn da trở nên đỏ hồng, thân trên dán chặt vào vòi nước chạm ngọc, trong miệng không ngừng phát ra rên rỉ và tiếng thở dốc. Hoàng Phủ Lạc gầm nhẹ một tiếng, không hề thương tiếc thiếu niên dưới thân mà đem khí lực mãnh liệt đâm tới, mỗi lần sáp nhập đều chuẩn xác, tựa hồ cơ thể y rất miễn cảm về điểm này.

Thân thể Yến Lâm Tích bị y đụng vào liên lay động, thanh âm rên rỉ trong miệng rốt cuộc biến thành lớn tiếng cầu xin tha thứ.

“Không, không được, không muốn chết... Cũng bị người thao chết... A a... Người đâu, cứu mạng a...”

Hoàng Phủ Lạc không mảy may để ý, tiếp tục ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của hắn, lực thúc vào càng mạnh mẽ, mỗi lần đi vào đều phải đem cơn thịnh to dài đâm tới chỗ sâu nhất mới bằng lòng. Yến Lâm Tích hoa mắt từng đợt, hai chân bủn rủn, nói cũng chẳng nên lời, chỉ có thể ư a kêu.

Lúc trước cơn thịnh đã hoàn toàn khôi phục sức sống sau khi bắn quá một lần, tiền đoạn ướt nhẹp không biết do hơi nước nhuộm hay do dịch thể của chính mình, Yến Lâm Tích hoàn toàn không để ý tới những ham muốn này.

Trong đầu của hắn rối thành một đoàn, thân thể lẫn tứ chi đều không giống của mình, chỉ có thể cảm nhận được tràng bích đang chăm chú tiếp nhận tiểu đệ đệ tràn đầy nhiệt lượng của y, cơn thịnh thô to ma sát với trực tràng của hắn, ra vào không biết bao lâu, chạm qua chỗ đó vừa đau xót vừa tê dại, khiến hắn gần như sắp phát cuồng.

“A a...” Hắn rên rỉ lúc cao lúc thấp, tràn đầy say mê ái tình, lộ vẻ động tình cực điểm. Hoàng Phủ Lạc nghe thanh âm của hắn, cảm thụ được túi phúc mềm dẻo thấp chặt dưới thân, cả người máu đều sôi trào, hạ thân chạy nước rút đưa đẩy càng thêm kịch liệt.

“Khoan đã... Chờ chút...” Không đợi Yến Lâm Tích nói được lời hoàn chỉnh, Hoàng Phủ Lạc đột nhiên rút bảo bối của mình ra. Thân thể nhất thời trống rỗng không gì sánh được, hậu huyết đặc biệt toan nhột, hắn đói khát bất mãn ngọ nguậy, liên tục mời gọi.

“Ồ... Đừng đi ra ngoài...” Yến Lâm Tích khóc ra thành tiếng.

“Buông tay.” Phía sau truyền đến thanh âm của Hoàng Phủ Lạc vì *** tăng vọt mà hơi run rẩy, ngón tay tê rần, Yến Lâm Tích lập tức buông lỏng bàn tay đang nắm sừng rồng, sau đó thân thể liền bị Hoàng Phủ Lạc lật lên.

Yến Lâm Tích khỏa mắt ngẩn lệ, trong ngực kịch liệt phập phồng, tầm mắt của hắn chuyển từ gương mặt của Hoàng Phủ Lạc xuống phía dưới, thấy tiểu đệ đệ khí phách hiên ngang của y lại càng hoảng sợ.

Thân thể Hoàng Phủ Lạc hoàn toàn bất đồng với vẻ ngoài vô cùng tuấn mỹ, nơi đó của y thoát nhìn cực kỳ hung bạo. Dương cụ dựng đứng, thẳng tắp mà thô to, gần như lộ ra thanh sắc dữ tợn, Yến Lâm Tích xem qua kỹ năng của y liền hết muốn khinh người...

Yến Lâm Tích thập phần kinh khủng, siêu cấp hung khí như thế, rốt cuộc làm thế nào để sáp nhập cái móng bé nhỏ của ta? Má nó, còn không sáp bạo! Hắn vừa kinh vừa sợ, thân thủ đang lần đến cây hoa cúc còn chưa hoàn toàn khép vào, liền bị Hoàng Phủ Lạc bắt lại.

“Chờ một chút!” Yến Lâm Tích chỉ kịp kêu một tiếng, đã bị y đè đầu bịt miệng.

Đầu lưỡi nam nhân khai mở hàm răng Yến Lâm Tích, liếm láp sâu trong khoang miệng hắn, cuốn lấy đầu lưỡi của hắn mà hút. Kỹ nghệ hôn của Hoàng Phủ Lạc phi thường cao siêu, đối phó với Yến Lâm Tích một chút kinh nghiệm cũng không có để như trở bàn tay.

Nguyên lai vì dáng người bé nhỏ mà Yến Lâm Tích sợ không dám chống cự, chẳng bao lâu đã bị hôn đến nổi đầu óc choáng váng, sắc mặt ửng hồng, thân thể mềm nhũn ngồi phịch trong lòng y.

Hoàng Phủ Lạc ôm lấy Yến Lâm Tích ôm, đặt ngang trên thành bể, chỉ có đôi chân thông xuống nước. Y kéo một chân Yến Lâm Tích gác trên vai mình, nhìn hắn mà cơn thịnh nộ cương lần hai. Yến Lâm Tích thất thần kêu một tiếng, một tay che mặt, tay kia mò lấy phân thân của chính mình, có chút khó xử rồi lại rất hưng phấn mà ngọ nguậy.

Hoàng Phủ Lạc nhấc chân hắn hung hăng dịch chuyển một hồi, khiến Yến Lâm Tích từ từ nhắm hai mắt, khuôn mặt đỏ bừng nói lầm bầm nhanh hơn đi, sâu hơn đi. Sau đó y đột nhiên đem cơn thịnh nộ rút ra, nghiêng người ngồi xuống bên cạnh hắn.

“A, dừng a!” Ham muốn *** trong Yến Lâm Tích lại trào lên, bắt mẫn gào lên với Hoàng Phủ Lạc. Đang chuẩn bị sáp nhập, y đột nhiên lại rút ra, đem khoái cảm đang sinh sôi tới cao trào chặt đứt, đương nhiên rất rất là khó chịu a!

“Muốn không?” Hoàng Phủ Lạc mỉm cười vỗ vỗ bắp đùi mình, “Tự mình bò lên đi.”

Yến Lâm Tích không chút nghĩ ngợi, lật thân thể định lết tới, nhưng tay chân đều mềm nhũn, móc không ra khí lực, chỉ có thể lằm bằm lườm Hoàng Phủ Lạc.

“Bệ hạ? Không muốn sao?” Hoàng Phủ Lạc nắm phân thân, làm bộ dạng thở dài, “Không ngờ thần không thể làm bệ hạ hảo hảo thỏa mãn... Vậy xin cáo từ trước nha.” Tuy nói như vậy nhưng cái miệng của y kiên trì dính vào vách bể, nửa điểm cũng không có ý cáo từ.

Yến Lâm Tích sao có thể để y đi, sút gôn vào khoảng không nhưng vẫn bị người chặn là chuyện mệnh hệ. Hắn túm lấy cánh tay Hoàng Phủ Lạc, thở không ra hơi: “Hoài vương, hảo ca ca, người giúp ta một chút đi, không lên nổi.”

Hoàng Phủ Lạc nghe hắn gọi hai tiếng ca ca thì hơi ngẩn ra, đưa tay xoa xoa đầu hắn, sau đó ôm vào lòng. Y đem hai chân Yến Lâm Tích giang rộng ra, ôm hông của hắn, chậm rãi đè xuống.

Yến Lâm Tích nghẹn ngào một chút, thân thể cứng ngắc rất nhanh liền thả lỏng, bí đạo đã hoàn toàn khai mở, nhanh chóng tiếp nhận cơn thịnh của Hoàng Phủ Lạc, rốt cuộc thăng thần nuốt vào. Hoàng Phủ Lạc nâng miệng Yến Lâm Tích hướng về phía trước, sau đó chậm chậm buông ra, Yến Lâm Tích ngửa cổ kêu một tiếng, tần suất phối hợp càng thêm nhịp nhàng.

Hoàng Phủ Lạc nghĩ Yến Lâm Tích lúc này thật khả ái mê người, hoàn toàn không còn vẻ đăm đăm và thô bạo trước kia, tựa như con mèo nhỏ, một bên trong lòng y meo meo kêu, một bên cong chân khoe móng vuốt sắc nhọn. Y khẽ cắn môi Yến Lâm Tích, cắn môi trên lại mút môi dưới, vừa ngậm vừa hút không được, không lâu sau liền đem môi Yến Lâm Tích hôn đến sưng hồng lên.

Yến Lâm Tích hai cánh tay quàng lên vai Hoàng Phủ Lạc, tóc xỏa tung, một bên bị y hôn, một bên bị y làm, cảm giác bản thân dường như đang tan ra, lại bị Hoàng Phủ Lạc dụ hoặc, rốt cuộc nói gì không nhớ, tất cả những chuyện sau đó cũng đều không rõ.

Lâm Tích ngồi phịch xuống đất, Hoàng Phủ Lạc vẫn kịch liệt hôn môi, hắn lắc đầu vừa khóc vừa cười. Loại này tư thế đâm vào rất sâu, giống như nội tạng cũng muốn đem ra bài trừ. Tuy Hoàng Phủ Lạc cảm thấy rất thoải mái, nhưng vẫn chưa thỏa nguyện. Vì vậy y xuất vào lần thứ hai, ép hắn sát vào vách bể, tiếp tục xâm nhập từ phía sau, điên cuồng giao triển.

Yến Lâm Tích cảm thấy thân thể giống như không phải của mình, tràn bách ẩm áp bao phủ lấy thứ kia, hắn cứ như vậy thét lên khi y bắn ra lần hai. Lúc trước đã cao trào quá độ nên dư vị lần này cực khó quên, hậu huyết không bị khống chế lần lượt co rút lại, đem cơn thịnh của Hoàng Phủ Lạc quán chặt đến độ vừa đau vừa thoải mái.

Hoàng Phủ Lạc cố sức đâm vào mấy lần, rốt cuộc cũng thư sướng phóng xuất. Từng đám dịch thể nóng hổi đong đầy vách thịt của Yến Lâm Tích, nhiệt đến nổi hần thất thần kêu lên vài tiếng, phía trước xuất vài giọt dịch thể trong suốt.

Hoàng Phủ Lạc ôm hần từ phía sau, hơi thở gấp gấp phả vào cổ hần, khiến thân thể nhạy cảm của Yến Lâm Tích phát run. Còn thịt có điểm mềm xuống bị chậm rãi rút ra, Yến Lâm Tích nghĩ thân thể của hần dường như phát sinh chút biến hóa, nhưng rốt cuộc là ở đâu, hần cũng nói không nên lời. Hậu huyệt bị ra vào một thời gian dài nhanh chóng khép kín, dịch thể ảm áp chịu ảnh hưởng của trọng lực từ từ chảy ra, theo chân của hần trượt xuống phía dưới. Yến Lâm Tích ngồi trên vách bể, hai mắt thất thần, thân thể khẽ run, qua một lúc lâu mới hồi phục lại.

Hoàng Phủ Lạc đem hần ôm vào trong ngực, đưa vào làn nước ảm áp, tinh tế giúp hần chà lau vết tích trên người.

Sau hai lần giao triền, Yến Lâm Tích đã mệt không chịu được, hần ngồi phịch trong lòng Hoàng Phủ Lạc, mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm. Nếu y cương mạnh quá, sẽ không thể khôi phục nhanh được, vì vậy Yến Lâm Tích cũng an tâm chút đỉnh.

“Ngoan nào, đừng nhúc nhích.” Hoàng Phủ Lạc bế Yến Lâm Tích ngồi lên đùi mình, mân mê cái mông của hần, tỉ mỉ dò xét hậu huyệt, lát sau mỉm cười nói: “Không có rách, cũng không chảy máu.”

Yến Lâm Tích thở dài một hơi, hần rất sợ phía sau bị Hoàng Phủ Lạc thao mạnh mà phá hỏng, vậy hần không phải đã rất cố sức sao?

Họ Hoàng Phủ nói tiếp: “Lần đầu tiên đã có thể thâm nhập lợi hại mà không chút vết tích như vậy, bệ hạ người thật đúng là...”

“Thật đúng là cái gì?” Yến Lâm Tích còn mệt mỏi, phản ứng tự nhiên có phần trì độn, hần ngơ ngác quay đầu chất vấn Hoàng Phủ Lạc. Y cười một tiếng, ghé vào môi hần gặm một cái, “Cường thụ!”

Ta khát! Yến Lâm Tích tức giận không bao lâu, cuối cùng đành nhượng bộ. Bị nam nhân làm tới như vậy còn có thể thoải mái, nếu là kẻ khác chắc đã bất tỉnh lâu rồi, hần cũng thật là cường nha. Yến Lâm Tích nghĩ tới nghĩ lui, chẳng lẽ thân xác này không phải là mình mà kỳ thực là một tâm hồn trong sáng? Như thế nào bị y thao cái mông còn có thể thoải mái trở mình? Hần chăm chú suy tư, nghĩ rằng so với nam nhân, làm tình với nữ nhân nhất định sẽ không thoải mái như vậy, bất giác có chút phát sầu.

Hoàng Phủ Lạc đưa ngón tay vào hậu huyệt Yến Lâm Tích, lấy ra những dịch thể còn sót lại bên trong. Động tác của y rất nhẹ nhàng, tựa như đối đãi với bảo vật trân quý, đáng tiếc lúc này Yến Lâm Tích nhìn không thấy ánh mắt của Hoàng Phủ Lạc, chỉ là bĩu môi: “Mẹ nó, lão tử bị người bẻ thẳng thành cong rồi, sau này làm sao đụng chạm vào nữ nhân được?”

Ngón tay Hoàng Phủ Lạc dừng lại, mi mắt hơi cong lên, chậm rãi đáp: “Không đụng vào nữ nhân thì vui thú với nam nhân, làm sao cái gì?”

Bảo bối của Yến Lâm Tích dường như hơi trưởng lên: “Đáng tiếc, hậu cung của ta còn nhiều mỹ nhân như vậy...”

“Sau này cũng không được đụng chạm vào họ.” Hoàng Phủ Lạc nhéo hấn một cái.

“Không thể a!” Yến Lâm Tích lắc đầu, xem thường nói, “Ta không phải kẻ ‘bất lực’, tuy vui thú với người, nhưng cũng sẽ thiếu thốn một số thứ. Lão tử vẫn có thể kẻ vai áp má, thân cận với nữ nhân nha.”

Hoàng Phủ Lạc nhả thần lạnh lẽo, không thèm để ý đến mỹ nữ phi tần gì đó trong miệng hấn, chỉ nói một câu: “Sau này người không được gặp nữ nhân, nếu dám đụng chạm vào họ, ta liền đem tử tôn [2] của người chặt đứt.” Nói xong liền đưa tay về phía trước tìm tòi, rồi nắm phân thân của Yến Lâm Tích bấm một cái.

Yến Lâm Tích ai ai kêu một tiếng, thân thể đau đến cuộn tròn lại, nửa ngày cũng nói không ra lời.

“Được rồi, thần đã giúp bệ hạ thanh tẩy sạch sẽ, vậy xin cáo từ.” Hoàng Phủ Lạc vẫy vẫy tay, đứng lên từ trong nước, lên bờ vận y phục tử tế.

Yến Lâm Tích còn đang đau đến bốc hỏa, nhìn Hoàng Phủ Lạc ưu nhã vận y phục thì âm thầm sanh hận, mẹ nó, kẻ này bạt điều vô tình được ngay a, vậy mà lão tử lại nghĩ y kỹ thuật không sai, còn có chút thích nữa chứ...

Họ Hoàng Phủ sau khi y phục mũ mào chỉnh tề, liền quay sang hấn cười tà: “Bệ hạ, đề nghị lần trước của thần, người suy tính thế nào?”

A? Đề nghị gì? Có phải gợi ý kia hay không? Yến Lâm Tích chớp chớp mắt, vẻ mặt ngây thơ vô tội vạ.

Hoàng Phủ Lạc biết trước hấn sẽ phản ứng như vậy nên hơi mỉm cười, gật đầu nói: “Nếu vậy coi như bệ hạ đã đáp ứng rồi, ba ngày sau hãy thoái vị, an tâm ngồi lên ghế Thái Thượng hoàng đi.”

A a a! Thái Thượng hoàng? Yến Lâm Tích chưa kịp phản đối, Hoàng Phủ Lạc đã tiêu thất trong màn đêm.

Yến Lâm Tích ngồi trên bờ ôn tuyền, thân thể bị nóng tới đỏ lên nhưng tâm tình lạnh tựa băng tuyết. Hấn vừa mới xuyên qua, còn chưa tận hưởng hết lạc thú khi ngồi trên long y, tại sao lại bị y lôi xuống ngựa bắt làm Thái Thượng hoàng?

Hấn lúc này mới mười sáu tuổi, ngoại trừ sinh được một nữ nhi, nhi tử cũng chưa gặp qua lần nào, có thể thấy người đăng cơ tương lai cùng hấn không thân thiết gì. Thái Thượng hoàng, mười sáu tuổi đã bị đẩy xuống làm Thái Thượng hoàng, vậy có khác nào trừ eo hấn chết sớm? Liệu qua một năm rưỡi nữa, có thứ quái bệnh hay kịch độc gì đó hãm hại hấn không?

Càng nghĩ càng thấy nội dung vở kịch tiến triển thập phần hợp lý, Yến Lâm Tích cả người đau nhức ngồi

trong ao, vì đủ các loại viển tượng mà rơi vào trạng thái hóa thạch. Không biết bao lâu sau, hần nghe được một thanh âm thật trọng vang lên bên tai: “Bệ hạ, bệ hạ?”

Yến Lâm Tích cuối cùng cũng thoát ra khỏi mớ suy nghĩ ngổn ngang đủ các loại cực khổ, giương mắt nhìn lên thì thấy Tiểu Mẫn Tử đang đi tới, ngực không khỏi có chút không hài lòng. Con bà nó, thời gian lão tử ở chỗ này bị kẻ khác xoa xoa nắn nắn, con thỏ nhà người chết bầm trong cái ổ nào a?

Bị Yến Lâm Tích trừng mắt, Tiểu Mẫn Tử có chút xấu hổ, hần chấp tay, thấp giọng giải thích: “Bệ hạ, ngâm nước lâu không tốt cho sức khỏe, hay là người ra trước đi.”

Yến Lâm Tích hừ một tiếng, liền nhớ lại mọi chuyện, không ngờ thân thể khẽ động, tay chân một trận tê dại, phảng phất như không phải một phần thân thể của mình nữa, hần lung lay hốt hoảng, suýt nữa ngã xuống nước, Tiểu Mẫn Tử liền vội vã ôm lấy hần, túm chân kéo ra ngoài.

Dưới ánh sáng leo lét của ngọn đèn, Yến Lâm Tích một thân đầy vết tích xanh xanh đỏ đỏ không thể nào che lấp, hần thấy ánh mắt Tiểu Mẫn Tử chợt lóe lên tia ngạc nhiên, khóe miệng co giật hai cái. Hoàn hảo, may là Tiểu Mẫn Tử không nói gì, chỉ im lặng săn sóc, giúp vận y phục chỉnh tề, sau đó công hần ra ngoài.

“Con bà nó...” Yến Lâm Tích ghé vào bên người Tiểu Mẫn Tử, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Cổ kiệu được khiêng rất khéo, Yến Lâm Tích trong lòng vẫn còn hơi hoảng, trên người đau đớn dữ dội, rốt cuộc là cực kỳ mệt mỏi, không chờ được tới lúc quay về tẩm điện đã ngủ say.

Một đêm vô mộng, lần thứ hai mở mắt thì, mặt trời đã treo cao tới đỉnh đầu.

Yến Lâm Tích nằm úp sấp trên giường một hồi, nói lầm bầm tự kỷ rồi mới đứng lên. Hậu truyện, ở gian ngoài, Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử đang vội vã cầm chậu rửa mặt và dụng cụ súc miệng đi đến.

Lúc ngủ không cảm thấy gì, nhưng khi thức dậy, cả người hần xương cốt đều giống như tan rã, cử động nhẹ nhàng cũng đau thấu óc, Yến Lâm Tích nhe răng nhếch miệng xoa xoa thất lưng, để Tiểu Phúc Tử giúp hần mặc đồ, lại súc miệng bằng nước muối, rồi lấy nước ấm rửa mặt.

Sau khi tất cả sẵn sàng, Yến Lâm Tích ghé khuôn mặt nhỏ nhắn vào mép bàn, lập tức cảm thấy hậu huyết dưới thân đau rất. Đêm qua rõ ràng không hề thọ thương, tại sao có thể đau đến vậy? Yến Lâm Tích thở ra lãnh khí quay sang Tiểu Mẫn Tử, hỏi hần thuốc mỡ tiêu sưng trừ đau ở đâu. Tiểu Mẫn Tử là kẻ thông thạo, đương nhiên biết rõ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, vì Yến Lâm Tích phân phó rất hàm hồ, không chút minh bạch.

Tiểu Mẫn Tử lấy từ trong ngực áo ra một lọ nhỏ, nói: “Bệ hạ yên tâm, không có vết thương đâu. Tối qua nô tài đã thanh tẩy kỹ càng rồi, phía sau cũng bôi thuốc, bây giờ người nằm xuống, nô tài sẽ xóa sạch vết tích, không bao giờ... đau nữa.”

Yến Lâm Tích hơi biến sắc mặt, quay đầu nhìn vẻ mặt lúng túng của Tiểu Phúc Tử, lắc đầu thở dài: “Ai...”

Tiểu Phúc Tử bước lên phía trước một bước, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ chớ lo lắng, việc này các nô tài sẽ không nói ra. Kể yếu thể không nhẫn sẽ làm loạn đại mưu, thỉnh bệ hạ ngàn vạn lần hãy khoan nhượng, coi như bị chó cắn một cái...”

Yến Lâm Tích gật đầu: “Chỉ là có chút đau, kỳ thực cũng không quá đáng lắm. Không thể vì bị cắn một cái mà đi tìm chết, không đáng.” Dù sao cũng phải tìm cơ hội cắn lại! Đương nhiên, những lời này hẳn sẽ giấu trong lòng, nếu nói ra, chẳng phải hấn và Hoài vương cùng giống chó như nhau?

Tiểu Phúc Tử vẫn lo Yến Lâm Tích tỉnh lại sẽ phát cuồng hoặc đi tìm chết, nay thấy bộ dạng hấn cực kỳ bình thường, trong lòng tự nhiên thở dài một hơi.

Trước kia bệ hạ sống rất nội tâm, chuyện gì cũng che giấu, tất cả đều tự mình suy xét, cũng tại suốt ngày buồn phiền vì gương mặt, tâm tình bất định, chỉ cần thấy sự bất thường cũng sinh lòng sợ hãi. Nhưng từ lúc tỉnh dậy, bệ hạ tính tình đại biến, tính cách cũng rộng rãi hơn nhiều.

Tiểu Phúc Tử hầu hạ Yến Lâm Tích từ nhỏ, đối với nhất cử nhất động, cả cái nhăn mày hay nụ cười của hấn đều quen thuộc đến từng chi tiết, thân xác này tuy không thay đổi, nhưng cậu làm thế nào cũng không nghĩ ra nội tâm bên trong đã thay đổi ra sao.

Yến Lâm Tích suy nghĩ một chút, lại nghĩ tới chuyện thân thể mình đã bị những thiếu niên này xem qua sờ qua, vẫn là không chút ngượng ngùng. Vì vậy cố gắng nằm xuống mặt giường bằng phẳng, để mặc hai người thiếu niên trút y phục cho hấn, xúc thuốc lên cái móng đau rát.

Tuy đây là loại thuốc tốt nhất, nhưng Yến Lâm Tích vẫn cảm thấy quanh thân đau xót rất khó chịu, lại để hai người thiếu niên giúp hấn xoa bóp một hồi, lúc này mới có thể ngồi dậy lần thứ hai.

Đau đớn đã bớt, lời nói đêm đó Hoàng Phủ Lạc để lại trước khi đi cột chặt trong đầu Yến Lâm Tích, nhất thời khiến hấn khổ tâm trăm vòng, rõ ràng bụng trống trơn, nhưng nhìn một bàn thịt cũng không thèm động đũa. Cầm cái bát, Yến Lâm Tích nhìn mâm đồ ra, một hồi lại muốn ăn, không phải chính hấn đã sai làm thịt heo, đồ tế chỉ chờ vỗ béo, liền lập tức hạ đao?

Tiểu Phúc Tử thấy Yến Lâm Tích sầu rơi đầy mặt, chậm chạp nghịch nghịch chiếc đũa, vì vậy thấp thỏm hỏi: “Bệ hạ, những thức này không hợp khẩu vị sao? Hay để nô tài bảo đầu bếp làm món mới?”

Yến Lâm Tích lắc đầu, ném đũa qua một bên, dựa vào ghế, tinh thần sa sút: “Quên đi, dù có mang tới long can phượng tủy [3] ta cũng không muốn ăn.”

Tiểu Phúc Tử có chút bận tâm nhìn hấn, nhưng cũng không tiện khuyên nỡ, liền thu dọn bàn, cùng Tiểu Mẫn Tử lui ra ngoài.

Làm sao để hoá giải cục diện khó xử này? Yến Lâm Tích đầu đau tới nỗi sắp nổ tanh bành.

Hắn tuy sở hữu thân xác này, nhưng ký ức thuộc về nguyên chủ một chút cũng không có. Hoá ra trong cái tẩm cung này, Tiểu Phúc Tử, Tiểu Mẫn Tử và hắn cũng chỉ là tên điếc, kẻ mù, người giả ngu. Ai xưng bệ hạ, ai là Hoài vương, ai có tâm địa xấu,... những thứ này hắn căn bản không biết, cũng chẳng để ý. Dù có biết đi chẳng nữa, bị giam lỏng ở cung điện bé bằng cái lỗ mũi này, một cách đào thoát cũng không dùng được. Yến Lâm Tích từ vừa kiếp khác tới thì kích động hào hùng không thôi, lúc này dần dần thanh tỉnh lại.

Nơi này là một thế giới hoàn toàn xa lạ, mà rất xui là, hắn vừa xuyên đã rơi vào trung tâm rắc rối. Nếu là Hoàng đế trước đây, không chừng đã sớm sắp xếp xong xuôi đối sách hoặc tìm được lối thoát, nhưng hắn hiện tại, con đường duy nhất chỉ có ngồi trên giường chờ chết, hoặc chờ bị Hoài vương áp chế.

Lão tử không muốn làm Hoàng đế nữa, muốn làm bình dân bách tính (thường dân) hơn, muốn có lão bà, hài tử và vân vân... Yến Lâm Tích cắn cắn ngón tay, trong lòng hò hét dữ dội: Lão thiên gia (ông trời), không thể không chơi xấu ta được sao? Giúp ta xuyên tới địa phương khác đi~!

Tuy nghĩ như vậy, nhưng hắn rốt cuộc cũng không có gan tự sát, nhờ lần này chết không thể xuyên nữa thì sao, hoặc là xuyên tới chỗ bết bát hơn, biến thành người hành khất hay gì đó thì sao?

Hắn đang trong cơn đau khổ tột cùng, tiếng cửa mở bỗng nhiên vang lên, một bóng người chậm rãi tiến đến.

•. ° •

Chú thích:

[1] Xuân dược: Thuốc kích d**

[2] Tử tôn: Chỉ tiểu đệ đệ của Lâm ca

[3] Long can phượng tủy: Gan rồng cốt phượng (chỉ cao lương mỹ vị cực kỳ quý hiếm)

4. Chương 4

Người tiến vào một thân ăn mặc cung thị y phục, hơi khom người, đầu cúi rất thấp, không thấy rõ hình dạng, nhưng vóc người thon dài này so với Tiểu Phúc Tử, Tiểu Mẫn Tử rõ ràng cân đối hơn nhiều. Nhưng vị thái giám này, tuyệt đối không giống người hắn có thể tin tưởng.

Yến Lâm Tích đỉnh đầu vang lên hồi chuông cảnh báo, lập tức ngồi thẳng, theo dõi y không chớp mắt, liền thấy y đến gần vài bước thì quỳ hẳn xuống, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Người là ai?”

Nghe được thanh âm của Yến Lâm Tích, người đang quỳ run nhẹ một cái, sau đó ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Bệ hạ, người làm sao vậy?”

Yến Lâm Tích cẩn thận nhìn một chút, người này niên kỷ còn trẻ, dáng vẻ xem chừng độ hai mươi, mặt mày tuấn lãng, ngũ quan đoan chính... Nhưng không rõ là ai.

“Ta đang hỏi người, người là ai? Tiểu Phúc Tử? Tiểu Mẫn Tử?” Yến Lâm Tích cao giọng chất vấn, muốn gọi y tiến đến.

Người nọ vội vã giơ ngón trỏ lên, ý nhắc nhở hẩn chớ có lên tiếng, thấp giọng đáp: “Bệ hạ, người đã phân phó, khi tới gặp người không được để ngoại nhân nhìn thấy, vì vậy hai nội thị kia đều đã bị thuộc hạ điểm huyết ngũ say, đang nằm ở gian ngoài.”

Nghe y tự xưng thuộc hạ, trái tim đập thành thịch vì lo lắng của Yến Lâm Tích cuối cùng cũng đập chậm lại, nhìn y một chút rồi nói: “Chuyện này... Mấy ngày trước ta bị bệnh, hiện tại mặc dù rất tỉnh táo, nhưng có một số việc nhớ không rõ lắm. Người, không phải nên tự giới thiệu mình một chút sao?”

Hàng long mi anh tuấn của người nọ hơi run lên, nằm rạp người thưa: “Tiểu nhân là đệ nhất ám vệ của bệ hạ, từ khi người đăng cơ đã theo hầu hạ, đến nay đã được bốn năm.” Nói xong, y ngẩng đầu lần thứ hai, trong mắt toát ra vẻ nghi hoặc, “Người, thực sự không nhớ rõ?”

“Không nhớ rõ!” Yến Lâm Tích vội vã lắc đầu. Người này hành tung thần bí tới gặp hẩn, hơn nữa còn điểm huyết khiến Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử hôn mê, rốt cuộc lai lịch thế nào? Ám vệ... Cách xưng hô này thật sự rất quen tai!

Nhớ lại vai ám vệ xuất hiện trong cuốn tiểu thuyết trước đây đã từng xem qua, Yến Lâm Tích hai mắt lập tức tỏa sáng, tha thiết nhìn y, “Người nói người là ám vệ? Có phải người chuyên giúp ta tìm hiểu tin tức, dò hỏi tình báo, còn giúp ta thanh trừ một số kẻ ta ghét nhưng không thể quang minh chính đại khai trừ?”

Thủ lĩnh ám vệ thấy dáng vẻ hưng phấn của hẩn, chưa kịp suy xét thì trống ngực đã đập như gõ mõ, đây thật sự là Hoàng đế sao? Không phải kẻ thế thân do Hoài vương phái tới chứ? Hay Hoàng đế thực sự bị loạn trí rồi? Ý niệm trong lòng vòng vo luân chuyển, nhưng thần sắc trên mặt không mấy biến hóa, chỉ gật đầu nói: “Không sai biệt lắm, đúng là vậy nha.”

“Nga nga!” Yến Lâm Tích nghe y nói như vậy liền nhảy dựng lên, một cước chạy đến trước mặt ám vệ, túm áo y ra sức kéo. Năm lấy hai bàn tay to, gương mặt hẩn trần ngập chờ mong cùng kích động: “Quá tuyệt vời, vậy người nhất định là kẻ sở hữu tuyệt thế võ công, còn trung thành với chủ nhân không ai sánh kịp đúng không?”

Ám vệ bị hấn dọa sợ, định rút tay ra, nhưng lại thấy làm vậy thì chủ nhân sẽ không còn mặt mũi nào, chỉ có thể lúng túng quay ra sau nói: “Bệ hạ quá khen, Ký Mặc hội vũ, nhưng cũng chưa phải là tuyệt thế...”

“Chờ một chút!” Yến Lâm Tích phát tay ngắt lời y, thần sắc cổ quái nhìn nhìn rồi hỏi lại, “Người nói gì?”

“Cũng không phải là tuyệt thế...” Ám vệ bị hấn nhìn đến phát sợ, chỉ có thể lặp lại lần nữa.

“Ý ta là, câu trước nữa kia!”

“Ký Mặc hội vũ...”

“Đúng đúng, chính là câu này!” Yến Lâm Tích hào hứng nói, buông tay y ra, “Người tên là gì?”

Ám vệ đáp: “Thuộc hạ gọi là Ký Mặc!”

“Ta kháo!” Yến Lâm Tích vỗ bàn một cái, Ký Mặc lại càng hoảng sợ, vội vã quỳ xuống, không biết mình đã làm gì khiến chủ không hài lòng, chợt nghe Yến Lâm Tích cắn răng nghiêng lợi mắng, “Hoài vương chết tiệt, không phải y cử người đến giăng bẫy lão tử đó chứ?”

Ký Mặc nhú đôi chân mày, trong mắt toát ra sát khí lẫm lẫm.

“Người đó, ngày hôm qua đã phóng con điều kia phải không?” Yến Lâm Tích ngồi xổm trước mặt Ký Mặc, lấy tay trạc trạc đầu hấn.

Ký Mặc gật đầu: “Thuộc hạ mới từ Thanh Châu trở về, nghe nói bệ hạ đột nhiên thanh tỉnh, nghĩ có điểm kỳ lạ, liền muốn nhập cung tới gặp người. Nhưng tất cả cấm vệ trong cung đã đổi người, thuộc hạ không thể làm gì khác ngoài thả điều phát tín hiệu, mong bệ hạ có thể thấy, biết thuộc hạ đã về, hôm sau sẽ đến gặp...”

“Đáng tiếc a, bệ hạ của người cái gì cũng nhớ không rõ, không chỉ không nhớ, mà còn bị ngoại nhân giam cầm.” Yến Lâm Tích hít một hơi, ngồi chồm hồm trên mặt đất vì quá mệt mỏi, vỗ vỗ người y nói, “Không cần quỳ nữa, ta nhìn không quen, ngồi xổm vẫn chuyện đi.”

Nhìn không quen... Ký Mặc nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ có thể theo lệnh ngồi xổm bên cạnh Yến Lâm Tích, cũng không dám đến quá gần, cự ly ngồi cách hấn hai sải tay.

“Nếu người biết về chuyện của ta thì kể cho ta đi.” Yến Lâm Tích giương ánh mắt chờ mong nhìn y, dương quang chiếu lên mặt hấn, khiến một nửa gương mặt phủ một tầng sắc vàng óng ánh, lại càng tôn nổi dung mạo thanh tú mỹ lệ, nhan sắc bức người.

Ký Mặc nhìn hần, hô hấp cứng lại, suýt nữa thất thần, lập tức âm thầm nhéo đùi mình một cái. Ổn định tâm tình xong, lần lượt kể lại cuộc đời Yến Lâm Tích.

Thanh âm Ký Mặc rất êm tai, thuần khiết rõ ràng, hần giống như một người chứng kiến thời khắc Yến Lâm Tích sinh ra, không chút cảm tình trần thuật sự thực, nghe rất có cảm giác tín phục. Lúc bắt đầu, Yến Lâm Tích còn có chút hứng thú nghe, nhưng tới đoạn một ca làm hại chính mẹ ruột của mình thì lập tức ngã ngối xuống... Khởi đầu chuyện như đi vào cõi thần tiên, sau lại thấy chi tiết sau đêm đầu tiên đăng cơ, hần đã lập tức khép tội mười ba đại thần, sát hại thất gia cửu tộc... Cũng có chút co quắp.

“Được rồi, người dừng một chút...” Yến Lâm Tích chậm rãi nói với Ký Mặc, vô cùng đau đớn, “Đừng nói nữa, sao ta lại có cảm giác mình chính là một ác ma, là một bạo quân, là một sát nhân cuồng loạn vậy? Khi đó ta mới có mười ba tuổi, làm sao có thể tàn sát hàng loạt người dân trong thành bằng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy!”

“Nam An quận vương giết nhũ huynh của bộ hạ, người phát hỏa cũng rất bình thường.” Ký Mặc không chút biểu tình đáp.

“Bình thường cái rắm. Người bình thường nếu muốn báo thù sẽ đem mười vạn dân chúng tàn sát sạch sẽ, nhưng ngay cả chó mèo nuôi trong nhà cũng không buông tha là sao?” Yến Lâm Tích chán nản chống chế, “Nếu ta là con dân Xích Yến, nhất định sẽ khai tử tên cầu hoàng đế này sớm một chút, đổi lại sẽ có cuộc sống yên bình.”

Ký Mặc lắc đầu: “Không thể nói vậy.” Y suy nghĩ một chút rồi tiếp, “Nam An quận vương vốn có phản tâm, hần nuôi tử sĩ mười năm, trà trộn trong thành Nam An, rốt cuộc có bao nhiêu người, đáng dấp ra sao cũng không ai biết. Nếu không tàn sát hết toàn thành, an nguy của bộ hạ vô phương bảo toàn. Hơn nữa Nam An một lòng muốn thoát ly Xích Yến, dân chúng cũng không cho rằng Xích Yến là tổ quốc của bọn họ. Bộ hạ làm vậy, ngoại nhân nhìn vào sẽ nói người tàn nhẫn, thuộc hạ lại cho rằng quyết định đó cực kỳ nhanh chóng, diệt cỏ tận gốc, rất quyết đoán.”

Yến Lâm Tích nhíu mày: “Quên đi, cái chính là toàn bộ những chuyện trước kia ta đều không nhớ rõ, coi như không phải do ta làm đi. Bây giờ có một chuyện khẩn cấp rất quan trọng, Ký Mặc, người làm được không?”

Ký Mặc lập tức quỳ xuống: “Thuộc hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực, muôn lần chết cũng không chối từ!”

Yến Lâm Tích xoa xoa mũi, đem chuyện Hoài vương Hoàng Phủ Lạc kể lại cho Ký Mặc, sau đó nói: “Ta hiện tại bị giam cầm ở chỗ này, lại quên hết tất cả, một biện pháp cản ngăn bọn họ cũng không có. Kỳ thực ngồi chỗ này chờ chết, không bằng nghĩ cách chạy đi.”

“Chạy đi?” Ký Mặc tròn tròn hai mắt, “Bộ hạ, chuyện trọng yếu theo ý người là rời khỏi đây sao?”

“Đúng vậy! Chẳng lẽ còn cách khác sao?” Yến Lâm Tích gật đầu, “Ta cái gì cũng không nhớ rõ, căn bản không thể tính là hoàng đế Xích Yến trước đây. Lúc rời đi, chúng ta sẽ mang theo thật nhiều vàng bạc châu báu và vân vân, sau này hành tẩu giang hồ, có thể khoái khoái lạc lạc sống qua ngày, không phải rất

tốt sao? Chính trị phi thường hắc ám nha, lão tử chết cũng không dính vào!”

Hàng lông mày rậm của Ký Mặc nhú thành chữ “xuyên”, một lúc lâu sau mới gật đầu nói: “Nếu bệ hạ đã quyết định như vậy, thuộc hạ sẽ nghĩ biện pháp yểm trợ người xuất cung. Chỉ là...” Y liếc nhìn Yến Lâm Tích, “Trong tay bệ hạ không thiếu lực lượng, thành thật mà nói, Hoài vương chưa chắc đã là đối thủ của người.”

Yến Lâm Tích lắc đầu: “Dù có lực lượng có nhiều đến mấy đi chăng nữa, chỉ ta trước kia mới thao túng nổi, còn ta bây giờ, chỉ còn lại ký ức trống rỗng, làm sao có thể xoay chuyển Càn Khôn [1]?”

Ký Mặc hai mắt nhìn hẩn, gật đầu: “Thuộc hạ hiểu rồi, thỉnh bệ hạ nhẫn nại ít ngày, thuộc hạ nhất định sẽ tìm cách liều chết đưa người rời khỏi nơi này.”

Đã đến lúc Ký Mặc phải đi, Yến Lâm Tích kéo ống tay áo y: “Khoan đã, sự tồn tại của người, có ai biết không?”

Ký Mặc khẳng định chắc nịch: “Đương nhiên chỉ có bệ hạ và ba mươi sáu ám vệ biết.”

“Hoài vương có thể biết không?”

Ký Mặc suy nghĩ một chút rồi đáp: “Ám vệ luôn theo sát hoàng đế Xích Yến qua các triều đại, Hoài vương chắc chắn biết có ám vệ, nhưng kẻ nào là ám vệ, ám vệ có những ai, y tuyệt đối không rõ. Trừ phi người tự mình nói cho y biết.”

Yến Lâm Tích phát tay bảo Ký Mặc rời đi, vừa chạy đến cửa, chỉ thấy thân ảnh Ký Mặc trước mắt, rất nhanh liền tiêu thất. Ám vệ quả nhiên có thực tài, Yến Lâm Tích gật đầu, tâm tình khá hơn rất nhiều.

Hoài vương biết sự tồn tại của Ký Mặc, đồng thời dùng cách này để thử xem chuyện hẩn hoàn toàn mất đi ký ức có thật hay không, chiêu này thật là độc! Yến Lâm Tích tặc lưỡi. Yến Lâm Tích trước kia vừa ác vừa khôn khéo, nhưng cũng không có khả năng tự bảo vệ an nguy bản thân mà chỉ có thể nhờ tình báo tiết lộ, trấn áp đối thủ. Như vậy, nhất định một trong ba mươi sáu ám vệ kia là nội gian.

Yến Lâm Tích ngã xuống giường, nhìn chăm chăm tơ lụa vàng như tua cờ rủ xuống từ tấm màn.

Chỉ hy vọng Ký Mặc đủ trình độ để an toàn đem ta thoát khỏi chỗ khốn kiếp này. Càng nhanh càng tốt!

Kết quả Ký Mặc vừa đi không lâu, khắc tinh của hẩn lại xuất hiện.

Hoàng Phủ Lạc một thân long bào xanh biển viền bạc, đai lưng đính ngọc trai đen huyền, mào đen trang trí du long màu tím, trên người không mang bội sức, sạch sẽ thanh tịnh. Y thoải mái đi đến, phảng phất như đang dạo chơi trên sân nhà mình, vui mừng, tự nhiên, dễ dàng, thích ý. Yến Lâm Tích nhìn đáng điệu

của y, thân thể phản ứng theo bản năng, lập tức rúc vào góc giường, sắc mặt trắng bệch lấm lét liếc nhìn.

Họ Hoàng Phủ thấy loại phản ứng này của hắn, bất giác đôi mày cau lại, có chút bất mãn.

“Ta không phải quỷ, ngươi tại sao phải bày ra dáng vẻ sợ hãi như vậy!”

“Không phải lão tử sợ!” Hắn rống lên một tiếng, khiến Hoàng Phủ Lạc lông mi khẽ động, ánh mắt trở nên lạnh lẽo vạn phần. Khí phách trong thanh âm của Yến Lâm Tích lập tức giảm đi ba phần, “Chỉ là ta hơi mệt một chút...”

Hoàng Phủ Lạc nghe vậy, sắc mặt liền bớt giận, đi thẳng tới ngồi bên giường hắn: “Vì sao không ăn cơm?”

“Không đói bụng!”

Vừa nói ra hai chữ này, bao tử Yến Lâm Tích hợp thời kêu lên một tiếng, hai người đều mất một lát, Yến Lâm Tích lúng túng nghiêng đầu quay sang chỗ khác, Hoàng Phủ Lạc lại nở nụ cười.

“Bệ hạ, không ngờ người ấu trĩ như vậy, muốn dùng chiêu tuyệt thực để đối phó với thần a.”

“Phi, ngươi mới ấu trĩ!” Yến Lâm Tích lông mày nhướn lên, nhưng lại bị ánh mắt Hoàng Phủ Lạc trấn áp, chỉ biết ngoan ngoãn đáp, “Tuyệt thực không thể thay đổi chuyện gì, chỉ khiến thân thể thọ thương, tuyệt đối không thể áp dụng, vì bất đắc dĩ ta mới không ăn.”

“Vậy mới ngoan.” Hoàng Phủ Lạc nở nụ cười, rõ ràng vừa rồi một thân sát khí, trong nháy mắt đã thấy băng tuyết tan rã, như nắng ấm ngày xuân, làm cho kẻ khác thư thái mê say. Yến Lâm Tích quay sang chăm chú ngắm nhìn vẻ tuấn mỹ đến độ người người oán hận của Hoàng Phủ Lạc, bày ra bộ mặt mê gái cực độ, lại nhớ tới lập trường của mình, liền cau chóp mũi tỏ vẻ kháng nghị.

“Này, ta nói ta rất mệt mỏi.” Thấy Hoàng Phủ Lạc đang ghé sát bộ mặt tươi cười tới gần mặt mình, Yến Lâm Tích vội vàng lấy tay cản lại, “Ngươi đừng như vậy a, ta bị ngươi chơi đùa đến vậy còn chưa đủ sao?”

Hoàng Phủ Lạc liếm môi một cái, “Đau dạ dày một chút cũng chịu không nổi, sau này có thể làm được việc gì?”

Ta khát, bị ngươi đâm chọc lên xuống, lật qua lật lại hành sự như vậy, cư nhiên chỉ bị đau dạ dày một chút? Còn nói sau này? Lê nào tên Hoài vương này thật sự định đem ta hiếp đến chết, đè đến hi sinh sao? Yến Lâm Tích sau lưng nổi một tảng da gà, cả người run lên hai cái, thấy Hoàng Phủ Lạc đã bắt đầu cởi áo bào, sợ hãi đến độ kêu lên.

“Này này, ban ngày ban mặt, ngươi không được làm vậy a!”

Hoàng Phủ Lạc không chút hoang mang cởi áo ngoài, lại lột nốt tiểu sam bên trong. Yến Lâm Tích trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nghĩ tới cái móng còn âm ỉ đau sau trận mập hợp đêm qua, liền kinh hãi run bần bật. Bị tên ‘phi loài người’ này biểu diễn thống vài lần, cái mạng nhỏ bé của ta không toi mới lạ. Sau này nếu có người hỏi, Yến Lâm Tích chết như thế nào? Chẳng lẽ phải trả lời là, hắn bị người đàn ông khác ép sinh sản nên tử trận trên giường sao?

Yến Lâm Tích oa oa khóc rống lên, kê kê [2] của hắn quá yếu, hoàn toàn không thoát được con chồn [2] cứng như thép nguội của Hoàng Phủ Lạc a!

“Hoài vương, Hoài vương, đây là tuyên *** ban ngày đó, người chú ý đến ảnh hưởng của nó ra bên ngoài một chút a!” Yến Lâm Tích đã bắt đầu loạn ngôn, nói năng lung tung bậy bạ.

Hoàng Phủ Lạc lúc này đã trần ra thân trên tinh trắng rắn chắc, đang bắt đầu cởi quần, nghe vậy chỉ cười một tiếng: “Yên tâm đi, người của ta trong cung đều đã bị đuổi ra ngoài, bọn họ sẽ không nhìn thấy chúng ta *** thế nào đâu, lại càng không dám đến nơi khác kể lể. Về phần danh tiếng thì...” Y nhướn mày một cái, nửa như trêu tức, nửa lại trào phúng, “Bệ hạ cho rằng có quan trọng không?”

“Thân là hoàng đế, làm sao có thể không chú trọng danh tiếng?” Yến Lâm Tích tận tình khuyên bảo y, chỉ tiếc hoàn toàn không có công dụng.

Hoàng Phủ Lạc đã thoát y sạch sẽ, trực tiếp nhấc chân lên long sàng, cởi y phục của Yến Lâm Tích ra, vẻ mặt kiêu căng: “Cái vị trí kia của người, Hoàng Phủ Lạc ta đây nửa điểm cũng không có hứng thú!”

Không có tại sao vẫn dè ta xuống hả?! Yến Lâm Tích một bên giữ y phục trên người rồi quẩn lấy tay Hoàng Phủ Lạc, một bên khinh bỉ trong lòng: “Vừa muốn làm kỹ nữ [3], lại muốn được lập đền thờ, thiên hạ đào đâu ra chuyện tốt?”

Dù sao kê kê yếu ớt cũng đánh không lại chồn, Yến Lâm Tích không lâu sau đã bị lột sạch rồi dè xuống giường, chưa kịp cảm phần đã hết tức giận.

“Người làm nhẹ thôi...” Yến Lâm Tích vừa khóc lóc vừa cầu xin tha thứ, “Lão tử hôm qua bị người dè lâu như vậy, không tê dại mới lạ. Người đi vào lần nữa, mạng của ta cũng không còn!”

“Ta thấy phía sau của người vẫn khỏe, yên tâm đi, sau đó sẽ không đau,” Hoàng Phủ Lạc cười tà, không biết móc từ đâu ra một lọ hương chi mới, lấy một ít thoa lên móng Yến Lâm Tích, “Đợi một lúc nữa, người không những không cảm thấy đau, mà còn xin ta hung hăng thao lộng người ấy chứ.”

“Cầm thú a!” Yến Lâm Tích từ đáy lòng mắng một câu.

“Chúng ta cùng một tổ tông nha.” Hoàng Phủ Lạc không dùng ngón tay mở đường, chỉ tùy tiện dùng hương chi bôi qua, giống như vác thương lên ngựa, trực chỉ phủ Hoàng Long [4]. Cũng may hôm qua Yến Lâm Tích đã bị y khai thác đủ, phía sau không còn quá cứng như sáp giống lần đầu tiên, có thêm hương chi trơn hỗ trợ, cự vật to lớn ngạo nhân của y cư nhiên thô bạo chen vào.

Yến Lâm Tích đau đến cả người run một cái, tiếng kêu đang nghẹn lại cổ họng, đột nhiên không phát ra âm được nữa, chỉ là mặt đỏ lên, nắm chặt sàng đan (khăn trải giường) dưới thân, suýt nữa ngất đi.

Hắn tưởng nếu cứ thế ngất đi, sẽ không phải chịu tội “lãng trì” (ý chỉ anh Hoài vương làm đau như bị xẻo thịt aka “lãng trì” ấy mà), không ngờ vừa rút côn thịt ra, Hoàng Phủ Lạc lại động thân đâm thẳng vào, càng làm hắn đau đớn. Yến Lâm Tích hé mắt ra, hơi thở nín thật lâu rồi cuộc cũng phun ra.

“A...” Kêu to một tiếng, oán khí thâm thương bốc đến tận trời, Hoàng Phủ Lạc bị hắn gọi bất thành linh, suýt nữa mất sạch khí thế.

“Người tên gì?” Hoàng Phủ Lạc hung hăng vỗ mông hắn một cái, đưa hung khí ra khỏi thân thể hắn. Lúc đi ra, hương chi đã hòa tan bị lấy ra không ít, hương khí nhất thời tản ra bốn phía. Hoàng Phủ Lạc thấy dịch thể hồng nhạt, trong mắt hiện lên một tia kinh dị, bất giác nhướng mày, thân thủ sờ sờ hậu huyệt Yến Lâm Tích.

“Đau...” Yến Lâm Tích nức nở, khoé mắt ngập nước, ai ai kêu nhìn Hoàng Phủ Lạc. Hắn chỉ muốn nhận lỗi để Hoàng Phủ Lạc dung tâm buông tha, nhưng không ngờ y coi dung mạo của hắn hợp mắt, đối với nam nhân ra sức dụ dỗ.

Họ Hoàng Phủ quả nhiên nuốt nước miếng một cái, đem hắn ôm vào trong lòng, kiên nhẫn giúp hắn giải thích: “Chỉ tại bệ hạ quá mức mê người, tuy rằng phía sau có chút thương tích, nhưng thần cũng không có ý định buông tha bệ hạ.”

Nói xong, lập tức lấy hương chi kích tình thoa lên phân thân mềm rũ của Yến Lâm Tích, chậm rãi di chuyển lòng bàn tay, “Chuyện này, lúc nào cũng có thói quen đòi hỏi. Thần sẽ tận lực cẩn thận, không làm đau người.”

Yến Lâm Tích dựa vào lòng Hoàng Phủ Lạc, khóc đến không còn ra hình dạng, ngực thâm rửa, thói quen em gái người, hung khí lớn như vậy, con mẹ nó dù người có cẩn thận hơn nữa, lão tử còn cũng vẫn đau a!

Không biết có vì thấy Yến Lâm Tích khóc thảm quá hay không, động tác của Hoàng Phủ Lạc đã mềm nhẹ không ít, miệng vừa dụ dỗ, ngón tay vừa lấy thêm hương chi, tinh tế thoa khắp hậu huyệt Yến Lâm Tích.

Hương chi vốn có công hiệu kích tình, hương chi tan ra lúc này đã bắt đầu khởi hiệu, hơn nữa còn được thoa thêm lớp khác, phía sau đau nhức của Yến Lâm Tích dần chuyển thành tê dại, thân thể lại một trận kích động như thủy triều.

Hoàng Phủ Lạc tinh tế dùng ngón tay vuốt ve mặt của Yến Lâm Tích, từ thái dương đến chóp mũi, từ môi đến cằm, mỗi chỗ đều tràn ngập xúc cảm. Yến Lâm Tích hô hấp rối loạn, tầm nhìn cũng trở nên mờ mịt vì mồ hôi chảy vào khoé mắt. Thân thể hắn khẽ run, hé miệng, ngậm vào đầu ngón tay của Hoàng Phủ Lạc, dùng ánh mắt ướt át nhìn y, có vài phần mê man, nói đúng hơn là mê hoặc.

Hoàng Phủ Lạc rút ngón tay trong miệng hắn ra, mặt trên đã dính đầy nước bọt của Yến Lâm Tích, từ

đầu ngón tay kéo ra một sợi chỉ bạc (nước dãi đầy =.='), phảng phất như tâm tình của bọn họ cũng gắn kết với nhau bằng một sợi chỉ vô hình vậy.

Hoàng Phủ Lạc mê muội nhìn thiếu niên dưới thân động tình, hơi thở hỗn hển mị hoặc. Dáng vẻ nhu thuận và kiều mị luống cuống này, y chưa từng thấy qua trước đây. Rõ ràng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa, lúc này lại cho y cảm giác hoàn toàn mới mẻ. Dường như có một loại tình cảm xa lạ mãnh liệt đánh vào y, tựa hồ muốn đem tâm hồn cứng rắn phong bế đã lâu của y khuấy động.

Hoàng Phủ Lạc mê đắm khép hờ mắt, sau đó cố sức đẩy thắt lưng, phần đỉnh to lớn lại sáp nhập thật sâu lần thứ hai.

“A!” Thiếu niên dưới thân vì bị y tiến vào mà bật về phía trước, vòng eo thon thả mềm mại của hắn cong lên, mười ngón nắm chặt sàng đan dưới thân, đốt ngón tay do dùng sức quá độ mà trở nên thanh bạch. Hắn nhú mi, cái chớp mắt lộ ra một tia thống khổ, mồ hôi trên trán lẫn vào những giọt lệ trong khóe mắt, im lặng chảy xuống.

Cảnh trí trước mắt thật sự kiều diễm mê người. Hoàng Phủ Lạc trán cũng toát mồ hôi, cố gắng chế ngăn chặn dục vọng muốn chạy nước rút của mình. Y cẩn thận nhìn biểu tình trên mặt Yến Lâm Tích, kiên nhẫn giảm tốc độ, chậm rãi rút ra, rồi lại kiên định di chuyển thắt lưng.

Đôi mắt dần dần mở ra, biểu tình thống khổ trên mặt dần dần biến thành say mê thất thần, đôi môi bị gặm cắn đến sưng đỏ tràn ra tiếng thở dốc và than nhẹ, phảng phất như tiếng nhạc thần tiên, lấy lòng Hoàng Phủ Lạc.

Có vật gì đó chọc thủng màng chắn của hắn, di chuyển một đường trên ngực, khiến phân thân hắn trưởng lớn một vòng. Yến Lâm Tích đột nhiên giương mắt, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

“Làm sao có thể... Lớn như vậy...” Côn thịt khảm nhập thật sâu bên trong đã hoàn toàn ngập đầy thân thể hắn. Hưng khí đỉnh sát trắng bích truyền đến nhiệt độ nóng hổi, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng côn thịt đang dần dựng lên. Cảm giác *** mỹ khiến mặt hắn nóng dần, thân thể cũng nhiệt hơn, sự đói khát càng lúc càng trở nên mãnh liệt, cường liệt đến độ bản thân sắp tan vỡ.

“Thích không?” Thanh âm Hoàng Phủ Lạc tựa như thoát ra từ trong ***g ngực, trầm ổn khàn khàn, thẳng truyền vào ngực Yến Lâm Tích, làm nơi đó vốn đang loạn nhịp dần dần dao động nhịp nhàng theo thanh âm của y.

Yến Lâm Tích run rẩy đôi môi nhìn y... Đôi mắt đen láy kia, lửa trong cơ thể lúc này đủ để thiêu thiên diệt địa, y vừa chạm vào liền không dời ra được, bị nắm kéo, buông thả, rồi lại đắm chìm.

Yến Lâm Tích rên rỉ một tiếng, gơ hai tay lên, vuốt ve ***g ngực tinh trắng của Hoàng Phủ Lạc. Ấm áp mà cứng cỏi, trái tim dưới bàn tay cường ngạnh vẫn dồn dập đập đều. Đầu ngón tay của hắn chạm vào nhũ hoa, gầy nhẹ vài cái, như muốn nghe được thanh khí truyền tới bên người.

“Người đang chơi với lửa đấy, bệ hạ.” Hoàng Phủ Lạc ép chặt toàn thân, hai mắt sáng rõ nhìn hấn, hấn lại mỉm cười, ôm lấy cổ y kéo xuống.

“Hoài vương, người thích ta.” Yến Lâm Tích lầm bầm nói, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ vào chóp mũi y, đôi môi khẽ nâng, khám phá khắp nơi, không chịu dừng lại. Hô hấp của hai người nhẹ nhàng phả trên đôi môi, vừa tê vừa dại. Bốn mắt nhìn nhau, những điều thầm kín trong đáy mắt dường như vỡ toang, tràn ra, phóng xuất vô số lửa tình.

“Là người muốn ta đưa phân thân ra ngoài.” Chỉ trong một cái chớp mắt, lại như thời gian đã ngừng trôi vạn năm, Hoàng Phủ Lạc bỗng nhiên cười, xán lạn như cảnh sắc mùa xuân, khiến Yến Lâm Tích nhất thời hốt hoảng, “Vốn định thương tiếc bệ hạ, chỉ sợ thần không kìm chế được.”

“Ta đau lắm...” Yến Lâm Tích phản ứng kịp, gương mặt lập tức chuyển thành điềm đạm đáng yêu, đáng thương nhìn y, “Hoài vương, thả ta ra đi.”

Hoàng Phủ Lạc nhắm mắt, nhãn thần hiện lên một tia lệ quang. Y bóp chặt cầm Yến Lâm Tích, thẳng thừng nhả ra một câu: “Không có khả năng đâu. Suốt đời này, người cũng đừng hòng!”

Yến Lâm Tích còn muốn xin khoan dung lần nữa, nhưng Hoàng Phủ Lạc lại mạnh mẽ va chạm. Y quát to một tiếng, lại không nhớ nổi mình muốn nói gì.

Hoàng Phủ Lạc giơ cao chân Yến Lâm Tích lên, đặt hai bên thân thể y, bí huyết hoàn toàn lộ ra trước mắt y. Hoàng Phủ Lạc nhìn phân thân của mình ra vào thân thể Yến Lâm Tích, neho mắt lại.

“Mông bệ hạ lớn lên thật tốt nha, rõ ràng nhỏ không kém miệng, nhưng lại rất tham lam, còn thịt của thần nguyện không tha.” Y vừa hung hăng va chạm, vừa thẳng thừng xuyên vào, phảng phất như muốn đâm thủng nội tạng hấn.

Tiểu huyết ứ át đông đầy phát ra thanh âm nho nhỏ, cự vật cứng rắn mạnh mẽ ra vào hậu huyết mềm mại, phần trên dính đầy dầu trơn màu đậm phấn đang tan ra.

Yến Lâm Tích bị y lật tới lật lui, hơn nữa còn chịu tác dụng kích tình của hương chi, từng lỗ chân lông trên người đều mở, cảm giác trống rỗng nơi đáy lòng làm hấn sắp phát rồ, chỉ muốn mình bị lấp đầy, bị xâm phạm. Dục niệm chi phối thân thể hấn, chi phối đầu óc hấn. Hấn tất nhiên không phải vị quân vương lãnh khốc tàn bạo kia, chỉ đơn thuần là một thiếu niên bình thường muốn yêu và được yêu tên Yến Lâm Tích.

Tay hấn hướng về phía trước quơ quào loạn lên, muốn nắm được thân thể Hoàng Phủ Lạc đang chăm chú ôm hấn vào lòng, nhưng bất nửa ngày cũng chưa bắt được, chỉ có thể nức nở khóc lên.

“Bệ hạ, muốn sao? Nghĩ thế nào?” Hoàng Phủ Lạc biết hấn chịu không nổi, dùng ngón tay nắm lấy phân thân Yến Lâm Tích, ngón tay quả nhiên qua lại vuốt ve, hài lòng nghe thanh âm run rẩy từ miệng Yến Lâm Tích.

“Muốn... Người nhanh lên một chút!” Yến Lâm Tích từ từ nhắm hờ hai mắt, khoe mắt trong suốt. Vì dồn dập thở dốc mà miệng há hốc, đôi môi mềm mại như thủy quang, đỏ hồng mà sáng bóng, mũi hoặc như yêu nhân. Hắn giãy dụa thân thể, ánh mắt mê ly, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ như muốn nghiền nát.

“Cố sức chút nữa, lại dùng lực chút nữa, bẻ cong ta đi...” Hắn nức nở, khắp người lỗ chân lông đều phải mở, bị dục vọng trong cơ thể tác động đến khép chặt. Hắn khát vọng lên tới đỉnh cao nhất, nhưng mỗi lần đến gần lại vô tình bị lôi xuống. Hoàng Phủ Lạc nói gì, hắn đều không nghe rõ, chỉ có thể nghe thân thể đòi khát của mình hò hét kêu gào.

“Cho ta a, nhanh lên một chút cho ta...” Nắm thật chặt cánh tay Hoàng Phủ Lạc, y mạnh mẽ đưa đẩy, mãnh lực đi vào. Yến Lâm Tích kêu ầm ĩ, tựa như hắn đang được trải nghiệm khoái cảm cực hạn tận trời, tựa như cực điểm từ trên cao rơi xuống khiến da đầu phát nổ, toàn thân huyết dịch hưng phấn chảy ngược, không hề đau đớn mà rất sung sướng, linh hồn như thoát ly xác thịt lần thứ hai, hết thấy đều trở nên như cảnh trong mơ.

Hoàng Phủ Lạc vọt mạnh người, gằm nhẹ khi đạt đến cao trào trong cơ thể Yến Lâm Tích. Lửa nóng không ngừng đánh vào tràng bách đang co giật. Sau khi xuất ra chút dịch thể cuối cùng, Hoàng Phủ Lạc thở hổn hển, một thân đầm mồ hôi dề lên người Yến Lâm Tích.

Yến Lâm Tích cùng Hoàng Phủ Lạc đang ở trên đỉnh núi, bạch dịch dính đầy ngực bụng hắn, cũng làm ướt hết bụng Hoàng Phủ Lạc.

Hoàng Phủ Lạc thở ra một hơi, có chút quyến luyến khởi động cơ thể, rời khỏi thân thể Yến Lâm Tích. Dương vật to lớn vừa ra tới, từ lỗ huyết thoát ra một ít dịch trắng đặc. Hoàng Phủ Lạc nhìn chằm chằm nơi đó, mà Yến Lâm Tích, đang căng đầu ngón chân hưởng thụ dư vị cao trào còn đọng lại.

Qua lúc bị cao trào sáp nhập, Yến Lâm Tích toàn thân đều trầm tĩnh lại, vì dư vị dư âm mà hơi sợ run. Hắn dần dần bình ổn hô hấp, sắc đỏ trên mặt do *** cũng chậm rãi rút đi, lộ ra da thịt vốn trắng nõn. Thân thể chưa hoàn toàn thành niên mềm mại mà ngây ngô, nhưng thân thể mềm mại ấy lại ẩn giấu năng lượng bất khả khinh thường.

Hắn nhắm hai mắt, hàng mi dài còn dính hơi nước, hơi rung động như cánh bướm. Bởi vì cực đoạn thỏa mãn mà khoe môi nhếch lên, gương mặt vốn đã cực xinh đẹp lại càng thêm nhu hòa ôn thuận, không nghĩ người chuyên gia gây sự trước đây bây giờ lại ngoan đến thế.

Hoàng Phủ Lạc nhìn Yến Lâm Tích, biết lúc này hắn đã hoàn toàn không còn phòng ngự, hai mắt hơi híp, nghiêng người nằm bên cạnh hắn, một tay khởi động đầu, một tay chậm rãi trượt ở nơi phập phồng trên ngực.

Yến Lâm Tích cổ họng phát ra tiếng cầu nài, hắn hơi mở mắt ra, nhìn Hoàng Phủ Lạc, liền một trận thất thần.

Hoàng Phủ Lạc hôn môi hắn, thấp giọng hỏi: “Cảm giác ổn không?”

Yến Lâm Tích nửa ngày mới phản ứng được, thanh âm yếu ớt: “Cảm giác sắp chết.”

Hoàng Phủ Lạc hết sức hài lòng với câu trả lời của hắn, lại hỏi: “Người tên gì?”

Yến Lâm Tích mơ mơ màng màng như người mộng du, không chút suy nghĩ đáp luôn: ” Yến Lâm Tích.”

Hoàng Phủ Lạc nắm bộ ngực hồng châu của Yến Lâm Tích, trái nho nhỏ hồng bị y vặn, vừa tê vừa đau. Yến Lâm Tích lảo đảo rồi cọ cọ mặt vào cánh tay y, như con mèo nhỏ đang miến cưỡng làm nũng.

“Ta hỏi tên thật của ngươi.”

“Tên ta thực sự là Yến Lâm Tích mà.” Thân thể mềm nhũn không chút khí lực, cực kỳ mệt mỏi. Yến Lâm Tích ngáp một cái, trong miệng lẩm bẩm.

Hoàng Phủ Lạc cau đôi lông mày, ánh mắt của y cũng trở nên lạnh lẽo: “Người không phải hắn!”

“Người ồn ào chết đi được.” Yến Lâm Tích thì thầm một tiếng, đột nhiên đẩy y ra, lại không đề phòng nên bị Hoàng Phủ Lạc quật ngã xuống giường, nhắc chân đặt trên bắp đùi y. Hắn mơ mơ màng màng cầu nhàu: “Không được quấy lão tử ngủ, nếu còn ầm ĩ lão tử liền đâm ngươi.”

Hoàng Phủ Lạc giật mình, Yến Lâm Tích đã ngủ. Lúc này đã là hoàng hôn, ánh nắng xuyên thấu rèm cửa, tà tà bắn vào phòng, trong phòng lơ mơ bóng tối. Hoàng Phủ Lạc nhìn Yến Lâm Tích đang ngủ nhưng sắc mặt vẫn sợ hãi thật lâu, đến lúc Yến Lâm Tích bật cười trong mơ, y mới lấy lại tinh thần.

Yến Lâm Tích lại không chịu dậy, cánh tay cũng luông lổn nhiều, cả người quần lầy Hoàng Phủ Lạc như bạch tuộc.

“Đồ ăn thật ngon, ta muốn nữa... Để phần đùi gà cho ta nha...”

Trong tầm điện vắng vẻ, tuy Yến Lâm Tích nói mê cực kỳ không rõ, nhưng cũng có thể miễn cưỡng hiểu được. Hoàng Phủ Lạc dùng đầu ngón tay búng chóp mũi Yến Lâm Tích một cái, chẳng nghĩ được gì, nhưng biểu tình cũng ôn hòa theo.

“Ngoan.” Y thấp giọng cười, khẽ hôn môi Yến Lâm Tích một cái, sau đó đứng dậy mặc y phục rồi đi ra ngoài.

•. ° •

Chú thích:

[1] Càn Khôn: Trời đất – Hai quả trong bát quái (xoay chuyển Càn Khôn có thể coi như xoay chuyển cục diện tình thế)

[2] Kê kê, chồn: Tiểu đệ đệ của hai bạn a~~~~

[3] Lâm Tích nói câu này với ý mỉa mai, ám chỉ Hoài vương bày trò câu dẫn vô sỉ giống kỹ nữ, đã vậy còn muốn được kính trọng

[4] Phủ Hoàng Long: Đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Ở đây dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch.

5. Chương 5

Ngoài cửa, Tiểu Phúc Tử vẻ mặt tro nguội đang khom người, bên cạnh là Tiểu Mẫn Tử cũng run rẩy không kém. Bọn họ không biết đã tỉnh lại từ bao giờ, vẫn canh giữ ngoài cửa điện.

“Cho vào.”

Hai người đồng thanh đáp “Vâng”. Hoàng Phủ Lạc cũng bước đi, không quay đầu lại.

Yến Lâm Tích ngủ vô cùng say, tới lúc tỉnh dậy, ngày đã gần canh ba. Ngoài cửa sổ bóng đêm chìm như nước, trong phòng chỉ đốt hai ngọn đèn cung đình, dường như có chút mờ mịt. Hắn dụi dụi mắt, thấy trong lòng ôm một cái gối dài, liền tiện tay ném qua chỗ khác. Giấc ngủ vốn hoàn hảo, đột nhiên tỉnh lại, toàn thân đều nhức, nhưng cái mộng tựa hồ cũng không đau một cách lợi hại như lần đầu, hắn cảm thấy an tâm không ít.

Yến Lâm Tích vừa ngáp vừa miễn cưỡng đứng lên. Vừa vận động kịch liệt như vậy, lại một ngày không cơm, dạ dày hắn đã sớm kháng nghị cường liệt. Vì quá mệt mỏi, Yến Lâm Tích lúc này còn ngái ngủ, lại nhớ ra bản thân chưa tắm, một thân dính dớp làm sao sinh hoạt được. Đặc biệt nếu ăn vào bụng thứ gì đó không sạch sẽ, vạn nhất bị tiêu chảy thì làm sao bây giờ?

Bất quá, hắn sờ sờ lên người, khô mát! Tựa hồ đã được lau rửa qua. Nhìn lại chiếc giường, sàng đan lãn chân cũng đã đổi mới... Hắn nghiêm mặt, ôm chăn hướng ra ngoài hô một tiếng: “Tiểu Phúc Tử, người ở đâu?”

Lời chưa rời miệng, Tiểu Phúc Tử đã chạy tới: “Bệ hạ, người tỉnh rồi a? Cháo tổ yến dùng nước nóng nấu, rất vừa miệng người. Hay người uống nước trước lúc ăn một chút.”

Yến Lâm Tích hai mắt tỏa sáng, tiếp nhận cái chén kiêu ngọc cốt, uống hai ba ngụm đã hết sạch.

“Ta đang chết đói đây này, đem đồ ăn tới nhanh một chút. Có bánh bao thịt không? Cho ta năm cái đi!”

Đang nói, Tiểu Mẫn Tử đã mang theo hộp đựng thức ăn tiến đến, nghe Yến Lâm Tích nói, không nhịn liền cười một tiếng: “Bệ hạ, bây giờ người phải ăn nhẹ mới tốt. Sợ rằng ăn đồ nhiều dầu mỡ trong hai ngày này không tốt.” Nói xong lập tức đem thức ăn trong hộp điểm tâm ra, lại ngâm một bình trà ngon, “Rượu càng không thể uống.”

Yến Lâm Tích nghe xong, dạ dày lại càng đau. Đúng vậy, biết rằng ăn nhiều mỡ rất độc, nhưng miệng vẫn khó chịu khôn nguôi, chịu khổ chịu tội là thế mà lúc này, cái mông bé nhỏ bị chà đạp tàn phá vẫn còn nóng hừng hực a.

Yến Lâm Tích lệ rơi đầy mặt, bưng chén cháo trên bàn lên, âm thầm mắng một tiếng: “Ta thao mẹ người, Hoài vương người đi chết đi!”

Sau khi ăn no, Yến Lâm Tích đẩy chén ra, muốn đi ra sân hít thở không khí, nhưng xương sống nơi thắt lưng lẫn chân tay hần vẫn còn hơi run. Với loại trạng thái này, hần chỉ có thể ngoan ngoãn quay về giường nằm tiếp. Sau khi đếm tới con dê thứ ba trăm hai mươi một cách buồn chán, Yến Lâm Tích rốt cuộc đã ngủ.

Ở ngoài cửa, Tiểu Phúc Tử hít một hơi, nhìn Tiểu Mẫn Tử: “Không biết Hoài vương rốt cuộc hợp ý bệ hạ ở chỗ nào. Trước đây hai người mới gặp đã giường cung bạt kiếm, nhìn nhau cũng thấy không vừa mắt.”

Tiểu Mẫn Tử lắc đầu: “Chuyện của chủ mà, chúng ta là nô tài, làm sao biết được?”

Tiểu Phúc Tử gật đầu: “Ừ, khi còn bé, bệ hạ khả ái chạy theo Hoài vương, khi đó người đã nói với ta, tương lai lớn lên muốn kết hôn với Hoài Vương điện hạ, làm vương phi của y.”

Tiểu Mẫn Tử bất động thanh sắc, phát phát tay áo, nhẹ nhàng nói một câu: “Hôm nay người cũng coi như toại nguyện.”

Tiểu Phúc Tử thở dài lần hai, gương mặt lộ vẻ u sầu: “Quên đi, bây giờ là Hoài vương thống trị thiên hạ, nếu y thật sự nhớ được chút tình cảm ấy mà hảo hảo để bệ hạ sống, cũng không đáng bàn cãi.”

Tiểu Mẫn Tử trầm mặc một hồi, đột nhiên bật ra: “Nếu bệ hạ vẫn giữ tính tình trước kia, dù Hoài Vương điện hạ muốn cho người sống, chỉ sợ người cũng sẽ liều mạng tránh cá chết lưới rách [1], tuyệt không giống như bây giờ...” Nói rồi, hần liếc mắt vào trong điện, “Ngủ được như vậy, hương vị thật ngọt ngào.”

Tiểu Phúc Tử gật đầu, tính tình bệ hạ còn ai có thể rõ ràng hơn hần? Tình thế lúc này như vậy, nếu bệ hạ còn xung động tùy hứng giống trước kia, với cơn giận dữ lời đình của Hoài vương và tình huống trong triều, chỉ sợ bệ hạ đã sớm... Nghĩ đến đây, Tiểu Phúc Tử thở dài. Bọn họ chỉ là nô tài hầu hạ, tính mạng chủ tử đều cùng một nơi, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn [2]. Chỉ hy vọng bệ hạ có thể hiểu rõ tình thế, không nên lấy trứng chọi đá, không uống phí mạng của mình.

Đêm đã khuya, trên bầu trời, mây mỏng giăng giăng che ánh trăng ảm đạm. Trong hoàng cung rộng lớn, ngoại trừ tiếng côn trùng kêu chít chít thì không nghe thấy tiếng người. Tiểu Phúc Tử thấy Yến Lâm Tích đã ngủ say, bản thân cũng quay về chỗ nghỉ, có Tiểu Mẫn Tử bên cạnh còn thức. Một trận gió đêm thổi qua hành lang, Tiểu Mẫn Tử thân thể run rẩy, sờ sờ cánh tay thấy cả người đều lạnh, liền quay lại nhìn vào chỗ sâu trong đình viện. Hắn mơ mơ hồ hồ thấy một bóng người đứng dưới tàng cây. Tiểu Mẫn Tử trong lòng cả kinh, nhìn trái phải chẳng thấy bóng người, vội vã len lén bước, lặng lẽ đi tới.

“Điện hạ, đêm đã khuya rồi...”

“Ân, ta biết.” Trong đêm đen, Hoàng Phủ Lạc ánh mắt nghiêm nghị, xem qua đã thấy trong lòng phát run, Tiểu Mẫn Tử cuống quýt cúi thấp đầu xuống.

“Hắn thế nào rồi?” Họ Hoàng Phủ khẽ nâng cằm, ngón tay chỉ về hướng tấm điện.

“Vừa dùng bữa tối, hiện tại đã ngủ say.” Tiểu Mẫn Tử đáp.

“...” Biểu tình của Hoàng Phủ Lạc ẩn trong đêm tối, nhìn không rõ lắm. Tiểu Mẫn Tử cũng không dám ngẩng đầu nhìn, chợt nghe ý hỏi, “Hắn có biểu hiện nào không bình thường không?”

“Nếu nói là không bình thường, ” Tiểu Mẫn Tử cau mày suy nghĩ một lát, “Tiểu nhân nghĩ, bệ hạ sau khi tỉnh lại, tựa như biến thành một người khác vậy. Nếu nói đến dung mạo hiện tại, đặc điểm trên người hoàn toàn giống như trước đây...”

“Người cũng cảm thấy như vậy?” Hoàng Phủ Lạc chỉ trầm ngâm trong chốc lát.

“Tiểu nhân có một suy đoán, nhưng suy đoán này thực sự quá mức hoang đường, không dám nói với điện hạ.”

“Nói một chút coi, nếu sai, bản vương cũng không trách người.”

Tiểu Mẫn Tử rút cuộc ngẩng đầu lên, gương mặt chợt lóe lên nỗi lo sợ cùng nghi hoặc: “Người nói xem, có phải là... Mượn thân sống lại hay không?”

“Người thật giàu trí tưởng tượng.” Hoàng Phủ Lạc nghe vậy, không kinh ngạc cũng không hoảng sợ, trái lại nở nụ cười, “Nói đến quỷ thần, bản vương không bao giờ tin. Bất quá, đối với tình trạng của hắn hiện giờ, chỉ sợ mỗi giả thuyết vừa rồi là chấp nhận được.” Nói xong liền hừ một tiếng, “Cho dù đã mất trí nhớ, nhưng tính tình Yến Lâm Tích từ trong bụng mẹ cũng không thay đổi được, làm sao không tìm không phổi giống bây giờ được, được ngày nào hay ngày ấy.”

Tiểu Mẫn Tử thấy, trên mặt Hoàng Phủ Lạc thoáng qua một chút tiểu ý, nụ cười này trước kia hắn chưa từng thấy qua, lại có chút ôn nhu... Chỉ là một ý cười thoáng qua tức thời, nhìn còn không rõ nha. Tiểu Mẫn Tử trong lòng nghĩ, đó nhất định là ảo giác của mình, nhất định là thế!

“Trông chừng hẩn cẩn thận, trước ngày ta đăng cơ, tuyệt đối không được lơ là.” Hoàng Phủ Lạc đã khôi phục thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng và nghiêm khắc như trước. Tiểu Mẫn Tử tâm trạng căng thẳng, lập tức đáp ứng.

“Ký Mặc đã xuất hiện chưa?” Hoàng Phủ Lạc ngừng một chút, hỏi Tiểu Mẫn Tử.

Tiểu Mẫn Tử lắc đầu. Hoàng Phủ Lạc nhíu hai hàng lông mày lại. Ba mươi sáu ám vệ trong đại bộ phận đều thuần phục Yến Lâm Tích, không tính đến người khác, chỉ riêng thủ lĩnh Ký Mặc đã bị hẩn khống chế. Ngoại nhân nói, Ký Mặc đã từng cứu Yến Lâm Tích một mạng, thái độ cố chấp kiên nghị, lại xử sự linh hoạt, quá mức mưu lược, là nhân tài rất khó tìm kiếm. Y từng muốn nỗ lực làm lung lạc kẻ đó, nhưng Ký Mặc hành tung phiêu hồ, diện mạo không rõ. Không ai tìm được, lung lạc như thế nào?

Mật thư vừa báo về, Ký Mặc nhất định sẽ xuất hiện, nhưng vì sao lần này lại khác thường như vậy? Tiểu Mẫn Tử vẫn nhìn chằm chằm. Nếu đem đầu y chắp vào Yến Lâm Tích, cũng chưa chắc thấy được.

“A!” Tiểu Mẫn Tử đột nhiên kêu nhỏ một tiếng, “Sáng sớm hôm nay, có một lần, tiểu nhân đột nhiên cảm thấy thân thể rất buồn ngủ, sau đó đột nhiên gục xuống...”

Hoàng Phủ Lạc ánh mắt lăm lăm: “Lớn mật!”

Tiểu Mẫn Tử vội vã quỳ xuống dập đầu: “Tiểu nhân tưởng hôm qua gác đêm mệt nhọc, cho nên mới ngủ gật mà, hơn nữa ngoài cung có thị vệ canh giữ nghiêm ngặt, chắc không xảy ra việc gì, nên cũng không để ý. Nhưng bây giờ ngẫm lại, thấy rất có vấn đề. Không chỉ có tiểu nhân, Tiểu Phúc Tử cũng nói khi đó hẩn có chút mệt, liền trở về phòng ngủ.”

Hoàng Phủ Lạc nhắc chân, một cước đá văng Tiểu Mẫn Tử, gằn giọng: “Lần sau còn tái phạm, lập tức đem đầu tới gặp ta!”

Chờ thân ảnh Hoàng Phủ Lạc biến mất trong đêm tối, Tiểu Mẫn Tử phương cảm đứng lên. Gió đêm thổi qua, sau lưng một mảnh lạnh lẽo, hẩn mới phát hiện vừa rồi chính mình đã kinh động tới nỗi một thân mồ hôi lạnh, y phục đều bị thấm ướt. Hẩn nhìn hướng Hoàng Phủ Lạc tiêu thất, lại quay đầu nhìn tấm cung một chút, ánh mắt phức tạp trở về chỗ nghỉ tạm của mình, thay quần áo khác rồi tiếp tục canh chừng trước cửa điện.

Không bao lâu sau, phía đông đen như mực hiện ra những tia sáng màu ngân bạch, trời rớt cuộc cũng sáng.

Yến Lâm Tích tỉnh dậy, khi hẩn mở mắt, ánh dương quang màu bạch kim chiếu thẳng đến trước giường, xuyên thấu qua tầng tầng sa幔 phủ lên mi mắt hẩn. Ngủ hồi lâu, thân thể từ lâu đã hết đau xót khó chịu như lúc trước, nghĩ cũng khoan khoái không ít, chỉ là bụng sôi rột rột, dạ dày cũng réo đến bực bội. Yến Lâm Tích vén màn lên, phi y đứng dậy, đuổi người thật dài. Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử đứng bên vội vã giúp hẩn vận y phục rồi rửa mặt.

“Chết đói ta.” Sau khi bị bọn họ lăn qua lăn lại xong, Yến Lâm Tích vừa ngáp vừa ngồi đập bàn, “Không

nên uống cháo, ta muốn ăn bánh bao thịt!”

“Bệ hạ, người kiên nhẫn một chút, hôm nay vẫn phải ăn nhẹ.” Tiểu Mẫn Tử bưng nhiều điểm tâm đến, quả nhiên toàn các thức cháo, không chút dầu mỡ hay đường.

Yến Lâm Tích dẫu môi như ông cụ, mày ử mặt chau hường bàn cháo oán giận: “Ăn thứ này sao có thể đủ no a...”

“Vậy uống nhiều chén là được.” Tiểu Phúc Tử nhét muống vào trong tay hắn, đem một chén trang trí phù dung điểm vân mây đựng cháo lại, “Bệ hạ, đây là vị người thích uống nhất, nô tài đặc biệt phân phó tăng thêm phần nấm hương, rất ngon nha, người nếm thử xem sao?”

“Nấm hương? Đó là cái gì?” Yến Lâm Tích lay lay chén cháo, nhú nhú mày, “Nga, nguyên lai là cái nấm nhỏ. Ta không nên ăn thứ kia, mùi vị rõ quái a.”

“Không phải người thích nhất món nấm nổi tiếng này sao?” Tiểu Phúc Tử kinh ngạc hỏi.

Yến Lâm Tích sững sốt một chút, phản ứng kịp, liền vội vàng gật đầu đáp: “Nga nga, đúng vậy, trước kia ta rất thích, bất quá không biết vì sao, hiện tại ta vừa ngửi mùi này đã cảm thấy ngán. Đổi đi đổi đi.”

Mới uống được vài hớp, chợt nghe có người ở ngoài gọi cửa, Tiểu Mẫn Tử liếc mắt nhìn Yến Lâm Tích, khom người lui ra ngoài. Chốc lát sau liền trở về, đối với hắn nói: “Bệ hạ, ngoài điện Hoài Nam vương thế tử xin cầu kiến.”

Hoài Nam vương? Vậy là ai a, lão tử không biết, một chút cũng không biết. Yến Lâm Tích ngậm miếng bánh trắng, khua khua chiếc đũa: “Không gặp.”

“Thế nhưng...” Tiểu Mẫn Tử chần chờ một chút rồi nói: “Hiện tại ngoài điện đều phải coi chừng người của Hoài vương, có thể đi qua bọn họ mà vào, tất nhiên nhận được sự đồng ý hoặc thụ ý của Hoài vương. Bệ hạ không thấy sao?”

“Gặp một mình a, lão tử không nhớ rõ hắn là cây thông dầu tởm gì, người kêu ta ra cửa gặp chỉ để mất to trừng mắt nhỏ sao?” Yến Lâm Tích bĩu môi một cái, lẩm bầm vài tiếng, “Quay về chuyện chính, không quá hai ngày ta sẽ chuyển, dù hắn là cái gì Hoài Nam vương, Hoài Bắc vương, Hoài Đông vương hay Hoài Tây vương, lúc này không nhanh đi nịnh bợ quân vương mới, còn chạy tới chỗ ta làm chi? Nghĩ cũng không có chuyện gì tốt đẹp chờ ta. Không muốn gặp, thì nói ta đang bệnh, không thể gặp người.”

Tiểu Mẫn Tử đáp ứng, phải đi báo lại.

Tiểu Phúc Tử bên cạnh hắn nói: “Hoài Nam vương là đường thúc (họ hàng) của bệ hạ, hắn là con thứ tư của Thánh Đức đế. Vì mẹ đẻ thân phận thấp kém, nên mãi cho đến khi tiên đế an vị, mới ban hắn Vương tước.”

“Thánh Đức đế?” Yến Lâm Tích nhìn hấn.

“Tổ phụ của người.”

“Nga...” Yến Lâm Tích cau mày, lại nhấp một hớp cháo, “Tiếp tục đi.”

“Hoài Nam vương tử đơn bạc không con cháu, lúc còn trẻ bị thương, trong hai vị quận chúa, một vị thế tử thì không thể sống lại. Thế nhưng vị thế tử kia chưa được hai mươi tuổi lại đột nhiên mắc phải quái bệnh, chết bất đắc kỳ tử, chỉ lưu lại một nhi tử, chính là Hoài Nam vương thế tử bây giờ. Coi như, hấn là cháu của người.”

“Cháu? Không phải một tiểu mao hài tử sao?”

“Thế tử đã mười tám, so với người còn lớn hơn hai tuổi.”

“Ta rất quen thuộc với hấn sao? Bất quá Hoài Nam Vương gia hiếm muộn, hiện tại chỉ còn duy nhất hậu duệ này.” Yến Lâm Tích lắc đầu cảm thán, “Hấn có thể sống đến bây giờ cũng không dễ dàng.”

“Cũng không hấn như vậy? Không biết vì sao, hoàng gia gian nan về con nối dõi, hiện tại huyết mạch của bệ hạ cũng không còn bao nhiêu.” Tiểu Phúc Tử lời vừa ra khỏi miệng, lập tức cảm thấy không thích hợp, sợ đến vội vã quỳ xuống dập đầu, “Nô tài đáng chết, không nên buột miệng nói vậy! Là nô tài to gan, xin bệ hạ tha mạng!” Nói “ba ba” tát vào mồm mình mấy phát.

“Người nói gì đó?” Yến Lâm Tích thấy mặt hấn sưng lên, nhanh chóng ném đĩa ngăn cản, “Tiểu Phúc Tử đứng lên, không được tự đánh mình.”

Tiểu Phúc Tử nơm nớp lo sợ đứng lên, trên mặt tuy rằng đau rát, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. Nếu hành sự cẩn thận, hấn sẽ không ngông cuồng bàn đến chuyện con nối dõi của hoàng gia. Chỉ là hai ngày này Yến Lâm Tích đối với bọn họ quá mức hiền lành, khiến hấn yên tâm nổi lỏng cảnh giác. Nếu là trước đây, bệ hạ nhất định phát hỏa, nói không chừng sẽ lập tức lôi mình ra lấy trượng đập chết.

Đúng lúc này, Tiểu Mẫn Tử quay người trở về, thấy hai gò má Tiểu Phúc Tử sưng lên, vừa phát hiện ra liền sưng sốt.

“Đi chưa?” Yến Lâm Tích đẩy chén đứng lên.

“Vẫn còn.” Tiểu Mẫn Tử hồi phục tinh thần, vội vàng nói, “Thế tử nghe nói bệ hạ long thể bệnh nhẹ, trong lòng vẫn bất an, nhất định phải vào thỉnh an người... Còn nữa, hấn nói Hoài vương sai mình vào cung thăm hỏi, Hoài vương vẫn đang đợi hấn cùng đi thỉnh an Hoàng Thái hậu, chờ lâu cũng không tiện, chỉ gặp bệ hạ một lát rồi đi, sẽ không làm người quá mức phí công.”

Yến Lâm Tích nhíu đôi chân mày: “Làm cái gì? Hắn cứ như vậy gặp ta?” Hắn đột nhiên cười, chỉnh lại y phục trên người, “Nếu thế, hãy để hắn vào đi, ta cũng muốn trông thấy cháu ruột cùng huyết thống của mình.”

Yến Tử Sưởng là một thanh niên ôn văn nhã nhĩ (ôn tồn lễ độ), ánh mắt nhu hòa, làn da trắng nõn, mặt mày mềm mại, khoe miệng hơi cong, trời sinh mang theo ba phần tiểu ý, nhất định sau này sẽ sinh ra một nam nhân tuần tú. Yến Lâm Tích ngồi trước bàn, chống cằm quan sát hắn. Yến Tử Sưởng bị hắn cứ thế nhìn chăm chăm, nhưng trên mặt một chút biểu tình bất an sợ hãi cũng không có, vẫn mang theo ý cười lảng lảng đứng.

“Người là tới gặp ta?” Yến Lâm Tích nhìn hồi lâu, rốt cuộc cũng mở miệng, chỉ chỉ vào mình.

“Đúng vậy, vi thần tới diện kiến Hoàng thượng, chúc người long thể khỏe mạnh, sớm ngày khỏi hẳn.” Yến Tử Sưởng đối hắn thi lễ một cái, cũng là hạ thần quy lễ với Hoàng đế.

Yến Lâm Tích khoe miệng nhếch lên, híp mắt nhìn hắn, “Nói như vậy, Hoài vương tự chọn hay là người?”

Yến Tử Sưởng đứng lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn lại: “Bệ hạ không phải đã sớm biết sao?”

Yến Lâm Tích xoa xoa tay: “Y sẽ không nói cho người biết, còn ta từ khi tỉnh lại đã quên đi tất cả a.”

Yến Tử Sưởng mỉm cười: “Nhớ hay không thì khác nhau cái gì? Tóm lại kết quả vẫn là giống nhau.”

Yến Lâm Tích cười lạnh một tiếng: “Cũng đúng, người có Hoài vương tương trợ, chuyện này đương nhiên chỉ như lấy đồ trong túi. Chỉ sợ dù ta có nhớ kỹ sự tình trước kia, cũng không có khả năng ngăn cản.”

Yến Tử Sưởng phát phát ồng tay áo, ngồi trước mặt hắn: “Nếu bệ hạ đã quên chuyện trước kia, vậy cứ thanh thần an ổn tĩnh dưỡng trong cung nga. Nghe nói người hiện tại tính cách thay đổi, tựa hồ hào hiệp lên không ít. Như vậy cũng tốt, nếu sau này chỉ một mực sống cùng oán niệm thù ý, chỉ sợ khó mà yên ổn.”

Yến Lâm Tích trầm mặc một hồi, nói với hắn: “Hoài vương tại sao lại trở thành người của người?”

Yến Tử Sưởng cười lắc đầu: “Bệ hạ sai rồi, Hoài vương làm sao có thể biến thành người của ta? Phải nói là, ta là người của Hoài vương.”

A? Yến Lâm Tích sợ run, Yến Tử Sưởng là người của Hoài vương? Yến Tử Sưởng không phải người kẻ vị hắn leo lên bảo tọa của Xích Yến hoàng đế sao?

“Người cam tâm làm bù nhìn của y như vậy a?” Yến Lâm Tích nhìn bộ dạng bình tĩnh của Yến Tử Sưởng, thoát nhìn tuy không hại, nhưng thường xuyên như vậy sẽ khiến người khác mất cảnh giác, đó mới là sát thủ lợi hại nhất. Hắn không tin, đến vị trí cao cao tại thượng kia rồi, còn có nam nhân cam nguyện giao

toàn bộ quyền thế cho người ngoài, mà bản thân chỉ làm một con cờ mặc người điều khiển.

“Y so với ta hay bất luận kẻ nào đều thích hợp với vị trí này hơn.” Yên Tử Sưởng thở dài, ánh mắt lại càng thêm rùng rục, phảng phất có hai ngọn lửa đang thiêu đốt trong đồng tử, “Y có thể giúp Xích Yến cường đại hơn! Nếu y có thể leo lên vị trí này, chưa đến mười năm, chúng ta liền siêu việt hơn những quốc gia khác, tương lai sẽ thống trị thiên hạ, thành tựu lẫn công lao sự nghiệp tất lưu danh muôn đời. Chỉ tiếc, y không chịu.”

“Y không chịu a...” Trên gương mặt trắng nõn của Yên Tử Sưởng hiện lên một tia hối hận, biến thành đỏ ửng, “Y cũng không bằng lòng, ta buộc lòng phải tại vị. Ta sẽ thực hiện lý tưởng của y, thay đổi Xích Yến thành cường quốc đệ nhất thiên hạ!”

Yên Lâm Tích khoe miệng giật một cái, hữu khí vô lực vỗ vỗ tay: “Có lý tưởng, có hoài bão, các người cố gắng lên!”

Yên Tử Sưởng nhìn hắn, ánh mắt sáng quắc: “Ngày mai bệ hạ sẽ an an ổn ổn giao Xích Yến cho ta, có đúng hay không?”

“Ách...” Yên Lâm Tích ngắc đầu nhìn, vẻ mặt đau khổ đáp, “Nếu như ta không chịu an ổn, nhất định sẽ mất mạng đúng không?”

Yên Tử Sưởng vừa nhắc mi, nụ cười liền hiện lên trên mặt: “Bệ hạ muôn năm.”

Yên Lâm Tích nhếch miệng: “Đúng không... Ta mới mười sáu tuổi, còn chưa sống đủ đâu.”

Yên Tử Sưởng gật đầu, mỉm cười đứng dậy: “Vi thần xin cáo lui, thỉnh bệ hạ nghỉ ngơi thật tốt, sẽ không quấy rầy nữa.”

Yên Lâm Tích khoát khoát tay: “Đi thôi đi thôi, ngày mai ta bảo chứng cho người trở thành Hoàng đế.”

Yên Tử Sưởng cười cười, xoay người ly khai, vừa đi tới cửa, bỗng nhiên quay đầu nói: “Thỉnh bệ hạ yên tâm, Hoài vương đã nói, chỉ cần bệ hạ ngoan ngoãn, y sẽ bảo vệ người bình yên, Khang kiện trăm năm.”

Sau khi Yên Tử Sưởng đi, Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử đi đến, thấy Yên Lâm Tích vẫn ngồi đó liên sững sờ, cũng không dám nói lời nào, chỉ yên lặng đứng hai bên trái phải. Qua không biết bao lâu, chỉ thấy Yên Lâm Tích rót cuộc thả tay xuống, chống bàn đứng lên, không ngờ vì ngồi lâu nên huyết mạch không thông, hai bên đùi đều đã tê rần, chỉ kịp kêu một tiếng liền té xuống.

Tiểu Phúc Tử vội vã đỡ lấy: “Bệ hạ, người làm sao vậy?”

“Không có việc gì... Chân đã tê rần.”

Hai người đỡ Yến Lâm Tích quay về giường, mỗi người giúp hắn xoa bóp một chân. Yến Lâm Tích nằm lì trên giường, buồn buồn hỏi bọn họ: “Các người nói xem, có phải mọi người đều không thích ta không?”

Hai người lập tức quỳ xuống, nơm nớp lo sợ trả lời: “Nô tài không dám.”

Yến Lâm Tích đứng lên, ngoắc ngón tay nhìn bọn họ: “Đứng lên đi, có gì mà không dám, đến sáng mai, ta không còn là gì cả, các người cũng không cần chờ đợi lo lắng hay hầu hạ nữa.”

Hai người phục trên mặt đất, vẫn là không dám thở mạnh.

Yến Lâm Tích nhìn bộ dáng của bọn họ, sờ sờ mặt mình: “Xem ra trước đây ta thực sự là một kẻ khiến cho người ta chán ghét a!”

Cho hai người cận thị ra ngoài, Yến Lâm Tích ngã xuống giường lăn qua lăn lại. Không TV, không máy tính, không vòng lộ (mạng Internet thì phải), không mỹ nhân, không xe máy, chỉ mới hai ngày, hắn đã thấy cuộc sống của mình buồn chán trống không... Cũng không hẳn, thân là một niên thiếu Hoàng đế bị soán vị, bị đoạt quyền, bị giam lỏng, bị hạ độc, yếu tố khuôn mặt đẹp và trí tuệ của hắn kỳ thực phù hợp với vai nam chủ trong rất nhiều tiểu thuyết xuyên qua a~ Những nhân vật trong loại tiểu thuyết này thỉnh thoảng sẽ khai mở công năng “bàn tay vàng”, khắp chốn đều có cao nhân quý nhân tương trợ. Vì không ai trợ giúp nên hắn mới thảm như vậy, vừa xuyên qua đã bị giam giữ, còn bị đẩy ngã xuống giường.

Cũng không phải sắm vai trong trò chơi, Game Over vẫn có thể chơi lại từ đầu, Yến Lâm Tích hắn rất vất vả mới sống lại được, dù sao cũng không thể lấy lại mạng sống đã đánh mất. Hắn xoay người ngồi dậy, ôm đầu gối vào trong ngực, bắt đầu chăm chú lo lắng cho dự định sau này.

Muốn hảo hảo sống, hắn sẽ nhất nhất nghe lời, suôn sẻ giao ra vị trí Hoàng đế. Tuy rằng hắn không nếm được tư vị của ngôi Hoàng đế, tuy rằng hắn chưa được vui sướng hưởng thụ mỹ nhân, bắt quá đối với một người cho tới bây giờ vẫn chưa gặp qua kẻ có quyền thế nhưng tốt đẹp mà nói, những... mê hoặc này không đủ quan trọng bằng sinh mệnh. Đây những mây mưa thất thường, khí thôn sơn hà, duy ngã độc tôn và vân vân, mục nội nó! Lão tử chỉ cần được tự nguyện tự do mà sống, ở nơi nào có thể mua mảnh ruộng tốt, xây ngôi nhà nhỏ, hoa cá bà nương, nuôi mấy con gà vịt, an ổn sống cả đời cũng được a!

Đúng, chúng ta dùng mưu lược và vân vân so ra kém họ, nhưng nếu buôn bán kiếm tiền sống qua ngày, nhất định sẽ không cùng cấp bậc! Yến Lâm Tích nhảy dựng lên, nhào tới trước sàng trụ, lấy tay bám vào cột trụ khắc long, muốn chạm vào viên dạ minh châu trên thân cây long nhân. Dù cho sau này định làm cái gì, quan trọng nhất là phải có đầy đủ money! (Ý bạn Lâm là muốn đút túi viên dạ minh châu ý mờ:3 Gian xảo a~~~)

Lúc Tiểu Phúc Tử bùng trà tiến vào, liền thấy Yến Lâm Tích ôm sàng trụ, ngoẹo đầu chu môi, dùng sức móc lấy con người trên cây long nhân, khiến hắn sợ đến nổi tay run lên, khay trà rơi xuống đất.

“Bệ hạ, bệ hạ, người đang làm gì vậy?” Tiểu Phúc Tử không kịp dọn trà cụ vỡ, vài bước đã vọt tới trước giường, ôm lấy Yến Lâm Tích kéo xuống, “Bệ hạ, người đừng dọa nô tài a! Người có chỗ khó chịu sao? Gọi ngự y, mau gọi ngự y!”

Nghe tiếng gọi hoảng sợ của Tiểu Phúc Tử, Tiểu Mẫn Tử nhấc vạt áo vọt vào, thấy đáng dấp Yến Lâm Tích cũng giật mình nhảy lên một cái, giúp đỡ Tiểu Phúc Tử đề Yến Lâm Tích đang không ngừng giãy dụa lại.

“Bệ hạ, bảo trọng long thể a! Mặc dù có chuyện gì, người cũng đừng luẩn quẩn giữ trong lòng!”

Nghe Tiểu Mẫn Tử la như vậy, Yến Lâm Tích chợt bất động. Hắn khó hiểu nhìn hai người, mở miệng nói: “Ta chỉ thấy hình rồng điêu khắc này thật xinh đẹp, các ngươi làm gì mà ôm ta đến chết không tha như vậy?” Hắn không có ý định cho hai tiểu tử kia biết mình muốn chôn viên dạ mình châu làm của riêng, bất quá nhìn vẻ mặt kích động của họ, Tiểu Phúc Tử còn rơi lệ, chẳng lẽ hắn đã làm chuyện gì quá đáng? Không hiểu sao bộ dạng hai người kia cứ như cha mẹ chết nhỉ?

“Bệ hạ,” Tiểu Phúc Tử khóc thút thít nghẹn ngào, nước mắt nước mũi đầm đìa, “Nô tài vừa rồi ở ngoài đã nghĩ kỹ rồi, dù ngày mai người có còn là Hoàng thượng hay không, thì tính mạng nô tài đều là của người, đời này nguyện ý theo người, hầu hạ người. Nếu như một ngày nào đó người không còn, Tiểu Phúc Tử cũng sẽ theo người đi, nhất định không bỏ người một mình. Thần chỉ hầu hạ người, mặc kệ ngoại nhân phán xét. Người là chủ tử duy nhất của nô tài trên cõi đời này, dù sống hay chết, nô tài một lòng theo người. Nếu người hạ quyết tâm rời đi, phải mang theo Tiểu Phúc Tử đi cùng!”

Yến Lâm Tích cả kinh, Tiểu Phúc Tử làm sao biết hắn phải đi? Nhìn hắn khóc đến đáng thương, Yến Lâm Tích không khỏi có chút mềm lòng, vươn tay giúp hắn lau dòng nước mắt. Tiểu Phúc Tử không ngờ Yến Lâm Tích sẽ chạm vào mình, lúc cảm nhận được đầu ngón tay ấm áp trên mặt cảm liền nhất thời ngẩn ra, nhưng trong khoé mắt lộ rơi càng nhiều, vô phương ngừng lại.

“Đúng vậy, bệ hạ.” Tiểu Mẫn Tử quỳ gối bên hắn, kéo kéo vạt áo Yến Lâm Tích, “Người rất vất vả mới sống trở về, vạn sự còn chưa tới giai đoạn xấu nhất, làm sao có thể vứt bỏ tất cả?”

“Không buông không được a...” Yến Lâm Tích nhú mi, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Thật ra ta nghĩ có thể làm chút gì đó, nhưng các ngươi cũng biết, ta bây giờ cái gì cũng không rõ, cái gì cũng không nhớ, chỗ nào cũng không đi được. So với Hoài vương, ta chỉ là con kiến, hắn tựa như voi, cùng hắn tranh đấu, chẳng phải ta muốn tự tử sao?”

“Dù vậy cũng không thể đi tìm chết.” Tiểu Mẫn Tử kêu lên, “Con ông cái kiến còn tham sinh mệnh, chỉ cần còn sống, nhất định còn có hy vọng!”

Yến Lâm Tích đột nhiên giật mình, qua một lúc lâu, hắn mới chần chờ chỉ chỉ vào mình: “Các ngươi vừa, vừa nghĩ rằng ta đang đi tìm chết ư?”

Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử nhìn nhau, nghi hoặc.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

• . ° •

Chú thích:

[1] Cá chết lười rách: Mất cả chì lẫn chài

[2] Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: Đại ý là đồng nhất, như nhau (Ý của Tiểu Phúc Tử là chủ nào tớ nấy, mạng nô tài phụ thuộc vào chủ nhân)

6. Chương 6

Yến Lâm Tích thất bại, tuy rằng luôn thề bản thân sống rất hảo, dù sống không tốt cũng tuyệt đối không đi tìm chết, nhưng hai thiếu niên kia hoàn toàn không tin biểu tình của hắn, thân thủ ở cạnh hắn, nhắm mắt theo đuôi, chỉ chốc lát cũng không lý khai.

“Lão tử muốn đi thả, các ngươi cũng đi theo sao?” Yến Lâm Tích bốc hỏa ngăn trước cửa phòng, hai người kia tuy vâng lời, không nói lời nào nhưng vẫn dính lấy không tha thiếu niên đang rít gào. Hai người co rúm lại, nhưng vẫn bất động như được trạm chỗ. Yến Lâm Tích đỡ trán: “Cầu các ngươi, các ngươi cứ nhìn chăm chăm như thế, ta ** không ra được!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trên mặt hiện lên một tia buồn lòng, Yến Lâm Tích nhanh chóng thừa dịp còn nóng lòng nghề nguội: “Ở đây không có công cụ có thể dùng để tự sát, ta cũng sẽ không nhấn đầu vào bờ mà chết chìm đâu. Nếu các ngươi thực sự lo lắng, vậy hãy canh giữ ngoài cửa này, mỗi lúc lập tức gọi một tiếng, nếu không thấy ta trả lời, liền vọt vào tìm ta, như vậy được chứ?”

Tĩnh phòng không quá lớn, nếu nghe được động tĩnh gì, ba bốn bước là có thể xông vào. Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử đảo tròn mắt, rốt cục gật đầu đồng ý.

Yến Lâm Tích ngồi trên bờ thở dài thở ngắn, bị người khác gắt gao nhìn chăm chăm hai mươi tư tiếng đồng hồ cảm giác thực thống khổ, không biết lúc nào mới có thể thoát khỏi cuộc sống như thế. Đang lo buồn, chợt nghe Tiểu Phúc Tử kêu một tiếng bên ngoài: “Bệ hạ!”

Yến Lâm Tích nâng cằm, tức giận hét: “Còn sống.”

Bên ngoài không có thanh âm nào khác, Yến Lâm Tích tiếp tục thở dài. Không bao lâu sau, lại có thanh âm của Tiểu Mẫn Tử: “Bệ hạ?”

“Thao, lão tử còn chưa có chết!” Yến Lâm Tích đáp lại.

Cứ đáp qua đáp lại như vậy vài lần, hai người đứng phía ngoài cũng hiểu được, không có ý gì nữa. Yến Lâm Tích thấy thanh tĩnh một hồi, bên tai chợt nghe tiếng oanh hót véo von. Ngẩng đầu nhìn lên, tại chỗ thông khí, một con tiểu tước non có con người đen mỏ đỏ bay vào, phịch cánh dừng lại trước mặt hắn, ngoẹo cái

đầu nhỏ, cùng hấn đối diện.

Yến Lâm Tích chưa từng thấy qua con chim nào xinh đẹp tinh xảo như vậy, nhìn không được vươn đầu ngón tay vuốt ve. Con chim tựa hồ có linh tính, cứ nhiên bất động đứng thẳng, chiêm chiêm kêu hai tiếng với hấn, hai cánh mở ra, bay đến đậu trên tay hấn.

Tiểu Phúc Tử bên ngoài nghe được thanh âm, liền vội vàng hỏi: “Bệ hạ, động tĩnh gì đó?”

Yến Lâm Tích lên tiếng: “Một con chim non bay vào thôi. Các người chớ vào, tránh dọa sợ nó.”

Nói xong, hấn nâng chim nhỏ lên trước mắt, thân thủ tháo một tờ giấy nhỏ buộc trên đuôi chim xuống, mặt trên chỉ có vài nét bút ít ỏi phác hoạ đầu một con điều hâu. Yến Lâm Tích buông tay thả chim ra. Con chim từ song cửa bay ra ngoài, nơi nào xuất hiện dấu hiệu của Ký Mặc, y không nói chuyện, chỉ dùng tay ra hiệu với Yến Lâm Tích, rồi tiêu thất ngay lập tức.

Yến Lâm Tích mỉm cười, Ký Mặc quả nhiên là người có khả năng, cứ nhiên có thể an bài xong trong thời gian ngắn như vậy. Hấn đi tới trước cửa sổ, đập chiếc kỷ trà (bàn con) leo lên, lục lọi trên kệ cửa sổ một hồi, rốt cục mò thấy một lỗ nhỏ ở chỗ lan can, trong hốc đút một mảnh giấy. Yến Lâm Tích vo mảnh giấy nhét vào trong tay áo, cười hì hì thông thả bước ra tịnh phòng, liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng khó nhìn của Tiểu Mẫn Tử.

“Bệ hạ, người giờ mới đi ra...” Tiểu Mẫn Tử bê chậu nước nóng hầu hạ Yến Lâm Tích rửa tay, “Người ở trong đó hồi lâu, khiến hai chúng ta rất sốt ruột.”

“Có gì cấp bách đâu.” Yến Lâm Tích thấy tâm tình vô cùng tốt liền lau khô hai tay, lại thoa dầu vùng lên mu bàn tay, mặt mày hớn hở quay trở về phòng. Tiểu Mẫn Tử nhìn bóng lưng hấn, vừa phát giác ra, hai hàng lông mày lập tức cau lại, vội vã đi theo.

“Người không cảm thấy quái sao?” Tiểu Mẫn Tử đụng đụng Tiểu Phúc Tử, nhỏ giọng nói, “Hôm kia vẫn còn uể oải cấu kính, hiện tại tâm tình đã chuyển biến tốt như vậy.”

“Có thể do người thả lỏng cơ thể, nên trong lòng cũng buông lỏng a.” Tiểu Phúc Tử xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, “Chỉ cần bệ hạ đừng... đừng nghĩ đến chuyện đi tìm chết nữa là tốt rồi, hai ta phải canh chừng cẩn thận chút, vạn nhất xảy ra sai lầm, chúng ta còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông của Xích Yến quốc a.”

Yến Lâm Tích vào phòng, nhét mảnh giấy vo tròn xuống dưới gối, thấy hai người kia theo vào, lập tức bày ra bộ dạng buồn ngủ, nằm quay lưng ra phía ngoài. Chờ bức màn buông xuống, hấn mới cẩn thận mở tờ giấy, hít mắt nhìn kỹ những chữ cực nhỏ chằng chịt trên giấy.

Ký Mặc quả nhiên đã an bài thỏa đáng, lối xuất cung và lộ tuyền rời kinh đều đã thiết kế hoàn hảo. Mai là ngày thiện vị, thủ vệ trong cung cứ nhiên như thùng sắt, tìm không ra lỗ thủng. Nhưng chờ khi tân hoàng đăng vị, Yến Lâm Tích trở thành Thái Thượng hoàng, sự chú ý đối với hấn sẽ giảm xuống. Với Yến Lâm Tích và Ký Mặc, nắm được thời cơ thích hợp nhất mới là mấu chốt an toàn để thoát đi.

Ba ngày sau khi tân hoàng đăng cơ, theo lệ cũ, cả nước sẽ ăn mừng Quốc khánh, tân hoàng sẽ dắt cung quyến leo lên Chu Tước môn, cùng vạn dân xem hoa đăng dạ du. Tuy không biết kẻ làm Thái Thượng hoàng Yến Lâm Tích có phải ra cung cùng tân hoàng hay không, nhưng dù là ra hay không ra, đây vẫn là một cơ hội vô cùng tốt. Sở dĩ thời gian hành động định tại ngày đó. Yến Lâm Tích từ đầu tới cuối sẽ tế đọc tam biến, nhớ kỹ cách dàn xếp của Ký Mặc, sau đó xé nát mảnh giấy, nhét vào trong miệng nuốt.

Tâm tư cuối cùng cũng hạ xuống. Yến Lâm Tích nghĩ, còn ba ngày nữa, hẳn phải nghĩ ra cách moi được thật nhiều vật nhỏ đáng giá mới tốt, miễn sao khi lưu lạc bên ngoài không phải phiền não áo cơm. Cứ suy nghĩ miên man như vậy, Yến Lâm Tích vốn chỉ giả vờ giả vịt cư nhiên mơ mơ màng màng thiếp đi.

Giấc ngủ này cực không an ổn, trong mộng hắn và Ký Mặc liều mạng chạy trốn, phía sau truy binh vùng kiếm nã thương, mấy lần suýt chém trúng nhưng hắn đều tránh kịp. Ký Mặc luôn che chở hắn, cuối cùng bị loạn tiễn bắn chết, chỉ còn mình hắn đơn độc, vừa kêu tên Ký Mặc, vừa tiếp tục chạy về phía trước.

Cuối cùng, một người cưỡi ngựa đuổi kịp hắn, trường thương trong tay giơ lên, xuyên thấu tim hắn, nhắc thân thể hắn lên thật cao. Hắn vừa đau vừa sợ, nhìn mũi thương lóe sáng, đâm thủng ngực mình thì kêu to, nghiêng đầu sang chỗ khác, kẻ ra tay cười lạnh nhìn hắn, gương mặt đỏ, rõ ràng là Hoàng Phủ Lạc.

“A!” Hắn thét lên một tiếng, từ trên giường bắn lên, trái tim trong ***g ngực liều mạng đập thành thịch, tựa hồ có thể cảm nhận sâu sắc nơi nào bị thương. Yến Lâm Tích che ngực, thở dốc từng hơi.

“Bệ hạ?” Vén màn lên, Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử đều lại gần, nhìn sắc mặt tái nhợt đầy mồ hôi của Yến Lâm Tích hỏi, “Người làm sao vậy?”

Yến Lâm Tích thở hổn hển một lát, mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, cảnh tượng trong mộng rõ nét in trong đầu, kinh hoàng hoảng loạn, hắn bắt lấy tay Tiểu Mẫn Tử, mắt tròn tròn nghi hoặc, “Hoài vương sẽ giết ta đúng không?”

Tiểu Mẫn Tử cả người run lên, nhìn ánh mắt tràn đầy kinh sợ của Yến Lâm Tích: “Bệ hạ?”

“Ta mơ thấy mình bị giết, bị mũi thương đâm xuyên tim, chỗ này thực sự rất đau...” Yến Lâm Tích ôm ngực, mi mắt khẽ động, mồ hôi rịn ra trên trán rồi chảy xuống, cả người rét run.

“Đó chỉ là mộng, bệ hạ nghĩ nhiều làm gì.” Tiểu Phúc Tử vừa vỗ nhẹ lưng Yến Lâm Tích, vừa trấn an hắn: “Chỉ là thoái vị thôi, người vẫn còn là Thái Thượng hoàng mà. Không chắc Hoài vương sẽ không giết người, nhưng dù muốn giết, cũng phải lo lắng đề phòng miệng lưỡi thiên hạ a...”

“Đúng vậy,” Tiểu Mẫn Tử nói tiếp, “Chỉ cần thiên hạ này còn thuộc về Yến tộc, vị trí Thái Thượng hoàng của người sẽ không thể lung lay.”

“Thực sự a?” Yến Lâm Tích sắc mặt trắng bệch, ngực lăm lăm, nếu là Hoài vương xưng đế thì sao? Vậy hẳn có thể giữ mạng hay không?

“Bệ hạ nên nghỉ một chút, nô tài bưng chén thuốc an thần lại, người uống xong sẽ không sao nữa.” Tiểu Mẫn Tử nhanh chóng lui ra ngoài, không lâu sau, quả nhiên bưng tới một chén canh.

Yến Lâm Tích nhìn nước canh ánh lên màu nâu đậm trong chén, cau mày: “Ở đây không có Thiên Nhật Túy hay các loại đông tây gì đó chứ?”

Tiểu Mẫn Tử vừa nghe vậy, vội vã quỳ xuống: “Nô tài đâu dám!”

Tiểu Phúc Tử bưng chén tới, uống thử một ngụm, liền đưa tới trước mặt Yến Lâm Tích: “Bệ hạ, nếu trong cung ngay cả chúng ta người cũng không tin, vậy sau này còn có thể tin ai? Yên tâm đi, trước đây người thường khó chợp mắt buổi đêm, sau khi dùng thuốc an thần, chỉ cần qua tay chúng ta, chứng này không còn tái phát nữa.”

Yến Lâm Tích cũng cảm giác thần kinh mình có điểm quá nhạy cảm, lại nhìn vẻ mặt lo sợ của Tiểu Mẫn Tử, liền phát tay bảo hắn đứng lên, sau đó bắt đầu ăn canh.

Nhờ công hiệu xua tan mệt nhọc của thuốc an thần, không lâu sau, Yến Lâm Tích đã cảm thấy toàn thân nhũn ra, mí mắt nặng trĩu, nhanh chóng ngủ say. Đến khi giấc ngủ của hắn thực sự ổn định, Tiểu Phúc Tử mới thở phào nhẹ nhõm, hoảng hốt bưng trán, hỏi Tiểu Mẫn Tử: “Người cho cái gì vào thuốc vậy a?”

Tiểu Mẫn Tử cúi đầu xuống: “Còn có thể là cái gì, người sợ đến như vậy, không thể làm gì khác ngoài bỏ một mảnh mật hương vào, giúp người hảo hảo ngủ một giấc.”

“Ta cũng đoán thế, người quen ngủ sâu như vậy, chắc cũng không có chuyện gì,” Tiểu Phúc Tử nhìn vào trong phòng một chút, rồi ngáp một cái, “Thời gian cũng không còn sớm, ta vừa uống một ít thuốc an thần của người, lúc này thấy mệt quá.”

Tiểu Mẫn Tử nở nụ cười: “Ca, người cứ ngủ đi, người này để ta trông là được.”

“Làm liên lụy đến người rồi.” Tiểu Phúc Tử cũng không khách khí, vỗ vỗ vai hắn, vừa ngáp vừa trở về phòng ngủ.

Lúc Yến Lâm Tích tỉnh lại, đầu óc có chút nặng trĩu. Bên ngoài đen như mực không phân biệt nổi thời gian, Yến Lâm Tích nhớ tới chén thuốc đã uống, chợt phát hiện thân thể mềm nhũn, không động đậy được. Trong lòng quýnh lên, hắn há hốc mồm, lại cảm giác thanh âm phát ra lâm bầm tựa muối kêu.

Ngọn đèn cung đình bên giường chẳng biết đã tắt từ lúc nào, ngoài trường, mơ hồ thấy một bóng đen đứng ở đầu giường. Hắn càng thêm hoảng sợ, vùng vẫy muốn đứng lên, nhưng thân thể chỉ nhấc lên được một chút, rồi lại vô lực té nhào, chỉ có thể hoảng sợ nhìn người nọ chậm rãi xốc màn lên, thông thả chậm rãi ngồi lên trên giường, đao kiếm, chủy thủ và vân vân loé lên hàn quang trong đầu Yến Lâm Tích.

Cho dù như vậy, Yến Lâm Tích cũng là kẻ sợ chết, hắn sống chết vợ lấy chặn mền trên người, âm thầm ảo

nào vì sao không thủ sẵn con dao găm dưới gối để hảo hảo phòng thân. Đang lo lắng chờ đợi, tay của người kia đã duỗi tới. Yến Lâm Tích hít sâu một hơi, khi bàn tay người kia tiến đến gần gương mặt thì đột nhiên há mồm, cắn một cái vào ngón tay y.

Người nọ không ngờ Yến Lâm Tích tỉnh lại sớm như vậy, càng không ngờ hắn dám cắn ngón tay mình, cơn đau dữ dội truyền tới, y phần nộ kêu một tiếng, lấy tay kia bóp chặt quai hàm Yến Lâm Tích, bắt hắn buông hàm răng ra.

“Người là cầu sao? Lại dám cắn ta!” Nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi, xóc chặn mền trên người Yến Lâm Tích lên, tóm hắn lại gần rồi “ba ba” đánh vào hai cái mông.

Yến Lâm Tích cảm thấy cảm rõ đau, mặt đều bị y bóp đến sưng lên, cái mông bị đánh nóng hừng hực như bánh nướng, vừa đau vừa ủy khuất, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

“Người lén lút vụng trộm bò lên giường ta như vậy, ta biết người là ai a!” Sau khi bị đánh hai cái, cơ thể cứng ngắc tựa hồ đã lấy lại chút cảm giác, Yến Lâm Tích sờ sờ mặt mình, cảm thấy trong miệng có vị máu tanh, biết là do bị y bóp quá mạnh nên hàm răng cắn vào niêm mạc miệng, càng biểu lộ buồn bực.

“Ai bảo người há mồm ra cắn.” Hoàng Phủ Lạc thấy hắn vuốt mặt lắm bầm, biết bản thân vừa rồi có hơi dụng sức lúc kinh sợ, chỉ sợ thương tổn tới hắn, lại không muốn đứng lên. Yến Lâm Tích uống thuốc an thần, cả người vốn vô lực, miệng chỉ vô thức cắn lên, nếu không quá đột ngột, sẽ không làm người thọ thương. Hoàng Phủ Lạc ôm Yến Lâm Tích vào trong ngực, dùng đầu ngón tay vuốt ve gò má của hắn, một chỗ trên má nóng như thiêu đốt, lại hơi sưng lên.

“Có đau hay không?”

“Người cố sức bóp một chút chẳng phải sẽ biết sao?” Yến Lâm Tích tức giận mắng. Trở về chuyện chính, dù hắn tức giận nhưng cũng tránh không ra, chỉ đơn giản vui mình trong lòng Hoàng Phủ Lạc, nắm ngón tay y nhét vào trong miệng cắn cho hả giận.

Vốn không còn chút sức lực, Yến Lâm Tích lại không dám liều mạng cắn Hoàng Phủ Lạc mạnh, răng nhọn chỉ dám gặm gặm xương ngón tay, ngứa ngứa, tê tê, cắn cắn thực thích, Hoàng Phủ Lạc bị cắn, hô hấp cũng trở nên thô trọng. Yến Lâm Tích đột nhiên cảm thấy hông mình chạm vào một khối nóng rực cứng rắn.

Yến Lâm Tích run rẩy, không chỉ vì bên hông đang có cự vật, mà còn vì hắn đang mãi mê cắn mút, thân thể cứ nhiên cũng có phản ứng. Con mẹ nó là chuyện gì đang xảy ra? Lẽ nào vì bị tiểu tử này đè ép vài lần, hắn đã bị triệt để bẻ cong sao?

Yến Lâm Tích không cắn nữa, hắn ngậm ngón tay Hoàng Phủ Lạc, tim nhảy thình thịch, hô hấp cũng trở nên tươi bởi rối loạn.

Ngón tay dài của Hoàng Phủ Lạc nhẹ nhàng khuấy đảo đầu lưỡi Yến Lâm Tích, vuốt ve khắp nơi trong

khoang miệng hẳn, chậm rãi ra vào. Chỉ một động tác đơn giản như vậy, nhưng qua tay y đều biến thành *** mỹ ý vị. Yến Lâm Tích khẽ run, hành vi càng thêm phóng túng. Tựa vào vai Hoàng Phủ Lạc, hẳn lấy lưỡi liếm đầu ngón tay, lại quấn quýt một vòng, rồi buông ra, một loại tâm tình vui vẻ khó tả chậm rãi thấm vào thân thể hẳn.

Hoàng Phủ Lạc rút ngón tay ra, đầu ngón tay kéo theo một sợi thuỷ quang chỉ bạc tinh tế chớp động. Y đẩy Yến Lâm Tích ra, hơi thở nóng bỏng phả lên gò má non mềm.

“Lâm Tích...”

“Àn...” Yến Lâm Tích nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt Hoàng Phủ Lạc sáng rực trong đêm tối, quỷ thần xui khiến mà hôn lên. Đầu lưỡi ôm lấy đầu lưỡi, khẽ cắn môi đối phương, liếm láp không sót chỗ nào, trao đổi nước bọt lẫn nhau. Nụ hôn này, triền miên mà kịch liệt, tranh đoạt lãnh địa đối phương, công khai biểu thị quyền sở hữu của mình.

Hoàng Phủ Lạc đẩy Yến Lâm Tích ra một chút, trong bóng tối mờ mịt, y mơ hồ nhìn thấy trên gương mặt mỹ lệ của thiếu niên hiện lên sắc đỏ ửng say mê. Tay y tham nhập vào trong y phục đơn bạc của đối phương, lòng bàn tay truyền đến da thịt nóng bỏng xúc cảm tinh tế.

“Àn...” Yến Lâm Tích quỳ gối trước Hoàng Phủ Lạc, hai tay vịn lên bờ vai rộng lớn vững chãi của y, thân thể hơi run rẩy, khóe mắt nhuộm đầy thuỷ quang hiện lên tình ý.

Tay hẳn vỗ về chơi đùa trên ngực y, vuốt ve hồng quả đã cương cứng, giống như một dòng điện tinh tế truyền qua đầu nhũ, vừa đau vừa tê, khiến toàn thân y căng lên. Hẳn cúi đầu thở dài một tiếng, đưa người tới gần thân thể cũng nóng như lửa của Hoàng Phủ Lạc, ngón tay mở vạt áo đối phương ra, từng lớp vải một, đem nam nhân trước mặt lột ra, cho đến khi cơ thể mình có thể dán chặt vào da thịt cứng rắn hội nhiệt kia.

“Không sợ ta sao?” Hoàng Phủ Lạc cắn tai thiếu niên trước mặt, chiếc áo đơn bạc của đối phương đã sớm bị y ném qua một bên, thân thể trắng nõn láng mịn trong bóng đêm như tản mát ra mùi hương nhàn nhạt mê người của ngọc trai. Hoàng Phủ Lạc ngón trở đại động, luồn tay xuống phía dưới tìm kiếm, vững vàng bắt được thứ đang ngẩng cao vì dục vọng trong bụi cỏ.

“Sợ a...” Đột nhiên bị chạm vào nơi yếu đuối nhạy cảm, Yến Lâm Tích kêu một tiếng, nhiệt lưu không chỗ phát tiết bất chợt vọt lên, tích tụ, dồn dập, khiến hẳn trưởng đến phát đau, nóng đến khó chịu.

Hẳn thuận theo bản năng, đưa lưng về phía trước, từ lòng bàn tay lộ ra tiền đản đang cọ vào cơ bụng cứng rắn của đối phương, nơi đó rất nhanh bị dịch rỉ ra từ tiền đản nhuộm ướt một mảnh.

“Bất quá, càng sợ, ta càng muốn làm.” Yến Lâm Tích không sợ chết ôm lấy cổ Hoàng Phủ Lạc. Y há mồm cắn môi hẳn một cái, “Tiểu mỹ nhân, muốn thị tẩm (hậu hạ chần gối) sao?”

Hoàng Phủ Lạc cúi đầu cười, kéo một tay Yến Lâm Tích, đặt vào hạ thể đang trưởng lên của mình. Y cầm

lấy cổ tay mảnh khảnh, giúp hần nhẹ nhàng nhu động, thanh âm trầm thấp dịu dàng ngọt như đường mật: “Thế nào, thích không? Bộ hạ của ta?”

Côn thịt vừa thô lại vừa cứng trong tay Yến Lâm Tích không ngừng to ra, hần có thể cảm nhận rõ ràng độ cứng và hình dạng của thứ đó. Xúc cảm như nhung hạ xuống, huyết quản lại nổi lên, chỉ lát nữa thôi, vật thể nặng nề trong tay sẽ xỏ xuyên thân thể hần, mang đến khoái cảm dồn dập như nước lũ. Hông Yến Lâm Tích không tự chủ được liền uốn éo, khiến phân thân trước bụng Hoàng Phủ Lạc càng rỉ ra nhiều dịch thể hơn.

“Tiểu *** phụ.” Hoàng Phủ Lạc mơ hồ mắng một tiếng, đột nhiên đẩy ngã Yến Lâm Tích, xoay ngược thân thể hần lại, để tấm lưng trần đối diện với mình. Yến Lâm Tích cảm thấy nhiệt khí truyền đến kẽ móng, sau đó, xúc cảm mềm mại ẩm ướt chui vào hậu huyết đóng chặt của hần.

“A!” Yến Lâm Tích kinh hô một tiếng, giãy dụa thân thể muốn tránh đi, lại bị Hoàng Phủ Lạc nắm chặt eo, đè lên giường không thể nhúc nhích. “Không được, Hoài vương, nơi đó sao có thể...” Bị đầu lưỡi linh hoạt của Hoàng Phủ Lạc liếm, đầu óc Yến Lâm Tích sôi trào. Hần vừa kinh vừa sợ, lại mừng rỡ khoái hoạt. Cho đến bây giờ, không còn nơi nào chưa bị liếm qua. Hần rên rỉ, run rẩy, côn thịt đứng thẳng gần như dán chặt lên bụng dưới.

“Rất dơ, Hoài vương, người đừng liếm nữa.” Yến Lâm Tích cúi đầu sụt sùi khóc, vì không kìm nén được dục vọng mà giãy dụa thân thể, “Người tiến đến đi, tiến đến đi.”

Hoàng Phủ Lạc cố sức vỗ móng hần một cái, trầm giọng thuyết: “Câm miệng, bản vương không chê người bẩn. Nếu lúc này đi vào luôn, người sẽ chịu được sao?”

Vì không có hương chi tùy thân, Hoàng Phủ Lạc lại sợ Yến Lâm Tích bị thương, vì vậy liền cưỡng chế xung động, kiên trì giúp hần khai mở. Bên cạnh y thể thiếp vô số, cũng từng vì cảm giác mới mẻ mà chơi đùa luyến đồng, nhưng có ai từng hầu hạ y như vậy chưa? Cặp móng láng mịn mà co dãn, khiến y muốn vượt ve đùa bốn lại luyến tiếc buông ra. Nơi tư mật kín đáo của nam nhân đã bị y liếm đến ướt đẫm, cửa mình đóng chặt cũng hơi mở, lộ ra sắc tươi mới bên trong.

Hoàng Phủ Lạc luồn đầu lưỡi xuống phía dưới, liếm một cái ở nơi đáy chậu thật mỏng của Yến Lâm Tích, chọc cho hần phát ra tiếng kêu té nuh quén rữ như mèo. Rõ ràng trước đây y đối với người này rất phiền chán cùng cảm hận, nhưng hiện tại lại hết lần này tới lần khác tham luyến thân thể hần. Nếu xuất toàn lực thưởng thức thân thể hần, sau khi xong sẽ thu được thỏa mãn cực lớn, Hoàng Phủ Lạc ánh mắt thâm trầm, há mồm ẩn một vòng dấu răng lên móng hần.

“Đủ rồi!” Hần cuốn lấy thân thể Yến Lâm Tích lần hai, đưa đỉnh côn thịt căng đau của mình đến trước mặt hần, do ảo não mà có chút thô lỗ, “Há miệng, đem liếm ướt.”

“A?” Yến Lâm Tích bị đầu lưỡi Hoàng Phủ Lạc làm cho thần hồn điên đảo, cư nhiên không phản ứng kịp, chỉ khẽ nhếch môi, vừa mơ màng suy nghĩ, vừa thở hổn hển nhìn y.

“Cái này, ngậm vào.” Hoàng Phủ Lạc không chút kiên nhẫn, dùng ngón tay cạy hàm răng của hần ra, đem

tiền đoạn to lớn đặt trên môi hắn. Miệng hắn quả nhiên hé ra, dịch thể trong suốt mang theo khí tức mãnh liệt của giống được thoa khắp cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng.

“Ngô...” Không đợi Yến Lâm Tích phản kháng, tay Hoàng Phủ Lạc hơi dùng lực một chút. Trên mặt truyền đến một trận đau đớn, hắn hé miệng, lập tức bị cự vật bành trướng lấp kín.

Yến Lâm Tích chưa từng nghĩ tới một ngày, bản thân lại phải ngậm côn thịt của nam nhân khác trong miệng! Hắn vô thức muốn né ra, nhưng lại bị Hoàng Phủ Lạc ngăn chặn. Hắn chỉ có thể kêu ô ô, nỗ lực thả lỏng bắp thịt trong khoang miệng, nhưng cự vật hung hăng cứ chen lấn tiến vào từng chút một. Trong mũi tràn đầy vị đạo của nam nhân, côn thịt cứng rắn nóng rực ở miệng hắn hơi nảy lên. Không khí trong miệng tựa hồ cũng bị ép hết ra ngoài, khiến hắn thiếu chút nữa chết ngạt.

Hoàng Phủ Lạc đề lên người Yến Lâm Tích, chậm rãi vận động. Mặc dù kỹ xảo của đối phương hoàn toàn không có gì đáng nói, chỉ bị động chu môi chống đỡ, vẻ mặt thống khổ mặc y ra vào, nhưng y lại cảm thấy tính dồn tăng vọt, hận không thể lập tức hung hăng xỏ xuyên cổ họng đối phương, trực tiếp bắn ra.

“Hô...” Y hít sâu một hơi, đề nén dục động mãnh thú trong lòng, dùng ngón tay ve vuốt đôi môi Yến Lâm Tích, đồng thời đẩy hạ bộ của hai người giáp nhau, dùng thanh âm khàn khàn kêu tên của hắn, “Cử động đầu lưỡi, hảo hảo liếm ở đây... Tê... Đừng đừng răng a... Nếu ngươi dám cắn ta, ta sẽ vá cái miệng nhỏ nhắn của ngươi lại!”

Yến Lâm Tích nghe vậy, thân thể liền run lên. Hắn biết, Hoàng Phủ Lạc một khi đã nói, tuyệt đối sẽ không đùa! Hắn cố nén cảm giác muốn nôn mửa trong cổ họng, hóp hai gò má, thử dùng đầu lưỡi lấy lòng y. Hắn đẩy mạnh đầu lưỡi, liếm phần thân trắng kiện dữ tợn, theo hành thân, liếm đến phần đỉnh, câu động nơi dương gân nhạy cảm nhất.

Hoàng Phủ Lạc thoả mãn rên nhẹ vì biểu hiện mới phát sinh của hắn, lực đạo càng mạnh hơn. Người từng dùng miệng hầu hạ y không ít, nhưng chưa ai có thể chủ động làm y hưng phấn như Yến Lâm Tích.

Khoái cảm khi côn thịt được liếm lộng hầu hạ tinh tế rất tuyệt vời, linh hồn y giống như say trong ma túy. Hoàng Phủ Lạc thở hổn hển từng ngụm, cặp mắt đào hoa xinh đẹp nhuộm sắc hồng diễm lệ.

“Ngô, tên tiểu yêu tinh này!” Y thở hổn hển mắng một tiếng, không kiên trì đợi động tác của Yến Lâm Tích, mà lập tức đề lên, toàn lực co rút phần eo, mỗi lần hạ xuống đều vào thật sâu trong miệng hắn. Yến Lâm Tích bị y đâm nhanh đến suýt tắt thở, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống, vừa lúc thịt trụ rỉ ra chút bạch dịch. Miệng bị tra tấn điên cuồng như vậy, những cảm giác khác thường dần dần dừng mãnh tiến ra, phẳng phát như bộ phận thân thể đều bị y lấp đầy.

Yến Lâm Tích mê muội cho rằng đây là phần hạ lưu dễ tiện trong trò chơi, theo động tác kịch liệt của Hoàng Phủ Lạc mà đóng đưa thân thể, phát ra *** thanh làm say mê lòng người.

Hắn rốt cuộc cũng thích ứng với phương thức mập hợp này, vì thế bất giác cảm thấy vui vẻ.

Yến Lâm Tích không ngừng dùng đầu lưỡi khiêu khích, xâm phạm phần đỉnh của cự vật trong miệng, thậm chí còn nỗ lực dùng đầu lưỡi tham nhập khe rãnh. Hoàng Phủ Lạc gầm nhẹ một tiếng, thiếu chút nữa bị hấn tước vũ khí, vội vàng rút thịt cự ẩm ướt ra. Yến Lâm Tích đang hứng thú, thấy Hoàng Phủ Lạc muốn ly khai, liền vô thức tựa đầu về phía trước, đôi môi vô lý đại tiên đoan trơn tuột. Hắn nắm lấy phân thân y, dùng môi hút một cái. Hoàng Phủ Lạc rốt cuộc không thể kìm chế được, dương tinh phun ra, bắn đầy lên mặt Yến Lâm Tích.

Yến Lâm Tích gặp dịch thể nóng hổi, lập tức ngẩn người, chỉ thấy cự vật trong tay hơi nhúc nhích, từng đám bạch dịch rỉ ra, dính đầy trên mặt và ngực hắn.

“Yêu nghiệt!” Hoàng Phủ Lạc thở hổn hển, mạnh mẽ đẩy Yến Lâm Tích xuống giường, gác một chân qua, cười trên người hắn. Trong đêm tối, không thấy rõ biểu tình trên mặt y, chỉ có đôi mắt lóe sáng hào quang, tựa như muốn đem người nấu chín.

Yến Lâm Tích cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, giơ tay sờ lên gương mặt trắng mịn, nhanh chóng túm chăn che mặt.

“Người mới yêu nghiệt, mẹ nó, ai bảo người đêm hôm khuya khoắt mò đến giường ta! Người là tên *** còn, tình trùng lên óc!”

7. Chương 7

Hoàng Phủ Lạc nghe Yến Lâm Tích mắng, cũng không để ý, chỉ nhướn mày cười một tiếng, cầm tay bắt hắn xoa phân thân của mình. Nơi đó tuy rằng phát tiết, nhưng đã mềm đi ít nhiều, còn dính chút nước bọt ẩm ướt trơn trượt trong miệng Yến Lâm Tích.

Yến Lâm Tích đỏ mặt lên, Hoàng Phủ Lạc vừa phát tiết xong khiến nơi đó của hắn như bị lửa thiêu, chỉ cần sờ nhẹ một cái, lập tức căng cứng đến khó chịu.

“Thế nào, nhìn mặt nhà ngươi kìa, còn chưa ăn no sao?” Hoàng Phủ Lạc thấy Yến Lâm Tích duỗi tay chạm vào phân thân của y, lập tức túm tay hắn đặt ở bên tai, “Cũng đúng, vừa rồi ngươi bướng bỉnh như vậy, uống phí tâm trạng của bản vương, một chút cũng chưa tiến vào được. Bản vương cũng thương xót, bắt đắc dĩ thưởng ngươi một lần vậy.”

Yến Lâm Tích từ chối một hồi, hai tay của Hoàng Phủ Lạc vẫn cứng như kim sắt, mà bản thân hắn lại mất dần khí lực, chỉ có thể đảo mắt đầu hàng: “Người muốn thưởng liền thưởng, dù cố gắng đến mấy ta cũng không làm gì được người.”

Chỉ sợ bây giờ ngươi sắp nhập quá nhiều, sau này muốn thưởng cũng không cương lên được. Lời này đương nhiên Yến Lâm Tích giấu kín trong bụng. Tuy rằng hắn dám nói Hoài vương mấy câu, nhưng không ngu ngốc đến nỗi đi nghi ngờ năng lực của Hoài Vương điện hạ.

Hoàng Phủ Lạc hừ hai tiếng, y cầm tay Yến Lâm Tích đặt lên hạ thân mình, di chuyển chừng mười lần, phân thân nặng trĩu dần dần khoẻ mạnh đứng lên. Yến Lâm Tích cả kinh nói: “Nhanh như vậy à?”

“Hừ, người tưởng bản vương ứng phó tốt vậy sao?” Hoàng Phủ Lạc cười nhạt, thân thủ cầm một bấp đùi trắng nõn của Yến Lâm Tích giơ lên, “Muốn ta tát vào mồm người mới chịu hút ra sao? Nào có chuyện gì tốt! Hôm nay cho người nếm thử kỹ xảo của bản vương, sẽ không đem người làm đến chết khiếp đâu.”

Yến Lâm Tích sợ đến lùi thẳng về phía sau, tiếc rằng chân đã yên vị trên vai Hoàng Phủ Lạc, thắt lưng lại bị y hung hăng bắt được, nửa người dưới cứ như vậy bị khoá chặt trên giường, muốn động đậy cũng không được.

Hoàng Phủ Lạc cầm côn thịt ma sát với hậu huyết của Yến Lâm Tích một hồi, tìm được cửa huyết, liền ưỡn thắt lưng, cự vật cứng như sắt cứ thế đi vào. Yến Lâm Tích ngửa đầu thét chói tai, đau đến nổi nước mắt chảy ròng ròng. Tuy rằng phía sau đã được Hoàng Phủ Lạc dùng đầu lưỡi liếm ướt, nhưng hiệu quả thôi tình so với hương chi trơn đến tột cùng phân biệt. Bị “cây gậy” lớn như vậy xỏ xuyên qua, tràng bách của hắn tựa như bị xé rách, đau đến độ toàn tâm toàn phế.

Hoàng Phủ Lạc chỉ muốn hắn bị kích động, chứ hoàn toàn không muốn đả thương Yến Lâm Tích. Lúc này thấy hắn khóc lóc thảm thiết, thân thể phát cứng, trong lòng cũng có chút hối hận. Nhưng phân thân đã cắm vào toàn bộ, lại được tràng bách mềm mại trơn trượt bao bọc, quyen lại, đã sớm hưng phấn đến phát hoả, đâu thể nói bỏ là bỏ được.

Y chỉ có thể cưỡng chế dục vọng, cúi người hôn đôi môi run rẩy của đối phương, liếm cảm hắn, đồng thời dùng ôn ngôn nhuỷ ngữ trấn an. Một lát sau, thấy Yến Lâm Tích từ từ trầm tĩnh lại, không còn đau nhiều như lúc trước, liền nhịn không được, hông của y lại chồm kích động.

Lúc trước cơn đau nhức đã qua, lại không ngừng bị ma sát nội bộ nhiều lần, cảm giác xa lạ rồi lại quen thuộc này dậy sóng, chồng chất ở một chỗ, phân thân vì đau đớn mà mềm đi, nhờ tinh thần phần chấn lại giờ cao lần thứ hai, Yến Lâm Tích bị y kéo đến độ nằm nghiêng, tư thế này khiến hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ. Bị y trở mình khuấy đảo, đầu óc hắn tựa như đang đun hồ nước sôi, hơi nóng không ngừng bốc lên, không cảm nhận được gì khác ngoài nhiệt khí.

Yến Lâm Tích dần dần không nén được thanh âm trong cổ họng, đến lúc bị va vào đầu giường mới có thể vận động. Yến Lâm Tích gất gao vịn sàng trụ, mồ hôi tuôn như nước, cả người như tan thành vũng nước, cái gì cũng không biết.

“Người tên là Yến Lâm Tích, có đúng hay không?” Trong lúc triền đầu say sưa, Hoàng Phủ Lạc đột nhiên động thân thật mạnh, Yến Lâm Tích liền thất thần cúi người kêu. Y ép lên tấm lưng ướt đầm mồ hôi, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm.

Yến Lâm Tích hai mắt rưng rưng, bị làm đến độ thần trí đều không rõ ràng, nghe y hỏi như vậy, tự nhiên gật đầu.

“Người là Yến Lâm Tích trước đây sao?” Hoàng Phủ Lạc hỏi tiếp, động tác nơi hạ thân cũng càng lúc càng

nhANH.

Yến Lâm Tích vắt óc suy nghĩ, đầu thế hảo hảo hỏi Hoàng Phủ Lạc bề nổi vấn đề, chỉ hơi ngẫm nghĩ, rồi lại mờ mịt nhìn về phía trước, cổ họng phát ra thanh âm thở gấp.

Hoàng Phủ Lạc đợi một hồi, thấy hắn không trả lời, bàn tay to luồn xuống phía dưới, cầm phân thân Yến Lâm Tích, tinh tế vuốt ve. Yến Lâm Tích bị y nắm chặt, cả người dường như bị thiêu cháy, liền ngẩng đầu, rướn cổ muốn tìm đôi môi của Hoàng Phủ Lạc.

“Trả lời ta, ngươi từ đâu tới?” Hoàng Phủ Lạc ngửa ra phía sau, đem phân thân hơi hút ra.

Yến Lâm Tích không chịu được cái này, thần hồn trở nên điên đảo. Hắn đang ở thời điểm cao trào, cư nhiên lúc sinh sôi lại bị người cắt đứt. Hắn nhú hai hàng lông mày, phát ra thanh âm ô ô.

“Ngoan, nói cho ta biết, ta liền giải thoát cho ngươi.” Hoàng Phủ Lạc buông lỏng tay, hải lòng vì cảm nhận được người nằm dưới thân y bắt đầu sợ run, nói mê hoặc.

“Ta... Không biết...” Yến Lâm Tích khẽ cắn môi, lắc đầu, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng. Hắn đột nhiên xoay người, ôm lấy Hoàng Phủ Lạc, thân thể dán chặt vào y, nũng nịu mè nheo, “Nhanh lên một chút, ta chịu không nổi.”

“Ngươi là bệ hạ trước kia sao?” Hoàng Phủ Lạc nâng cằm hắn lên, cẩn thận nhìn ngắm từng đường cong, từng biểu tình trên gương mặt hắn. Bề ngoài tuy rằng độc nhất vô nhị, nhưng nội tâm, thực sự khác quá xa.

“Nếu như không phải, ngươi có giết ta không?” Yến Lâm Tích bị y nhìn, nhân thần mê ly. Thanh âm trong lời nói của hắn tuy nhẹ, nhưng trong màn đêm vắng lặng lại có vẻ phá lệ rõ ràng. Hắn vốn định đánh chết cũng không nói, dù nói cũng chẳng ai tin, kỳ thực thoát không được sự chấp nhất và dây dưa của Hoàng Phủ Lạc.

Bị y đùa bỡn như vậy, Yến Lâm Tích cảm giác bản thân giống như vừa... vừa rơi vào đầm lầy, càng giãy dụa càng lún sâu. Trong nháy mắt, hắn có một loại xung động hết sức thẳng thắn. Vốn tưởng rằng sau khi nghe xong những lời này, Hoàng Phủ Lạc sẽ khiếp sợ hoặc nổi giận, lại không ngờ rằng y chỉ lạnh nhạt buông lỏng tay ra, lần thứ hai đem phân thân đầy nhiệt khí đi vào.

“Này, đây là phản ứng gì hả?” Yến Lâm Tích giãy dụa muốn đứng lên, nhưng cự vật trong thân thể quá mức hung bạo, chỉ động đậy hai cái, hắn liền ngồi phịch trên giường thở dốc.

“Ngươi nghĩ ta sẽ phản ứng kiểu gì?” Hoàng Phủ Lạc cầm lấy phân thân Yến Lâm Tích, chuẩn bị giúp hắn theo kịp tần suất của mình. Yến Lâm Tích ánh mắt tan rã, hai bắp đùi cũng bắt đầu có chút co quắp, dường như sắp đạt đến cao trào.

“A...” Hấn không thể nói gì hơn, chỉ vì không cách nào tưởng tượng nổi tình hình cuồng loạn này. Trong đầu hấn trống rỗng, trước mắt một mảnh không rõ ràng, phân thân căng thẳng phút chốc căng ra, dịch thể bạch trọc vấy đầy tay Hoàng Phủ Lạc. Thân thể hấn run rẩy trong cao trào dư vị, nội bộ triển khóa thật chặt thịt cụ của y, hút vào, phun ra rồi lại thít chặt.

Hoàng Phủ Lạc gầm nhẹ một tiếng, chôn sâu huyết lỗ ẩm ướt bằng phân thân cứng rắn, tham lam nhồi vào khuôn miệng nhỏ nhắn.

Hai người gắt gao dán chặt, nhịp tim cùng dồn dập, cùng ồ ồ thở dốc. Đến khi thân thể dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh, hai người vẫn tương liên như thế, không muốn xa nhau.

Trên người dần dần lạnh đi, Yến Lâm Tích hồi phục lại từ trạng thái thất thần, nhin không được đẩy Hoàng Phủ Lạc ra: “Người xuống đi, nặng đã chết.”

Hoàng Phủ Lạc cúi đầu cười, lúc này mới rút phân thân ra, nhiệt tiết theo đó ly khai. Yến Lâm Tích cảm thấy trong cơ thể tựa như thiếu cái gì, cảm giác trống rỗng ủa tới. Dịch thể ẩm ướt trơn trượt từ hậu huyết chảy ra, chậm rãi chảy xuống theo kẽ móng. Yến Lâm Tích nóng bừng mặt, cuống quýt vơ đại một bộ y phục lau lau lung tung.

“Đó là y phục của ta.” Hoàng Phủ Lạc bên cạnh hấn lúc này mới chậm rãi nhắc nhở.

Vừa thân mật cùng một chỗ như vậy, Yến Lâm Tích đối với Hoàng Phủ Lạc nằm cạnh mình có chút không tự nhiên. Hấn vốn kêu to mà bây giờ tiếng nói như bốc lửa, thân thể lại mềm nhũn đến kỳ cục. Hấn cũng không để bụng, chỉ đem y phục bị dơ ném xuống đất, lấy chăn che đầu rồi vòng vo chuyện quá khứ.

“Còn đau hay không?” Hoàng Phủ Lạc không chịu buông tha, một tay tham lam dò xét, trực tiếp sờ lên cặp móng hấn.

Yến Lâm Tích sợ đến nổi vội vã cầm lấy tay còn lại, thanh âm khàn khàn mang theo ý tứ cầu khẩn: “Đừng tới gần, ta biết bản lĩnh lợi hại của ngươi trên giường, vì vậy nếu tiếp tục, ta sẽ trở thành tàn phế mất.”

Hoàng Phủ Lạc khẽ cười một tiếng, ghé mặt sát vào, cắn vành tai hấn một cái: “Biết xin khoan dung rồi a? Mà thôi, lúc trước chỉ là ta muốn dọa ngươi, nhưng dù muốn đem ngươi làm gần chết, cũng phải xem sắc mặt của ngươi nữa. Sau lúc bình minh, nghi thức truyền ngôi xong xuôi, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời. Nếu dám làm loạn, bị thao đến chết cũng đừng trách ta.”

Yến Lâm Tích liên tục gật đầu: “Biết rồi, ngươi để ta hảo hảo ngủ một giấc đã, mệt chết đi được.”

“Điều ngươi vừa nói, là thật sao?” Hoàng Phủ Lạc nghịch tóc Yến Lâm Tích, làm như vô tình hỏi.

“Vừa rồi? Lúc nãy bị ngươi đè, ta có nói gì sao?” Yến Lâm Tích giả ngu.

Hoàng Phủ Lạc cười một tiếng: “Không ngờ người đã quên nga. Dù người là ai đi chăng nữa, nhưng thân thể này vẫn thuộc về hần là được.”

Yến Lâm Tích nét mặt buồn bã, chỉ cần thân thể còn là người kia sao? Xem ra Hoài vương đối với chủ nhân trước kia của thân thể này có chấp niệm rất sâu sắc. Yến Lâm Tích buồn bực, hần đưa lưng về phía Hoàng Phủ Lạc, rõ ràng thân thể một muốn chết, lại hết lần này tới lần khác muốn trấn tĩnh, nên không cách nào ngủ được. Tâm tình cô độc, thất vọng, khổ sở, phần nộ này vì sao mà đến? Là bởi câu nói cuối cùng của y sao? Hay vì nguyên nhân nào khác? Yến Lâm Tích chỉ cảm thấy trong lòng mơ hồ đau xót, câu trả lời đã rõ ràng rồi....

Dừng lại! Dừng lại! Yến Lâm Tích trong lòng tự cười chê chính mình. Hần không phải chưa xem tiểu thuyết, một người có khuôn mặt đẹp, một mực không thiết đến nam nhân, còn là bậc cường bạo đế vương như hần, cuối cùng lại đạp đổ tự tôn nam nhân của bản thân; còn y là kẻ mưu đồ quyền thế, nghĩ hết cách này đến cách khác hạ bệ, tước đoạt ngôi vị của hần... Tại sao hần có thể thích một tra nam nhân như vậy a? Trên đời này thật sự tồn tại gian tình giữa thiên tử và phản tặc sao? Yêu em gái người a!

Bất quá, trạng thái tinh thần của hần lúc này là gì? Hội chứng Stockholm tổng hợp [1]? Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thứ bệnh kia là tương đối phù hợp với tình cảnh hiện nay của hần. Y giam cầm, không cho hần gặp ngoại nhân, dùng nhục dục mê hoặc hần, thỏa mãn hần, khiến hần dần dần sa ngã mà mất đi chính mình?

Càng nghĩ càng hỗn loạn, Yến Lâm Tích lắc đầu, dù là chứng bệnh gì cũng được, chỉ mấy ngày nữa thôi, hần có thể cao chạy xa bay khỏi nơi này, ly khai cái tên nguy hiểm kia, thoát khỏi chuỗi ngày tự kỷ trong cung cấm, trải nghiệm hơi thở mới mẻ cùng không khí tự do. Nhưng hần còn quyến luyến một điều a!

Nhìn vẻ mặt an tĩnh của Yến Lâm Tích khi ngủ, nghe hơi thở đều đặn nhịp nhàng của hần, hồi lâu sau, Hoàng Phủ Lạc mới nhẹ nhàng hôn lên trán hần một cái. Một tiếng thở dài không thể nghe thấy hoà tan vào bóng đêm, thoáng qua rồi biến mất...

“Người kỳ thực không phải hần, thật tốt quá.”

Trời vừa tờ mờ sáng, Yến Lâm Tích bị người hầu lôi ra khỏi tấm chăn ấm áp, mơ mơ màng màng ngăm mình trong thùng nước tắm cọ rửa sạch sẽ, sau đó tả hữu liền cấp y phục cho hần. Chờ hần hoàn toàn tỉnh táo lại, toàn thân đã vận long bào minh hoàng chương mười hai cổn phục, đầu đội vương miện nặng nề biểu thị ngôi vị tối cao.

Trong đại điện trang nghiêm túc mục, dưới bậc, văn võ bá quan quỳ trước hần tung hô muôn năm. Hần bất an giật giật, châu diêu trên đầu dựng đứng lên, minh châu chạm vào nhau, phát ra âm hưởng thanh thúy. Lúc này hần nghe thấy bên cạnh có người ho nhẹ một tiếng, ghé mắt nhìn lại, phát hiện đôi mắt màu đồng sâu thẳm của Hoàng Phủ Lạc ở phía đối diện, bất giác trong lòng phát lạnh.

Hết thấy mọi người đều nghe chương lễ thái giám đọc chiếu thoái vị, đưa người mới lên ngôi, nhận quà tặng... Hần tựa như con rối bị giật dây, mọi cử động đều bị điều khiển, tuy rằng buồn chán, nhưng không hề mệt mỏi. Nghi thức dài dòng kết thúc, theo lễ thường thì nhất bang hạ thần sẽ cùng ca công tụng đức. Những tiếng chi, hồ, giả, dã [2] này, Yến Lâm Tích nghe không hiểu, cũng chẳng buồn quan tâm. Hần chỉ thần thờ ngôi, giống như chăm chú nghe nhưng kỳ thực đôi mắt mở to đang vật vã chống lại cơn buồn ngủ.

Những thứ hoàn hảo khác, hay chuỗi ngọc ở mũi miện trên đầu quá nặng khiến cổ hần tê dại đau nhức. Không hiểu sao những vị hoàng tử, vương công trong lịch sử từng đội cái mũ nặng đến độ đè chết người này lại liều mạng hô hào người chết ta sống.

Hần hơi cau mày, thần tình thoát nhìn tuyệt không một chút nhẹ nhõm sung sướng. Vì đêm qua bị Hoàng Phủ Lạc chơi đùa, nên hiện tại sắc mặt hần tái nhợt, vành mắt phát thâm, càng lộ ra khuôn mặt tiều tụy. Hần liếc qua bộ dạng đủ thứ quan lại, tự nhiên nhớ tới lúc bị trúng độc. Chỉ sợ chuyện vị hoàng đế thiếu niên này bị Hoài vương cùng quần thần hai bên khống chế là thật. Tính tình hần vốn thô bạo cố chấp, làm sao có thể ngoan ngoãn thoái vị ở tuổi mười sáu? Suy đoán là suy đoán, biểu cảm trên mặt vẫn phải hoàn hảo. Biểu đạt là tối quan trọng đối với Yến Lâm Tích, vì vậy không thể để lộ quá nhiều cảm xúc nhớ nhung quyến luyến đối với ngài vàng.

Những thần tử đã luyện thành tinh trong triều không hề có hứng thú với hoàng đế đã thoái vị, việc bọn họ quan tâm nhất, là làm cách nào để tân hoàng đế – đang đứng phía sau Yến Lâm Tích, tức Hoài Vương điện hạ quyền cao chức trọng – chú ý tới mình, từ đó sẽ được thăng quan tiến chức.

Yến Lâm Tích ngồi ngay ngắn trên long y, lòng tràn đầy buồn chán cùng thất vọng, nơi này và hoàng gia đại diện trong tưởng tượng của hần kỳ thực kém xa. Thêm nữa, ngồi tự kỷ nghe mấy người này xưng tụng mấy tiếng đồng hồ, dù thần kinh sắt thép cũng chịu không nổi a. Hần nhìn không được ngáp một cái, cái miệng cứng nhắc hơi giật giật. Đang ở tư thế bất động hoàn hảo, vừa động dậy một chút, cái miệng bị tàn phá lập tức kháng nghị mãnh liệt.

Phía dưới đột nhiên truyền đến một trận đau đớn quá mức, hần thở nhẹ một tiếng, toàn thân nhói lên, suýt nữa ngã sấp xuống. Châu ngọc trên đầu rầm rầm va chạm, cũng may đúng lúc đó, người bên cạnh đột nhiên ra tay, hần thoát mồ hôi lạnh đầy người. Hơi gò má, hần nhỏ giọng nói với Hoàng Phủ Lạc: “Đa tạ!” Đương nhiên phải tạ ơn y, dù tên đầu sỏ gây nên mọi đau khổ cho hần đều là người này, nhưng tốt xấu gì y cũng tương trợ rất đúng lúc, giúp hần tránh khỏi thất thố trong sự kiện trọng đại thế này.

Thanh âm của Yến Lâm Tích chỉ có mình Hoàng Phủ Lạc nghe được, nhưng trước sự yên tĩnh của đám đại thần lại thành ra dị dạng. Hoàng Phủ Lạc cứ như vậy đỡ Yến Lâm Tích, hoàn toàn không có ý định thu tay. Y trầm tĩnh liếc qua những người bên dưới, thanh âm có phần tun rầy: “Thái thượng hoàng long thể khiếm an, bản vương sẽ đưa người về cung nghỉ ngơi. Các người kể tục!” Nói xong phất tay áo, nâng Yến Lâm Tích dậy, để hần tựa vào ngực mình.

Yến Lâm Tích lúc này sắc mặt tái nhợt, trên trán rịn đầy mồ hôi, thân thể còn đang run nhẹ nhẹ, thoát nhìn giống như chuẩn bị ngã xuống. Biểu hiện của hần cực kỳ trùng hợp với lí do trong chiếu thoái vị: Người yếu thân hư, nặng nhanh triền thân, vô pháp để ý chính sự.

Yến Tử Sương một thân đế bào vái chào Yến Lâm Tích, cung cung kính kính nói một câu: “Nhi thần cung tiễn phụ hoàng!”

Yến Lâm Tích hai chân lão đảo, nếu không có Hoàng Phủ Lạc đỡ, thiếu chút nữa là hôn đất. Hần khó khăn ngẩng đầu, nhìn biểu tình của Hoàng Phủ Lạc xuyên lớp châu lưu rủ trước trán. Tiếc là Hoài Vương điện hạ thần tình nghiêm túc chăm chú, ngay cả lông mi cũng không động dậy, chỉ ôm hần đi về hướng hậu điện.

Ra sau đại diện, cung thị lập tức tiếp nhận Yến Lâm Tích từ tay Hoàng Phủ Lạc, đỡ hần lên ngự liễn [3] về hậu điện. Mười sáu nội thị trẻ trung cường tráng vững vàng khiêng kiệu, Yến Lâm Tích đột nhiên vén màn, phụng phịu nói với Hoàng Phủ Lạc: “Hoài vương, đến đây nói chuyện với ta!”

Hoàng Phủ Lạc khước miệng hơi xé ra, đi bên cạnh ngự liễn, chậm rãi theo nội thị tiến về phía trước.

Yến Lâm Tích dùng tay vịn vào chiếc mũ miện nặng trĩu trên đầu, nhỏ giọng hỏi y: “Này, hiện tại có thể bỏ thứ này xuống không?”

Hoàng Phủ Lạc liếc mắt nhìn hần, chậm rãi đáp: “Hồi cung rồi bỏ.”

“Này, nó rất nặng nha!” Yến Lâm Tích chìa chìa cái cổ, “Cổ ta đứt đến nơi rồi!”

“Trước đây ngươi rất thích đội vương miện.” Hoàng Phủ Lạc vẫn không chút biểu tình, nhưng thanh âm ép xuống rất thấp, thấp đủ để hai người bọn họ nghe được rõ ràng.

Yến Lâm Tích đảo mắt: “Ta hiện tại yếu người nhiều bệnh, toàn thân cử động khó khăn nên mới phải thoái vị, làm sao so với trước đây được?”

Hoàng Phủ Lạc gật gật đầu: “Điều này cũng đúng!”

Yến Lâm Tích khước miệng giật một cái: “Lẽ thoái vị không có chút sơ sót nào a.”

Hoàng Phủ Lạc ‘ừ’ một tiếng.

“Thái thượng hoàng không cần đội thứ này đúng không?” Yến Lâm Tích chỉ chỉ lên trên đầu.

“Đại lễ còn chưa kết thúc mà.” Hoàng Phủ Lạc mắt liếc nhìn hần, khước miệng hơi cong lên, “Hơn nữa, ngươi nghĩ có thể tự mình cởi nó xuống?”

Việc này cũng tương đối khó khăn a. Yến Lâm Tích ai oán nhìn y, hít một hơi, lập tức buông màn xuống.

Đường quay về tẩm cung lúc này dài dằng dặc, nhưng không hiểu tại sao, khi hần biết Hoàng Phủ Lạc chỉ cách mình một tấm màn, tâm liền bình tĩnh trở lại. Mấy ngày gần gũi ở thế giới này so với hai mươi năm tồn tại trên đời vẫn làm hần kinh tâm động phách. Yến Lâm Tích tựa vào vách ngự liễn, hồi tưởng lại những chuyện sau khi tới thế giới xa lạ này. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nhớ đến người nam nhân đang đi bên ngoài bức màn nhiều nhất.

Y hoàn toàn khác hần, có dã tâm, có quyền thế, có quyết đoán. Y muốn leo lên đỉnh cao quyền lực, nắm cả thiên hạ trong lòng bàn tay. Hoài vương, không biết sau khi đạt được tất cả những tham vọng ấy, người

có chân chính thỏa mãn hay không?

Yến Lâm Tích lặng lẽ vén một góc màn, nhìn qua khe hở mà quan sát bên ngoài. Hoàng Phủ Lạc vận một thân măng bào hắc sắc nạm vàng, cước bộ kiên định, thần thái ung dung đi bên cạnh ngự liễn. Ánh dương quang tà tà chiếu lên người y, phẳng phất bao phủ một tầng kim quang, khiến dung mạo lãnh lạc kia trở nên đoan chính thanh nhã hơn rất nhiều.

Trong lòng người, ta rốt cuộc là thứ gì? Yến Lâm Tích si ngốc nhìn nam nhân cao lớn trấn định dưới ánh mặt trời, trong lòng dâng lên cảm giác trống rỗng và bất an mãnh liệt.

Có thể, y sẽ nổi trận lôi đình, ngàn dặm truy sát; cũng có thể, y chỉ cười trừ, gạt bỏ toàn bộ sự tồn tại của hắn.

Yến Lâm Tích chậm rãi buông tấm vải màn xuống, thần sắc ảm đạm. Y và hắn, vốn dĩ chỉ là hai đường thẳng cắt nhau, tương giao ở một điểm, rồi sẽ mãi mãi cách xa, càng chạy càng xa, vĩnh viễn không còn cách quay đầu. Nơi đây vốn không phải thế giới thuộc về hắn, vậy, không bằng quên đi là hơn.

Màn đêm buông xuống, trong hoàng cung thấp đèn ***g đỏ, gương mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ hân hoan vui mừng. Yến Lâm Tích đứng ở cửa tấm điện, mơ hồ nhìn ngọn đèn dầu phía xa, những hoan thanh tiếng ngữ trong cung lướt qua tai như gió thoảng.

Hắn hỏi Tiểu Phúc Tử đang đứng phía sau mình: “Người nói xem, hoàng cung lúc này không phải rất náo nhiệt sao?” Hắn ngồi trên ban công, co một chân lên, tỳ cằm trên đầu gối, yếu ớt thở dài, “Ai, chỉ nghe thấy người mới nói cười, không nghe được người cũ khóc a!”

Tiểu Phúc Tử len lén lau nước mắt, giả bộ cao hứng nói: “Dù sao sau này bệ hạ cũng không cần phí tâm lo nghĩ mấy chuyện triều chính phiền hà nữa. Náo nhiệt thì sao chứ, quay đi quay lại vẫn phải gọi người một tiếng ‘Thái thượng hoàng’. Kể ngồi trên vạn nhân kia cũng phải tới thỉnh an người a. Từ nay về sau không cần sống trong chờ đợi lo lắng nữa, bệ hạ nên thoải mái vui vẻ là hơn.”

Yến Lâm Tích kinh ngạc nhìn Tiểu Phúc Tử: “Trước kia ta phải sống trong chờ đợi lo lắng sao?”

Tiểu Phúc Tử gạt đầu: “Đúng vậy a. Tiên đế sớm băng hà, con nối dõi đơn bạc, vất vả bao lâu mới có mấy hoàng tử. Tiên hậu cũng đã mất, chỉ còn lại một mình bệ hạ. Những tiểu vương nội thần, chỉ cần có chút quyền thế là lập tức tơ tưởng đến ngôi vị của người.”

Yến Lâm Tích “nga” một tiếng, xấu hổ cúi đầu. Mấy vị hoàng tử kia, mọi người truyền tai nhau rằng họ đều bị Yến Lâm Tích trước đây sát hại... Hắn gãi gãi cằm, suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Bọn họ có động tới ta không?”

Tiểu Phúc Tử thở dài một hơi: “Họ không vừa đâu... Hạ độc, ám sát, thỉnh vu [4] nguyên rủa...” Hắn có thể sống quá mười sáu tuổi thật sự là một kỳ tích!

Yến Lâm Tích chun mũi: “Yêu, mạng của ta lớn lắm nha!”

“Còn nữa, Hoài vương cũng có cứu người vài lần.” Tiểu Phúc Tử vừa thở dài vừa nói, “Bất quá, chuyện này cũng khó nói, ai mà biết những thích khách đó có phải do y phái tới hay không?”

“Ngô, cái này cũng đúng, phái một sát thủ tới ám sát, sau đó lại ra tay cứu giúp, tất sẽ khiến người ta buông lỏng cảnh giác.” Yến Lâm Tích sờ sờ cằm, “Ta nhất định không rút lui!”

“Bệ hạ anh minh, làm sao có thể...!” Tiểu Phúc Tử không quên bổn phận, thuận miệng vỗ về nịnh bợ, “Sau chuyện đó, người và Hoài vương ngày càng xa cách, bất quá Hoàng thái hậu lại càng yêu quý y.”

“Vậy đúng rồi, hoá ra đó chính là lí do!” Yến Lâm Tích vỗ tay một cái. Tiểu Phúc Tử tuy nghe không hiểu, nhưng cũng chẳng dám hỏi. Đúng lúc đó Tiểu Mẫn Tử bưng một khay đến, nâng cái chén nhỏ đưa tới trước mặt Yến Lâm Tích, “Bệ hạ ném thử đi, đây là nước ô mai thêm hoa tuyết ướp lạnh dùng làm món khai vị, có thể giúp người tỉnh táo.”

“Ồ đâu vậy?” Yến Lâm Tích dùng cái muôi khuấy khuấy, chất lỏng trong suốt màu nâu nhạt toả ra mùi hương ngọt chua thanh thanh của trái mơ, Yến Lâm Tích liền nuốt nước miếng. Hiện tại đang mùa thu hoạch, cổ nhân thường trữ đá trong hầm băng, đến mùa này còn có đá ướp lạnh thực sự rất khó nha.

“Hoài Vương điện hạ sai người đem tới.” Tiểu Mẫn Tử đáp.

“Nga...” Cái muôi tiếp tục khuấy đảo trong chén, bắt giác, Yến Lâm Tích nhớ lại chuyện bị hạ độc mà Tiểu Phúc Tử từng kể cho hắn.

Hôm nay mọi chuyện đã an bài, hắn đối với Hoàng Phủ Lạc không còn quan trọng nữa, vậy y sẽ xử trí với cái mạng này thế nào? Lúc trên giường, Yến Lâm Tích tịnh không để những lời này trong lòng. Bản thân cũng là một nam nhân, đương nhiên hắn biết những điều từng được nghe về loại nam nhân cơ hội này đều bị hạ nhân chi phối, nửa chữ cũng không thể tin. Nếu tính cách của Yến Lâm Tích trước kia thực sự giống miêu tả của Ký Mặc, thì giữ lại hắn nhất định là một tai hoạ ngầm. Tuy rằng y không thể trực tiếp giết chết hắn, nhưng nếu dùng độc được mạn tính – khiến hắn đau ốm triền miên khoảng một năm rưỡi rồi ngủ – cũng là một phương pháp diệt trừ ổn thoả hữu hiệu.

Yến Lâm Tích vớ cái muôi ném đi, vòng vo một hồi rồi buồn buồn nói: “Quên đi, ta không muốn uống.”

“Vì sao?” Tiểu Mẫn Tử ngăn ra, Tiểu Phúc Tử cũng không giải thích được.

“Không có gì đâu.” Yến Lâm Tích đứng lên, chỉnh lại thắt lưng, sau đó đi vào phía trong điện, “Mệt quá, ta đi ngủ trước, các người cũng mau nghỉ ngơi đi, có việc ta sẽ gọi.”

“Như vậy sao được?” Tiểu Phúc Tử lắc đầu, “Dù sao vẫn phải gác đêm, đây là bổn phận của các nô tài.”

“Tùy người,” Yến Lâm Tích khoát khoát tay, nói tiếp, “Để ta hảo hảo ngủ một giấc đã, dù có ai tới cũng không được quấy rầy.” Nơi này còn có ai ghé qua chứ? Chỉ có tên Hoài vương họ Hoàng Phủ! Yến Lâm Tích co chân, lát sau ừ ừ cúi đầu, “Quên đi, nếu tên kia muốn xông vào, các người có ngăn cũng không được...”

• . ° •

Chú thích:

[1] Hội chứng Stockholm: là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày sẽ chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

[2] Chi, hồ, giả, dâm: Trợ từ sử dụng trong văn ngôn, dùng để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng

[3] Ngự liên: Xe, kiệu của vua

[4] Mời thầy pháp, phù thủy làm phép hoặc dùng bùa ngải ám hại

8. Chương 8

Hoàng Phủ Lạc vẫn chưa tới.

Yến Tử Sưởng lần đầu leo lên ngôi báu, còn bao nhiêu chuyện cần làm, nhiều lắm! Khi nhóm quan viên cuối cùng rời khỏi cung thì đã đến canh ba, Hoàng Phủ Lạc xoa xoa khóe mắt sưng húp, đứng lên hoạt động gân cốt một chút, liền thấy Yến Tử Sưởng hất cằm ngồi trên án hậu, cười híp mắt nhìn y.

“Nhìn cái gì?” Hoàng Phủ Lạc nhìn lại mình một chút, y phục không xộc xệch cũng chẳng dơ bẩn, tất cả đều như bình thường.

“Tên kia mới trở thành phụ hoàng, người định xử lý thế nào?”

Động tác của Hoàng Phủ Lạc trong nháy mắt có chút cứng đờ, nếu không theo y nhiều, người bình thường tất nhiên không nhận ra. Yến Tử Sưởng khẽ thở dài một cái, cùng Hải Vô Nhai trao đổi nhãn thần một chút, rồi nhất tề đưa ánh mắt về phía y.

“Hắn ngoan ngoãn làm Thái thượng hoàng là tốt rồi, không cần ngăn chặn thêm nữa.” Hoàng Phủ Lạc phe phẩy cánh tay, mặt bất kinh tâm (thờ ơ) trả lời.

Hải Vô Nhai cười lạnh một tiếng: “Với tính nết đó, không lẽ hần ngoan ngoãn chịu giam cầm ở nơi này hay sao?”

Hoàng Phủ Lạc cau mày, nhìn lướt qua Hải Vô Nhai: “Ý của Vô Nhai là...”

“Ta còn nhớ trước đây chúng ta đã bàn bạc chuyện này rồi.” Hải Vô Nhai phe phẩy cây quạt, tựa lưng vào ghế, lo lắng nói, “Hần đã thoái vị, thế tử danh chính ngôn thuận đăng cơ làm đế, vai trò của hần đối với chúng ta đến đây là kết thúc. Yến Lâm Tích thoái vị do sức khỏe giảm sút, bị bệnh nằm liệt giường triền miên nửa năm rồi biến mất cũng là chuyện đương nhiên, những lão đầu kia sẽ không có cơ để cáo buộc.”

“Chúng ta cần bàn bạc lại, ta không đồng ý.” Hoàng Phủ Lạc lay động tròng mắt, nhìn ngón tay của mình một chút, đầu ngón tựa hồ còn lưu lại chút nhiệt độ cơ thể của Yến Lâm Tích, “Hàm răng và móng vuốt của hần đều đã bị ta rút. Một con cạp mất răng không thể đả thương người, cứ giữ lại đi.”

Hải Vô Nhai đứng lên, sắc mặt ngưng trọng: “Điện hạ, người nên biết rõ tính nết Yến Lâm Tích. Người này tâm cơ thâm trầm, tính tình tàn ngược, thiên hạ không biết bao nhiêu kẻ muốn hần chết, người cần gì phải bảo vệ hần?”

Hoàng Phủ Lạc lạnh lùng nhìn về phía hần: “Hần còn chưa tròn mười bảy!”

Hải Vô Nhai cười lạnh: “Tuổi tác không liên quan đến tính nết, Hoài Vương điện hạ trở thành lòng dạ đàn bà như vậy từ lúc nào a?”

Hoàng Phủ Lạc sắc mặt trầm xuống: “Hải Vô Nhai, đừng quên, hần là anh rể người!”

Hải Vô Nhai lắc lắc cây quạt: “Thì sao chứ? Nói chung, người này không thể lưu lại.”

Hàn quang trong con ngươi của Hoàng Phủ Lạc lóe lên, Yến Tử Sương mỉm cười đứng trung gian hai người: “Tranh cãi cái gì, chẳng qua trong cung đang nuôi một cậu ấm không có việc gì làm mà thôi. Hiện tại đại sự vừa ổn định, không nên vì một con mèo nhỏ mà tổn thương hòa khí. Đến đây nào, Hoài vương, Vô Nhai, trời không còn sớm, ta phân phó truyền lệnh, chúng ta hảo hảo uống một chén đã!”

Hải Vô Nhai ôm quyền vái chào Hoàng Phủ Lạc: “Điện hạ, tại Vô Nhai nóng nảy, vừa rồi nếu lỡ có lời bất kính, thỉnh điện hạ bao dung.”

Hoàng Phủ Lạc phát tay, thần sắc lạnh nhạt: “Không cần khách sáo với ta, nếu bệ hạ và Vô Nhai tin tưởng, hãy giao Yến Lâm Tích cho bản vương, bản vương sẽ canh chừng hần.”

Yến Tử Sương do dự nói: “Không phải ta không tin nhiệm điện hạ, nhưng thật sự Yến Lâm Tích là kẻ gian hoạt tàn nhẫn. Tuy hần trúng độc đến mất trí, không rõ chuyện lúc trước, nhưng nếu một ngày kia trí nhớ hồi phục thì tính sao? Hoặc căn bản là hần đang làm bộ...”

Hoàng Phủ Lạc nhướn lông mày một cái: “Ý người cũng là nên giết hử?”

Yến Tử Sưởng vội vàng xua tay: “Không không không, ta tuyệt không có ý đó! Dù thế nào, hử cũng là hoàng thúc của ta, là biểu đệ của điện hạ, đương nhiên vẫn phải hảo hảo giữ lại. Thứ nhất ta không muốn làm Hoàng thái hậu bị thương, thứ hai là để dẹp loạn những kẻ ngông cuồng làm bậy. Ta chỉ muốn nhắc nhở người, đối với hử, bất khả khinh thị, bất năng khinh thường.”

Hoàng Phủ Lạc cười ha ha một tiếng: “Biết rồi!”

Yến Lâm Tích đang ngủ say, đột nhiên hai vai bị bóp chặt đến choàng tỉnh. Hử dụi dụi mắt, liền thấy đôi mắt đen của Hoàng Phủ Lạc đang gắt gao theo dõi mình. Yến Lâm Tích kinh hô một tiếng, mùi rượu đập vào mặt làm hử lập tức giơ tay lên bịt mũi.

“Người uống rượu?”

Hoàng Phủ Lạc có chút cứng nhắc gật đầu: “Ừ, vừa uống một chút.”

Cái này gọi là ‘một chút’? Tròng mắt đã cứng đờ! Yến Lâm Tích lui về phía sau, chỉ ra ngoài cửa nói: “Uống nhiều rồi thì mau đi ngủ!”

Hoàng Phủ Lạc gật đầu, đẩy hử vào phía trong, mang cả giày lên giường: “Ừ, ngủ!”

“Này này, người về cung của người mà ngủ a, đến giường của ta làm chi!” Yến Lâm Tích liều mạng đẩy y ra. Chỉ tiếc hử thân đơn thể mỏng, bị thân hình say khướt nặng như trái núi của Hoàng Phủ Lạc đè xuống, hoàn toàn đẩy không ra.

“A!” Yến Lâm Tích hét lên một tiếng, thân thể bị Hoàng Phủ Lạc gắt gao ngăn chặn. Y giơ tay lên xé, cái áo đơn trên người Yến Lâm Tích phát ra thanh âm chói tai, sau đó liền biến thành một miếng vải rách bị ném xuống chân giường.

“Đừng nhúc nhích!” Hoàng Phủ Lạc cúi đầu thì thầm, thân thủ luồn xuống phía dưới, nắm chặt khớp xương Yến Lâm Tích, sau đó lấy tay khẽ vuốt ve. Yến Lâm Tích bị y đè nặng, hạ thân đang bị đùa bỡn phản ứng rất nhanh. Hoàng Phủ Lạc thấp giọng cười, dùng răng cắn lên cổ và cổ Yến Lâm Tích, “Không muốn? Vậy mà lên nhanh đến thế sao?”

Yến Lâm Tích thở hồng hộc, bị phân thần y: “Bị người lộng như thế, là nam nhân tất nhiên có phản ứng!”

Hoàng Phủ Lạc nâng mi, tà quang trong mắt càng dữ dội, y dài giọng kêu một tiếng: “Nga...” Thanh âm kia khàn khàn, tràn ngập mỉa mai hoặc lả khiêu khích, tựa như có ai dùng sợi lông vũ gãi vào trong lòng, khiến hử vừa nhột vừa ngứa. Yến Lâm Tích bị ai phát giác, phân thân của mình càng lúc càng cứng hơn.

“Mẹ nó!” Hấn thấp giọng chữ bới, cong người cởi nốt chiếc quần, hai chân quần quanh hông Hoàng Phủ Lạc: “Lão tử thế nào lại đụng phải một sắc lang như ngươi!”

Hoàng Phủ Lạc bật cười: “Ngươi không thích?”

Yến Lâm Tích suy nghĩ một chút, rớt cuộc thở dài: “Lão tử con mẹ nó nhất định là đầu óc bị phá hủy mất rồi, không thể nói không thích được!”

Hoàng Phủ Lạc nghe vậy, vừa cười vừa loạn chiến trên người hấn. Yến Lâm Tích then quá hoá giận, cổ sức đâm y một quyền: “Ngươi cười cái gì mà cười, nếu không muốn làm thì mau trở về cung cho ta ngủ!”

“Bản vương sao có thể không làm?” Hoàng Phủ Lạc thân thủ sờ soạng mặt hấn, cười đến độ *** tà hạ lưu, “Tới đây thị tẩm [1] cho ta đi, Thái thượng hoàng bệ hạ!”

Yến Lâm Tích hừ lạnh một tiếng, thân thủ trút bỏ y phục cho Hoàng Phủ Lạc: “Phi, phải là ngươi tới hầu hạ mới đúng!”

Quần áo vừa cởi được phân nửa, đột nhiên hấn cảm thấy trên người không chút động tĩnh. Yến Lâm Tích đẩy nhẹ y, vẫn không có phản ứng gì, nhìn kỹ lại, Hoàng Phủ Lạc đã dựa vào người hấn ngủ ngon lành. Yến Lâm Tích choáng váng, hấn dùng lực đập Hoàng Phủ Lạc sang một bên, nhìn nơi đó đang hăng hái giường cở của mình mà kêu lên ai oán, vừa mắng vừa ôm lấy y phục, miễn cưỡng ra buồng sau tắm rửa thay đồ.

Sau khi hấn tự lực cánh sinh xử lý xong tất cả, thay một chiếc áo đơn màu đỏ bò lên giường, Hoàng Phủ Lạc đã trở mình, tay chân dang ra chiếm hơn phân nửa chỗ nằm. Yến Lâm Tích bò qua, cổ sức giúp y cởi giày, rồi kéo chiếc chăn mỏng đắp lên người y, cuối cùng leo vào trong góc, co lại thành một đoàn nằm xuống.

Bên tai là tiếng hô hấp của Hoàng Phủ Lạc, thở sâu mà có nhịp. Yến Lâm Tích không chút buồn ngủ, hấn ngồi xuống, cúi sát gương mặt Hoàng Phủ Lạc, chăm chú ngắm nhìn hàng mi tinh tế, đôi mắt nhắm nghiền, cả sống mũi và bờ môi quyến rũ của y.

Một nam nhân hoàn mỹ đến vậy chắc chắn là Tào hóa ban ân! Yến Lâm Tích xoa cằm, vừa thưởng thức vừa cảm khái, một tiểu mỹ nhân như thế, tại sao hết lần này tới lần khác muốn cùng ta đối đầu? Hấn đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng sờ sờ đôi môi có độ dày vừa phải, xúc cảm ấm áp khiến hấn nhớ tới cảm giác lúc hôn y, lập tức một dòng điện lướt qua đầu ngón tay rồi lan ra khiến toàn thân tê dại, thân thể vừa thanh tẩy lại có cơn sóng mới dậy lên.

Hấn hít sâu một hơi, cởi áo bào trên người Hoàng Phủ Lạc ra, liền thấy sam bào màu đen, da thịt màu mật ong bao vây lấy bộ ngực trắng kiện. Yến Lâm Tích nín thở, đưa ngón tay tới. Đầu ngón tay phảng phất nhịp đập trái tim, vừa rõ ràng lại hữu lực. Yến Lâm Tích hoa mắt chóng mặt, đầu óc cũng có chút mê man.

Hấn đặt toàn bộ bàn tay trên người y, cảm nhận được bắp thịt dưới da co giãn. Dòng điện tê tê xẹt qua lòng bàn tay khiến hấn rung mình một cái, thân thể quả nhiên lại hưng phấn lần thứ hai.

Đầu nhũ hồng hào bị đùa bỡn đã trở nên cứng rắn mà Hoàng Phủ Lạc vẫn chìm trong giấc ngủ say. Yến Lâm Tích to gan dè lên, vươn đầu lưỡi liếm trên ngực Hoàng Phủ Lạc. Không quá lớn cũng không mềm mại, hẳn lại thấy tuyệt vời không gì sánh được. Đưa tay xuống hạ thân Hoàng Phủ Lạc, Yến Lâm Tích tuy hưng phấn hơn nhưng không khỏi có chút chán nản nghĩ, mục đích nó, thực sự lão tử đã bị tên tiểu tử hư hỏng này bề cong mất rồi.

Ngón tay đi qua thịt cụt nặng trĩu, Yến Lâm Tích nuốt nước miếng một cái. Chuyện này, coi như là an phận đi, cái của y và của hắn hợp nhau kinh người a! Hắn nhịn không được kéo áo choàng của Hoàng Phủ Lạc vớt qua bên cạnh, lại nói lỏng đai lưng kéo xuống một chút, khiến thứ vừa đáng hận vừa đáng yêu của y hoàn toàn lộ ra.

Trái lại, hảo... Thật lớn! Hắn giật lại quần của mình, liếc mắt nhìn bảo bối, nhất thời cảm thấy rất xấu hổ. Hắn hận hận nhéo nhéo cụt thịt rũ xuống: “Không đừng lớn như vậy làm gì chứ, cứ như sắp té ngã vậy! Một ngày nào đó lão tử cũng sẽ lớn lên, sau đó... Sau đó...” Mặt hắn hơi đỏ lên, khí thế như trâu chọi mà nói ra tâm nguyện to lớn, “Sau này lão tử cũng muốn thống cái mông người, đến khi người khóc lóc cầu xin tha thứ mới thôi!” Nhìn gương mặt tuấn mỹ hơn người của họ Hoàng Phủ, lại tưởng tượng ra viễn cảnh y đỏ mặt khóc thầm dưới thân hắn, Yến Lâm Tích thân thể như muốn vỡ ra, tiếng nói khô khốc, thầm nghĩ nếu thật sự được đè y, có chết cũng không hối hận.

Đương nhiên đó chỉ là một chút suy nghĩ thoáng qua mà thôi. Yến Lâm Tích không phải kẻ ngu ngốc, nếu dám hưởng thụ mỹ vị của người trước mắt, chắc chắn kết cục sẽ —— cực đại bi thảm, Hoàng Phủ Lạc nhất định sẽ khiến xương cốt hắn nát vụn không còn một mẫu.

Sợ dĩ hắn có thể nhịn vì một tay nắm bóp cụt thịt và túi túi của Hoàng Phủ Lạc, một tay tự an ủi tiểu đệ đang giương cờ của mình, sau đó nhắm mắt lại tưởng tượng, điều này khiến huyết mạch hắn sôi sục tưởng kích động đến muốn phun ra ngoài. Cảm giác cao trào rút đi nhanh hơn hắn tưởng, Yến Lâm Tích vừa mở mắt ra đã thấy Hoàng Phủ Lạc thân thể xích lô tinh trắng đang nhìn mình chăm chú, đột nhiên thấy thân nhiệt hạ xuống mức âm. Hắn kinh ngạc nhìn chứng cứ phạm tội của mình, mí mắt giật giật, hai cổ nhiệt lưu bùng lên trong con người không hề báo trước.

“Người khóc cái gì?” Đưa tay lau mặt cho hắn, Hoàng Phủ Lạc nằm đó, gương mặt vẫn còn phảng phất sắc đỏ sau cơn say, biểu tình cũng hết sức ôn nhu.

“Không biết,” Yến Lâm Tích sờ sờ bàn tay Hoàng Phủ Lạc, nước mắt cứ thế trào ra. Hắn có chút mờ mịt nhìn y, run run nói, “Bỗng dưng muốn khóc, không kiềm chế được.”

“Vậy khóc đi, lần này khóc xong, lần sau đừng khóc nữa.” Vừa nói, Hoàng Phủ Lạc vừa đưa hai tay ôm Yến Lâm Tích vào lòng.

Yến Lâm Tích nhìn y, dường như đối phương đang dần biến thành người khác vậy, có chút chột dạ nhìn một chút dấu vết mình vừa lưu lại dưới hạ thân y, lại nhìn sang thân thể xích lô cùng phân thân đã ngắt đầu, nuốt hớp nước miếng, rồi ngoan ngoãn nằm dán trên người y.

“Cứ như vậy ôm ta.” Hành động của Hoàng Phủ Lạc làm hắn vạn phần ngoài ý muốn, y thân thủ xoa nhẹ lưng Yến Lâm Tích, lực đạo không nhẹ không nặng khiến cho lòng người bình yên ấm áp, “Tôi nay ta không

thượng người, chúng ta hảo hảo ngủ đi.”

Người này uống lộn thuốc a? Hay đầu óc bị hư rồi? Yến Lâm Tích không rảnh mà truy cứu, hắn chỉ tham luyến cái ôm ấm áp, tham luyến nhịp tim y đập bên tai, tham luyến được cuộn tròn trong lòng tay cường tráng kia. Tai dán vào ***g ngực y, phảng phất có thể nghe thấy thanh âm huyết quản đối phương đang lưu thông trong mạch.

Tuy bản thân luôn trốn tránh, nhưng kỳ thực khi tới dị thế đầy bất an và mê man này, hắn rốt cuộc đã tìm được một vòng tay che chở. Ở chính nơi đây, dù cho hắn chỉ có một mình, dù cho thời khắc ấm áp này chỉ kéo dài một đêm ngắn ngủi, hắn cũng có thêm dũng khí.

Yến Lâm Tích cọ chóp mũi vào ngực Hoàng Phủ Lạc nhẹ nhàng liếm, trên môi còn dính chút ít vị đạo trên người y. Hắn ôm chặt Hoàng Phủ Lạc giống như một khiếp đảm hài tử, chỉ sợ một lần nhẹ buông tay, nam nhân bên cạnh sẽ biến mất.

Tay Hoàng Phủ Lạc đặt trên hông Yến Lâm Tích, tuy rằng hạ thân có phản ứng, nhưng kỳ quái thay, lúc ôm tiểu tử đang khóc thút thít kia, trong lòng y đã không còn nảy sinh điên cuồng dục niệm nữa. Y chỉ muốn cứ như thế ôm hắn, an ủi hắn, khiến hắn không lộ ra vẻ yếu ớt, cũng chẳng còn cảm giác cô độc. Hoàng Phủ Lạc vẫn mở mắt nhắm nhìn vẻ mặt lệ ngân của Yến Lâm Tích, rốt cuộc y cũng tìm được chút yếu đuối ẩn giấu trong lòng.

Y thích hắn. Người đó, cho dù bản thân bị đối đãi tệ bạc nhưng vẫn mỉm cười xán lạn, lại là kẻ rộng rãi thẳng thắn, có chút mơ hồ mà giả hoạt, tuy thỏa hiệp nhưng vẫn ngấm ngầm chống đối. Y thích nhìn thân thể hắn trong sắc màu dục vọng, thích hắn vì mình mà biến thành *** mỹ tiểu thú. Thanh âm của hắn, vị đạo của hắn, ánh mắt của hắn, y đều muốn đáp ứng. Mỗi tác thịt da của hắn đều khiến cho y mê muội. Rõ ràng y luôn bày ra bộ dạng lạnh lùng hời hợt, nhưng... loại tình cảm này trước đây y chưa bao giờ có, căn bản là không buồn nghĩ tới.

“Ta sẽ ở bên người.” Hoàng Phủ Lạc kẹp một lọn tóc đen của thiếu niên bên cạnh, quấn vào đầu ngón tay mà nghịch, “Yên tâm đi.” Y không phải loại người thích thể hiện tình cảm. Chắc hắn không biết đâu, nhưng câu nói này của y hứa hẹn rất nhiều hàm nghĩa.

Ở bên người, bảo vệ người, không để người chịu thương tổn! Ta sẽ khắc ghi hình bóng người, đồng thời cho phép người tạo ảnh hưởng đến ta sau này.

Yến Lâm Tích tất nhiên không nghe được âm thanh trong lòng Hoàng Phủ Lạc, hắn chỉ mệt mỏi khóc lóc, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ của hắn vô cùng tốt. Yến Lâm Tích từ khi xuyên qua, phần lớn thời gian đều trải qua trên giường, nhưng đây là đầu tiên hắn ngủ ngon như vậy, ngay cả một giấc mơ cũng không có. Lúc hắn tỉnh lại, trong nháy mắt ngỡ rằng mình đang nằm trên giường đơn của một nhà trọ sinh viên, đầu giường là cửa sổ thật lớn, treo rèm cửa màu lam nhạt, chỉ cần mở mắt ra sẽ thấy bầu trời xanh trong ngoài cửa sổ.

Hắn mở mắt ra, không có cửa sổ thủy tinh, không có rèm cửa lam nhạt, cũng không có khoảng trời trong

suốt cao rộng. Hần nhìn thấy bức màn thêu ngân tuyến tơ vàng, dẹt loan phượng ngũ sắc cực kỳ xa hoa, sàng trụ dát vàng lóng lánh, tường khắc gió mây cây cỏ, lại được khảm đủ thứ ngọc trai đá quý. Yến Lâm Tích bật dậy, vì máu chưa lên não nên đầu có chút đau. Hần xoa xoa hai mắt, trợn mắt há mồm mà nhìn không gian xanh vàng rực rỡ, ở viện bảo tàng chắc cũng không có được những thứ bảo vật vào hàng kiệt tác này, liền cảm thán một tiếng: “Ai, nhà nào giàu lắm mới có nổi khí chất quyền quý sang trọng này!”

Vấn đề kế tiếp chính là, tấm điện của hẳn rõ ràng rất mộc mạc, lại có cây long nhãn bị moi mất ngọc trai cơ mà... Nếu vậy thì đây là nơi nào?

“Tiểu Phúc Tử! Tiểu Mẫn Tử!” Hần xốc tấm chăn bằng gấm tơ tằm lên, tiện tay khoác lên người tấm đơn bào hoàng sắc đặt bên gối, tóc tai bù xù xốc màn nhảy xuống.

Yến Lâm Tích đi tới trước bàn trang điểm, trên bàn đặt nhiều thứ lớn nhỏ như hộp nữ trang sơn son thếp vàng và lược sừng hắc tê. Hần tiện tay mở một chiếc hộp con, trong đĩa là chút bột phấn màu đỏ, đưa lên mũi ngửi thì thấy mùi hương nhàn nhạt. Đây là... son? Yến Lâm Tích buông hộp xuống, lại mở chiếc rương gỗ đỏ cao khoảng một thước ra. Trong rương xếp rất nhiều xiêm y dẹt từ gấm vóc lụa là. Vải lụa có màu hồng đậm như phấn, xanh biếc như ngọc lục bảo, không thêu tiên cầm hay bách hoa mà thêu tơ vàng sợi bạc, mặt trên còn đính ngọc thạch trân bảo lóng lánh.

Tất cả đều là y phục nữ nhân cao cấp nha! Yến Lâm Tích cầm một món cung trang xanh nhạt lên coi, hung y trên (under-wear) bằng sa xanh, dùng ngọc trai khâu thành hình đám mây; hung y dưới mềm mại, có màu lục, thêu từng lá phi hạc, miếng bạch ngọc loại tốt nhất phát ra sắc trắng tinh khôi của hoa phù dung. Khi đụng đưa y phục, ngọc phiến va chạm vào nhau phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe.

Yến Lâm Tích hai mắt tỏa sáng, nếu đem tất cả những bảo ngọc trân châu này tháo ra đem bán, chắc chắn giá trị không nhỏ a!

Hần đang tính toán cách bán rương y phục cho được giá thì chợt nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, có người sắp vào. Hần vội vã xếp y phục ngay ngắn, khép nắp rương lại, sau đó chạy đến trước bàn đứng ngay ngắn.

“Bệ hạ, người tỉnh rồi?” Người vừa bước vào – không ai khác – chính là Tiểu Phúc Tử đương đem trà đến. Thấy Yến Lâm Tích tỉnh lại, hẳn kiểm chế không được nét vui mừng trên mặt, vội vàng tiến đến, cầm lấy ngoại bào đặt ở góc giường, hầu hạ Yến Lâm Tích thay y phục.

“Đây là đâu thế?” Yến Lâm Tích bị hẳn dắt đến trước bàn trang điểm chải đầu, có chút mơ hồ nhìn bản thân trong gương, nhin không được đưa tay sờ lên mặt, “Di, người xem có phải ta gãy đi hay không?”

Tiểu Phúc Tử giúp hẳn chải đầu, rồi lấy cây trâm bạc cố định búi tóc, đau lòng đáp: “Đúng vậy a, đã nhiều đêm người ngủ không ngon giấc, ăn cũng không nhiều, làm sao không gãy đi được? Sau này chúng ta cứ an tâm ở lại vương phủ của Hoài vương, không cần quan tâm chuyện triều chính phiền hà nữa. Chỉ cần chăm chỉ bồi bổ, da thịt trên người bệ hạ sẽ bù lại như cũ thôi.”

“Gì chứ? Phủ Hoài vương?” Mắt Yến Lâm Tích suýt chút nữa rơi ra khỏi tròng, “Người nói nơi này là phủ

Hoài vương? Ta xuất cung lúc nào vậy? Tại sao ta không nhớ chút gì?”

“Người cực kỳ mệt mỏi, khó lắm mới ngủ ngon được. Hoài vương điện hạ tự mình bế người ra ngoài, chỉ sợ người bất thần tỉnh giấc.”

“Hoàng Phủ Lạc tự mình bế người ra ngoài...” Tim Yến Lâm Tích đập loạn một chút: “Bị người khác thấy, ta không thoải mái lắm a...”

“Trời chưa sáng hai người đã đi, không ai nhìn thấy hết. Dù nhìn thấy đi chăng nữa, cũng chẳng ai dám làm miệng đâu.” Tiểu Phúc Tử vén tóc mai Yến Lâm Tích, cầm khăn ẩm lau mặt cho hắn, ghé tai hắn nhỏ giọng, “Bệ hạ đừng lo lắng, Tiểu Mẫn Tử vừa nói, hôm qua Hoài vương đã hạ chỉ mời Thái thượng hoàng tới vương phủ tĩnh dưỡng. Chúng ta ở chỗ này chắc chắn thoải mái hơn trong cung. Thứ nhất là có nhiều người canh gác; thứ hai, người trong cung hỗn tạp, không phân biệt được kẻ tốt người xấu. Nếu tẩm cung xảy ra chuyện, không ai biết rõ kẻ nào làm; còn nếu gặp chuyện không may ở vương phủ, tất cả đều là lỗi của Hoài vương. Hoài vương là người khôn khéo, tuyệt đối sẽ không để bản thân dính vào những chuyện phiền phức như vậy.”

Yến Lâm Tích nhú mày, Tiểu Phúc Tử nói cũng có lý, chỉ là hắn không hiểu được, tại sao Hoàng Phủ Lạc lại muốn đưa hắn tới vương phủ? Hắn ở trong phủ của y chẳng khác nào bom nổ chậm, không biết chính xác lúc nào sẽ nổ phần thân toái cốt [2], nếu y xui xẻo tất sẽ lụy đến thân.

Nói cách khác, nếu hắn biết được tất cả những điều Yến Lâm Tích trước kia làm, nhất định sẽ tin rằng trong thiên hạ này, kỳ thực đếm không hết số người muốn lấy mạng hắn.

“Tên đó thật đúng là thích nhóm lửa trên thân a.” Yến Lâm Tích ăn điểm tâm sớm hơn mọi khi, vẫn còn phát sầu vì Hoàng Phủ Lạc.

“Nô tài trộm nghĩ, rất có thể Hoài vương đang có dụng tâm đối với bệ hạ.” Tiểu Mẫn Tử đặt một miếng bánh ngọt vào đĩa Yến Lâm Tích, “Cách y ôm người, cả ánh mắt y nhìn người cũng đều khác trước đây.”

Yến Lâm Tích hừ một tiếng, di di đầu đưa lên chiếc đĩa: “Hiện tại ta đang là miếng thịt trên cái thớt của y, y có vẻ thích ngắm nghía hơn là ăn a!”

Không hiểu nghe được điều gì, Tiểu Mẫn Tử và Tiểu Phúc Tử đều nở nụ cười.

“Hai người thành người của Hoài vương từ lúc nào vậy?” Yến Lâm Tích liếc mắt lườm hai thiếu niên. Hai người nhất thời giật mình, vội vã quỳ xuống dập đầu: “Nô tài là người của bệ hạ, tuyệt đối không dám phản bội!”

“Là người của ta, vậy tại sao mỗi khi Hoài vương tới làm phiền, ta đều không thấy bóng dáng hai người đâu?” Yến Lâm Tích nghịch nghịch chiếc đĩa, “Quên đi, ta cũng không nợ trách các người. Đừng nói là tiểu nội thị như hai người, đến cả ta cũng chưa làm gì nổi y.”

Hắn bỏ chiếc đĩa xuống, hít một hơi: “Ta hiện tại không quyền không thế, cũng chẳng có tiền, ngay cả tiếng nói cũng không trọng lượng. Nếu các người theo ta, cả chủ lẫn tớ đều không có tiền đồ...”

Tiểu Phúc Tử rơi nước mắt, hắn chỉ lên trời nói lớn: “Có trời xanh chứng giám, cả đời này nô tài nguyện chết theo bệ hạ. Mỗi khi Hoài vương đến, nô tài không phải không muốn vọt vào giúp người, nhưng ngấm lại, chúng ta chỉ như trứng chọi đá. Thêm nữa, nếu làm vậy sợ rằng tính mệnh của người khó bảo toàn, cho nên chúng ta cũng chỉ có thể chịu đựng, dù trong lòng rất ảm ức. Chỉ xin bệ hạ ngàn vạn lần đừng ghét bỏ chúng ta, ngàn vạn lần đừng bỏ rơi chúng ta.”

Yến Lâm Tích không ngờ Tiểu Phúc Tử sẽ phản ứng dữ dội như vậy, vội vã đưa tay đỡ hắn dậy: “Đùa các người chút thôi, sao ta có thể làm vậy được? Đứng lên cả đi. Tất cả những chuyện trước kia ta đều không nhớ rõ, kỳ thực ta cũng không muốn nhìn các người chịu phạt nô tài hèn mọn. Theo ta, bây giờ hai người nên lánh ra ngoài mà tìm một người chủ đáng tin cậy. Ta nếu không tức giận, nhất định sẽ thay các người vui về.”

Hắn suy nghĩ một chút, lại nói, “Hay các người theo Hoài vương đi, mặc dù y có lúc rất ngang ngược, nhưng nhân tâm cũng không tệ lắm, lại luôn chiếu cố người một nhà. Các người đi theo y, ta còn yên tâm hơn.”

Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử vẫn lắc đầu như trống bỏi. Yến Lâm Tích thấy bọn họ kiên quyết như vậy, cũng không nói gì thêm nữa, chỉ chăm chú nghĩ cách thuyết phục Hoàng Phủ Lạc thu nhận hai người họ.

Chỉ còn hai ngày nữa, hắn sẽ theo Ký Mặc ly khai nơi này, không bao giờ hồi cung nữa. Con đường này vô cùng hung hiểm, không có biện pháp dẫn bọn hắn cùng đi. Mặc dù thời gian chung đụng không lâu, nhưng hắn vẫn có một phần cảm kích và thua thiệt đối với hai người con trai này. Sau khi hắn bỏ trốn, bọn họ ít nhiều cũng sẽ tức giận và chỉ trích, ngay cả tướng tượng đến viễn cảnh đó hắn cũng không dám.

Còn Hoàng Phủ Lạc, y sẽ xử sự thế nào đây? Trái tim phẳng phất như bị vật gì đó đâm vào, cảm giác đau đớn xộc lên khiến tay chân hắn tê dại.

“Bệ hạ, bệ hạ?” Tiểu Phúc Tử nhẹ nhàng lay lay đầu gối Yến Lâm Tích, ánh mắt tràn ngập sự lo âu.

Yến Lâm Tích giật mình tỉnh lại, đưa tay lau một cái, trên mặt cứ nhiên ướt đầm nước mắt.

“Vì sao ta lại khóc a?” Hắn ngơ ngác nhìn đầu ngón tay ướt đầm, trên mặt còn mơ hồ đọng lại xúc cảm sâu sắc.

“Người đừng thương tâm nữa, dù đến chỗ nào, chúng ta cũng sẽ luôn ở bên người.” Tiểu Mẫn Tử lấy ra một tấm khăn từ trong ngực, nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt Yến Lâm Tích, “Ở bất cứ nơi đâu, người cũng sẽ không cảm thấy cô độc.”

Khoé miệng Yến Lâm Tích nhẹ nhàng cong lên, hắn nhìn hai người, nói một tiếng: “Cảm tạ!”

• . ° •

Chú thích:

[1] Thị tằm: Hầu hạ giấc ngủ

[2] Phần thân toái cốt: Thịt nát xương tan

9. Chương 9

Tiếng ‘cảm tạ’ của Yến Lâm Tích khiến hai người hoảng lên. Tiểu Mẫn Tử tay có chút run, vội vã quỳ xuống.

Yến Lâm Tích đỏ khốc đỏ cười: “Các người quỳ làm chi, chỉ là một tiếng tạ ơn, các người việc gì phải hôn vía lên mây như vậy?”

Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử liếc mắt nhìn nhau, thầm nghĩ, chủ tử tựa trời cao, làm gì có người chủ nào đi nói lời cảm tạ với nô tài? Hành xử như vậy không phải dọa người hay sao?

“Đứng lên đứng lên, lần sau không cần quỳ nữa.” Yến Lâm Tích phát tay, ý bảo bọn họ đứng dậy rồi nói, “Chỗ này thoát nhìn giống nơi ở của nữ nhân, các người biết tại sao Hoài vương an bài ta ở đây không?”

Tiểu Mẫn Tử chần chờ một chút, đáp: “Bẩm bệ hạ, nơi này là Tích Nguyệt lâu sau phủ Hoài vương, nghe nói là chỗ ở của lão Vương phi quá cố.”

“Mẫu thân của Hoàng Phủ Lạc?” Yến Lâm Tích kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.” Tiểu Phúc Tử gật đầu: “Nghe nói thân phụ Hoài vương đặc biệt yêu mến vị Vương phi này. Năm xưa, khi được gả Bảo Nguyệt công chúa, lão Hoài vương xây chỗ ở riêng cho nàng, ưu ái như trân bảo. Từ khi Vương phi sinh hạ Hoài vương điện hạ, thân thể luôn luôn bất hảo. Không lâu sau khi nàng bệnh nặng qua đời, lão Vương gia cũng vì thương nhớ ái thê mà đi theo.”

Tiểu Mẫn Tử nói tiếp: “Ở đây vẫn lưu giữ nhiều kỷ vật của lão Vương phi lúc sinh tiền. Hoài vương tuy có không ít thị thiếp, nhưng chưa một ai được đến đây. Hôm nay y an bài người ở nơi này, đủ thấy cách đối xử của Hoài vương với bệ hạ rất khác biệt.”

Yến Lâm Tích mặt đỏ lên, quát dẹp đường: “Khác biệt cái gì, lão tử không phải nữ nhân. Chẳng lẽ Hoài vương định đối xử với ta giống như lão bà của y sao?”

“Người là Thái thượng hoàng, đương nhiên không thể giống lão bà rồi!” Thanh âm tiếng cười truyền đến từ phía cửa, Yến Lâm Tích vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Hoàng Phủ Lạc chấp tay sau lưng, thung thính bước tới.

Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử vội vã bò từ dưới đất dậy, vái chào Hoàng Phủ Lạc: “Nô tài bái kiến Hoài Vương điện hạ.”

“Các người ra ngoài đi!” Hoàng Phủ Lạc xua tay. Tiểu Phúc Tử liếc mắt nhìn Yến Lâm Tích, thấy hắn gật đầu, mới cùng Tiểu Mẫn Tử cúi đầu lui ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

“Vi thần thỉnh an Thái thượng hoàng!” Hoàng Phủ Lạc phát tay áo, cư nhiên vái chào Yến Lâm Tích.

Yến Lâm Tích ho khan một tiếng, ánh mắt lóe ra, có điểm khó tin nhìn Hoàng Phủ Lạc, sau đó gật đầu, làm bộ trả lời: “Bình thân.”

Hoàng Phủ Lạc khước miệng cong lên, vén góc áo ngồi xuống bên cạnh, nghiêng đầu nhìn hắn. Ánh mắt kia phẳng phất sự chân thật, Yến Lâm Tích cảm thấy những nơi bị y nhìn chăm chăm đều nóng rần lên từng đợt, trốn không được, tránh cũng không xong, ngực như đang bọc mười lăm con mèo, chúng quấy nhiễu khiến hắn vừa nhức vừa đau.

“Người nhìn cái gì?” Yến Lâm Tích thân thủ sờ lên gương mặt nóng như thiêu đốt, trừng mắt liếc y.

“Không có gì.” Hoàng Phủ Lạc nở nụ cười, đưa tay nâng mặt hắn lên, vừa nhìn vừa cười, “Hôm nay người thực sự rất đẹp.”

“Làm phiền người, đẹp là chỉ nữ nhân, muốn khen ta thì nên nói ta anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng và vân vân.” Yến Lâm Tích liếc mắt, “Rất đau a, người đừng bóp mặt ta!” Nói rồi hắn đẩy bàn tay đang ấn đầu hủ của Hoàng Phủ Lạc qua một bên.

“Người nằm dưới ta một thời gian, chẳng lẽ không giống nữ nhân a?” Hoàng Phủ Lạc trừng mắt nhìn, biểu tình trên mặt trở nên *** tà. Y lẽ lười liếm môi, ánh mắt ngấm Yến Lâm Tích tựa như nhìn một món ăn ngon, “Nếu không tin, thần thỉnh Thái thượng hoàng nhớ lại xem, có phải người hay thở gấp liên tục giống nữ nhân, còn vừa khóc vừa xin ta tha thứ hay không?”

Nghe những lời hạ lưu như vậy, mặt Yến Lâm Tích tựa như có thể phun lửa. Hắn cảm nín nửa ngày, rốt cuộc mắng y hai chữ: “Lưu manh!”

Hoàng Phủ Lạc con ngươi lóe lên, đưa mặt Yến Lâm Tích đối diện với mình, ghé sát tai hắn, nhẹ nhàng thổi một hơi: “Không ngờ Thái thượng hoàng bề hạ của chúng ta lại yêu một tên lưu manh a, vậy có muốn tên lưu manh này hảo hảo hầu hạ người không?”

Yến Lâm Tích cổ họng khô rát, ánh mặt trời chiếu trên mặt hắn như phủ lên bức tranh vẽ ngũ quan, da

thịt lảng mịn phản xạ ánh sáng gần như trong suốt. Đôi mắt hấn trong trẻo, vài phần thủy quang càng làm tăng thêm vẻ kiều mị. Hấn đột nhiên nắm vạt áo Hoàng Phủ Lạc, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt của y.

Hoàng Phủ Lạc nhìn hình bóng mình phản chiếu trong con gương của hấn, vừa xa lạ vừa quen thuộc, giống như hồ sâu không đáy. Vốn chỉ muốn trêu đùa, nhưng bị hấn nhìn chăm chăm như vậy, Hoàng Phủ Lạc cảm thấy thân thể phát nhiệt, khát vọng y cố gắng đè nén lại trào dâng lần thứ hai.

“Đêm qua lưu manh vừa làm được phân nửa liền ngủ, không thể làm vậy với ta nga.”

Y thấy Yến Lâm Tích dùng thanh âm nửa đùa nửa khiêu khích, đôi môi đỏ mọng lại dán vào môi mình, gần chút xíu nữa là chạm đến. Ánh mắt hấn nhu hòa, khí tức ấm áp trực tiếp phả lên môi y, cảm giác tê dại trực tiếp tiến vào da, xuyên thấu cơ thể và cốt tủy, hung hăng bắn trúng trái tim của y.

Hoàng Phủ Lạc hừ một tiếng, hai tay căng thẳng, nặng nề đặt một nụ hôn lên đôi môi mềm mại ấm áp của đối phương.

“Ngô...” Yến Lâm Tích trong lòng y không giãy dựa chút nào, y ngả đầu hấn về phía sau, đầu lưỡi linh hoạt vũ động chui vào khoang miệng, khiến tất cả địa phương của hấn đều in dấu vị đạo của mình.

“Chờ một chút...” Thật vất vả mới được y buông lỏng, Yến Lâm Tích khóe mắt ửng đỏ, thở dốc ôm lấy cổ y, “Ta vừa ăn điểm tâm, sáng sớm như thế, người đừng động dục.”

Hoàng Phủ Lạc đứng lên, ôm hấn đến giường: “Đâu phải chỉ có một mình ta a. Thái thượng hoàng, còn muốn ta nhắc nhở người sao? Hạ thân người sớm đã cứng rắn.”

Yến Lâm Tích hừ một tiếng, bị y đặt lên giường: “Phục vụ ban ngày!”

Hoàng Phủ Lạc tháo y phục của mình: “Thái thượng hoàng vẫn còn oán giận ta đêm qua bỏ dở nửa chừng, hại người chỉ có thể tự mình xử lý. Lành lạc người là tội lớn, để chuộc tội, ta sẽ chuẩn bị đầy đủ, nhất định sẽ giúp bệ hạ tận hức.” Y dùng chóp mũi thân mật cọ lên mũi Yến Lâm Tích, đưa tay thâm nhập y phục hấn, nhẹ nhàng vuốt ve, bàn tay tinh tế nhu lỏng, “Ta vì bệ hạ người, ngay cả sinh mệnh cũng không màng...”

“Ai tin a...” Yến Lâm Tích vừa phun ra ba chữ này, lập tức cảm thấy hạ thân đau xót. Thấy Hoàng Phủ Lạc cố sức nắm chặt tiểu đệ của mình, hấn lập tức đổi giọng, “Đúng đúng đúng, Hoài vương tốt nhất, Hoài vương rất rất trung thành và tận tâm, ta yêu người chết mất.”

Hoàng Phủ Lạc vừa nghe hấn nói vậy, cơn thịt cứng tấn như sắt dán trên bụng Yến Lâm Tích, di một vòng. Yến Lâm Tích thân thể run lên, lập tức ngậm miệng im thin thít.

“Mau hảo hảo phục vụ ta.” Hoàng Phủ Lạc gõ nhẹ một cái vào đầu giường của hấn, từ nơi đó bắn ra một

chiếc hộp nhỏ, vật bên trong chính là thôi tình hương chi mà Yến Lâm Tích đã được lĩnh giáo qua vài lần.

“Thứ này... Người...” Yến Lâm Tích nhìn Hoàng Phủ Lạc lấy một lượng lớn hương chi từ trong lọ, khoe miệng co quắp, không biết phải ới thế nào cho lịch sự.

“Đặc biệt chuẩn bị cho người.” Hoàng Phủ Lạc nói xong liền gấp gấp dang rộng hai chân Yến Lâm Tích, đẩy hương chi vào trong cặp mông căng tròn trắng nõn, “Đến khi làm, thứ này cũng không việc gì.” Y dùng ngón tay đóng chặt hoa huyết, đem hương chi thoa khắp thịt bích.

“Ngô, người quả nhiên có hảo tâm!” Yến Lâm Tích bị ngón tay của y lộng, hương chi trắng bạch bị nhiệt độ bên trong cơ thể bao vây, lập tức tan ra, theo kẽ mông nhỏ giọt xuống. Nơi đó vừa nóng vừa nhột như bị ngàn vạn con kiến gặm nhấm, có chút đau nhức. Hắn kẹp chặt đùi, thân thể không tự chủ giãy dụa, so với cơn thịt của Hoàng Phủ Lạc, phân thân của hắn nhát nhẽo đến cực hạn.

“Coi kìa, người quả nhiên sinh ra mẫn cảm.” Hoàng Phủ Lạc nhìn trạng thái của hắn, hài lòng gật đầu, “Chỉ là động vài cái, nơi đó của người cũng đau phải lần đầu, vẫn chưa chuẩn bị xong sao?”

Yến Lâm Tích tim đập như trống chầu, trên người tủa đầy mồ hôi, hắn hé nửa mí mắt, giãy dụa thất lưng, trong mũi phát ra thanh âm kiều mị, vừa như khiêu khích, lại tựa lời mời gọi, càng giống như thúc giục.

Hoàng Phủ Lạc đỡ cơn thịt của mình đặt ở lối vào hoa huyết, nơi đó hơi rung động, đang lúc mở ra, liền đem cự vật to lớn nuốt phân nửa xuống phía dưới. Chân mày y cau lại, cười nói: “Coi kìa, cái miệng nhỏ nhắn ở hạ thân của người chưa gì đã nuốt ta rồi.”

Yến Lâm Tích một tay che mắt, tay kia lẩn mò chỗ đang phòng đến khó chịu, liền bị y đẩy ra.

“Không được động đây,” Hoàng Phủ Lạc kéo bàn tay đang che mắt, ép hắn đối diện với mình, “Nhìn ta, nhớ kỹ ta là ai! Nhớ kỹ ta là gì của người! Nhớ kỹ cảm giác khi người ở bên ta!”

Yến Lâm Tích rên rỉ một tiếng, cúi đầu mắng: “Bạo quân! Độc tài! Phát xít!”

Hoàng Phủ Lạc nghe không hiểu, y cũng chẳng cần quan tâm phát xít là cái gì, cơn thịt sắp bạo liệt dưới thân gắt gao muốn sáp nhập, muốn đem mình đông đầy bí đạo.

Y nắm chặt hông Yến Lâm Tích, cố sức thúc tới, đem thịt cự đẩy vào hậu huyết. lực đạo cường đại khiến Yến Lâm Tích thét chói tai. Lúc bị thứ nhiệt vật của y xỏ xuyên qua, những cảm xúc hỗn tạp sâu sắc cuốn tới, chia cắt lý trí cùng ý thức, hắn chỉ còn cảm nhận được thứ cứng rắn kia đang chôn sâu trong thịt bích của mình.

Hoàng Phủ Lạc cố sức đưa đẩy, tiếng thổ dốc và rên rỉ của Yến Lâm Tích pha lẫn sự thỏa mãn cực lớn. Y có thể cảm nhận rõ ràng phân thân của mình đang sáp chặt tràng bích mềm mại, hậu huyết tiếp nhận rung động, nhu thuận đáp lại, vì y mà liên tục tiết ra hoạt dịch.

Yến Lâm Tích hai chân vòng qua hông Hoàng Phủ Lạc, thân thể vì bị y trùng kích mà đung đưa, tiền đoan trướng lớn thậm chí đã tiết ra chút bạch dịch. Hoàng Phủ Lạc con ngươi lăm lăm, chăm chú ngắm nhìn gương mặt Yến Lâm Tích, thấy ngay được sự miễn cảm điên cuồng.

Yến Lâm Tích bị y thúc nhanh hơn liền phát cuồng, khoái cảm dâng trào trong cơ thể, thể công của hắn dường như sắp lên tới đỉnh điểm. Hắn thét lên, run rẩy, tiền đoan tiết ra từng đám bạch dịch, tung toé ra đầy ngực bụng, thậm chí phun lên cả cằm. Nội bích của hắn đột nhiên thắt chặt khi tới cao trào, gắt gao ôm lấy côn thịt của Hoàng Phủ Lạc, chèn ép, thôi dục, khiến y cực hạn vui vẻ.

Hoàng Phủ Lạc buồn bực hừ một tiếng, bỗng nhiên rút côn thịt ra, thứ thô to vừa tách khỏi huyết đạo lập tức phát ra thanh hưởng. Yến Lâm Tích ngửa đầu, gắt gao nắm lấy cánh tay Hoàng Phủ Lạc, thân thể kịch liệt run rẩy.

“A... Đừng rút ra mà...” Tiếng khóc của hắn tràn đầy cầu xin, “Còn chưa đủ, còn chưa đủ...” Hắn lăm bắm, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Vì nhiệt tiết đột nhiên rời đi, trong thân thể của hắn chỉ còn lại cảm giác trống rỗng mãnh liệt và khát vọng bị xâm chiếm điên cuồng.

Hoàng Phủ Lạc nhìn hắn, mồ hôi túa đầy người, y dùng thanh âm khàn khàn đưa ra yêu cầu: “Cầu xin ư, mau nói rõ ràng, muốn ta làm như thế nào?”

Yến Lâm Tích run rẩy giơ chân lên, hai tay ôm lấy đầu gối, khiến hậu huyết bữa bọn hoàn toàn lộ ra.

“Mau mau tiến đến, tiến đến!”

“Muốn cái gì tiến đến? Tiến tới chỗ nào?” Hoàng Phủ Lạc nhìn nơi mềm mại kia, lại nhìn miệng huyết hơi co rúm ẩn hiện thịt bích màu phấn hồng mà liếm liếm đôi môi, ánh mắt càng trở nên u ám.

“Mau sáp nhập a,” Yến Lâm Tích không muốn nghĩ ngợi nhiều, hắn giãy dụa thân thể, đói khát cuốn trôi tất cả rụt rè và hổ thẹn, thân thể và linh hồn hắn vào thời khắc này, toàn bộ cuộn trào dục niệm mãnh liệt, “Dùng côn thịt của ngươi đâm cái mông ta, nhanh lên một chút, mau đi vào.”

“Trường ta xong chuyện với ngươi rồi sao?” Hoàng Phủ Lạc cố sức vỗ vỗ mông hắn, vừa đỡ tiền đoan vừa lộng qua lộng lại lồi vào trắng mịn của hắn, nhưng vẫn không chịu sáp nhập.

“Nào, ngươi mau nhanh lên một chút!” Yến Lâm Tích vội vàng xao động hạ thân để nghênh tiếp, cứ nhiên đem côn thịt của y nuốt vào phân nửa. Hoàng Phủ Lạc kêu lên một tiếng đau đớn, rồi lại lui ra ngoài, bàn tay y không chút lưu tình vỗ một chưởng vào cái mông trắng như tuyết.

“Nói, ngươi có phải nữ nhân của ta hay không?” Hoàng Phủ Lạc cố sức dang rộng hai chân Yến Lâm Tích, cự vật kẹp chặt giữa bắp đùi y vừa lùi vừa tiến vào miệng huyết tràn đầy dầu trơn cùng hoạt dịch, khiến Yến Lâm Tích khoái muốn nổi điên.

“Được, được! Ta là nữ nhân của ngươi!” Hắc kê lớn, hoàn toàn vứt bỏ tự tôn nam nhân, thậm chí muốn bị Hoàng Phủ Lạc thúc vào, thậm chí muốn y thỏa mãn mình, “Hoài vương, Hoài vương, mau đưa vào, ta tất thấy đều là của ngươi, ngươi thao ta đến chết cũng được a!”

Hoàng Phủ Lạc giật lại hai chân hắc, bỗng nhiên động thân, rốt cuộc cảm xuống. Yến Lâm Tích âm ỉ thét chói tai, đôi chân giật nảy, thân thể run lên, phân thân dưới bụng lần thứ hai phun ra nhiệt dịch. Sau khi phun trào lần hai, hắc cư nhiên mất ráo khí lực, cả người xụi lơ trên giường, thất thần nhìn Hoàng Phủ Lạc rút ra.

Hoàng Phủ Lạc đè lên eo hắc, cả hai cùng ngã ra giường. Hai người xích lõa ôm nhau, Hoàng Phủ Lạc chậm rãi đẩy hông, cự vật cương to lại một lần nữa thúc vào, ma sát với thịt bích của Yến Lâm Tích. Thân thể hắc úp sấp lơ lửng, đè lên người Hoàng Phủ Lạc, hạ thân lại bị vật cứng đâm cứu, chỉ có thể gắt gao ôm chặt y vì sợ ngã.

Cứ như vậy bị ôm chặt, thần trí Yến Lâm Tích đã sớm trở nên mơ hồ, miệng lưỡi cũng có điểm hồ đồ, những *** từ đặng ngữ đều tuần tuột phun ra.

Hoàng Phủ Lạc ôm Yến Lâm Tích một hồi, người nọ bởi vì bị ôm, hạ thân càng co thắt chặt hơn, tràng bích ẩm áp gắt gao nuốt lấy côn thịt, tình thú dâng cao càng làm cho khoái cảm mau tràn đến. Hoàng Phủ Lạc hưng phấn cực đại, liền đưa hắc đến trước bàn, tương liên tư thế, cũng không rút ra, trực tiếp xoay người hắc lại. Cự vật to cứng ma sát với tràng bích non mềm khiến Yến Lâm Tích vừa đau nhức vừa sợ hãi, nước mắt không kìm được rơi xuống.

“Bám chặt.” Hoàng Phủ Lạc bóp chặt hông Yến Lâm Tích khiến hắc gục xuống bàn, phân thân ử rử lại tiếp tục đứng lên. Yến Lâm Tích bị y làm đến độ kêu loạn, lúc đầu có chút đau nhức, về sau chỉ còn lại khoái ý ngập đầu. Hắc ngẩng đầu lên để lộ bờ vai duyên dáng, tiếng rên khe khẽ kiều mị tận xương, ô phát (*) rồi tung ở hai bên, hơi rung động vì va đụng nhau, dường như có ngàn vạn tình ý khiến y cảm thấy huyết mạch sôi sục.

“Ngươi thật là một hồ ly tinh.” Hoàng Phủ Lạc híp mắt, nghe tiếng hắc thở gấp, lại nhìn tấm lưng trần tựa tuyết trắng, liền tăng nhanh tốc độ, thúc vào không biết bao nhiêu lần. Theo tiếng gầm nhẹ, dịch thể rốt cuộc phóng ra, một cỗ nhiệt lưu mạnh mẽ xâm chiếm thịt bích của hắc, rất lâu sau đó vẫn chưa ngừng lại.

Yến Lâm Tích mười ngón bám chặt vào mép bàn, đốt ngón tay trắng bệch. Thân thể hắc cực độ căng thẳng, cùng Hoàng Phủ Lạc làm đến cao trào. Vì sáp nhập quá nhiều, phân thân không thể bắn được nữa, hắc run rẩy một lát, phía sau xuất ra thanh dịch trong suốt.

Hoàng Phủ Lạc nằm trên người hắc, chậm rãi điều hoà hơi thở. Y ngồi dậy, nhìn chằm chằm bộ phận tương liên của hai người. Hoàn toàn không có cách khép kín miệng huyết, bạch trọc dịch thể chậm rãi chảy ra, theo đùi Yến Lâm Tích trườn xuống.

Mỹ vị gọi lên ham muốn, Hoàng Phủ Lạc nhìn chằm chằm nụ hoa, yết hầu chuyển động lên xuống, thân thủ nắm lấy túi túi của Yến Lâm Tích, ngón tay nhu lỏng đùa bỡn côn thịt mềm rũ. Yến Lâm Tích run rẩy, cổ khép chặt hoa huyết, nhưng lại càng khiến bạch dịch bị ép ra ngoài nhiều hơn.

“Không, không được...” Yến Lâm Tích cảm thấy toàn thân như tan rã, ý thức cũng trở nên mờ mịt. Bị Hoàng Phủ Lạc đùa bỡn như vậy, tinh thần kháng nghị liền hồi phục, thanh âm hơi khàn mang theo cầu khẩn, “Mệt lắm a, tha cho ta đi.”

Hoàng Phủ Lạc hơi híp mắt, liếm môi nhìn xuống đùi hắn: “Nhưng bản vương vẫn chưa mệt...”

Yến Lâm Tích mếu khóc: “Xin người thương xót, nếu còn làm tiếp, ta sẽ bị treo giò mất.”

Treo giò? Hoàng Phủ Lạc sững sốt một chút, thoái thác thể này là có ý muốn chết đó, y bất giác nở nụ cười: “Rõ ràng Thái thượng hoàng bề hạ rất thoả mãn với sự hầu hạ của thần.”

“Thoả mãn, thoả mãn, cực kỳ thoả mãn!” Yến Lâm Tích thở phì phò, choáng váng gật đầu, “Năng lực của người từ xưa tới nay chưa ai địch nổi, ta bội phục sát đất. Nhưng đừng... thống cái mông ta nữa, nếu không sẽ xảy ra án mạng đó.”

Hoàng Phủ Lạc bế hắn trở về giường, vỗ về chơi đùa trường thương cứng rắn mạnh mẽ ngay trước mặt hắn, mắt liếc nhìn Yến Lâm Tích, giả vờ do dự thuyết: “Đáng tiếc, còn chưa tận hưởng, bảo kiếm này làm sao tra vào vỏ được?”

Yến Lâm Tích trầm mặc một tiếng, nhìn cự vật to dài cứng rắn của Hoàng Phủ Lạc, mặt đỏ lên, đem người sát tới, hạ mình hướng về phía trước, dùng đôi mắt ướt nhẹp nhìn y: “Phía dưới không được, để ta dùng miệng hầu hạ người đi.”

Hoàng Phủ Lạc đạt được mục đích, đương nhiên cảm thấy rất mỹ mãn, ngón tay liền quấy rối khoang miệng Yến Lâm Tích, đến khi miệng đầy nước bọt mới đỡ báng súng, bắt Yến Lâm Tích há mồm ngậm vào.

Công bằng mà nói, kỹ thuật miệng của Yến Lâm Tích quả thực đáng lưu ý, hắn không biết co rút cổ họng, đầu lưỡi cũng liếm lộng rất lung tung. Hoàng Phủ Lạc phải tận lực chỉ dạy, Yến Lâm Tích mới chậm rãi đi theo tiết tấu. So với các thị thiếp, tiêu chuẩn khẩu giao của Yến Lâm Tích không cao bằng. Nhưng khi Hoàng Phủ Lạc nhìn hắn nỗ lực mở lớn cái miệng nhỏ nhắn để phân thân to lớn đi vào, nhìn hắn vì không khỏe mà khuôn mặt đỏ bừng, nhìn hắn có điểm ủy khuất mà nhân thân vẫn động tình ướt át —— liền cảm thấy cả người vui sướng đến phát run, thậm chí lúc hắn không cẩn thận dùng răng cắn nhầm, y cũng không hề thấy đau nhức.

Có lẽ vì y vừa mới bắn, lúc này cao trào tới đặc biệt muộn, Hoàng Phủ Lạc được hắn hầu hạ một lát, nơi đó vẫn không có dấu hiệu phát tiết. Miệng Yến Lâm Tích đã tê rần, chỉ nghĩ, tên này thế nào lại không bắn, sao mãi chưa bắn? Hoàng Phủ Lạc đột nhiên rút cự vật ra, ôm hắn lên, sau đó nằm xuống, lại chỉ vào phân thân nói với hắn: “Tiếp tục.”

Yến Lâm Tích thở hổn hển hai cái, cười trên ngực Hoàng Phủ Lạc, cúi đầu ngậm vào một lần nữa, vừa cố sức phun ra nuốt vào, vừa lấy tay vỗ về chơi đùa túi túi của y. Hắn đổi tư thế, đưa cái mông đến trước mặt Hoàng Phủ Lạc, hoa huyết bị tàn phá vẫn hơi mở, bốn phía có chút sưng đỏ.

Hoàng Phủ Lạc dùng ngón tay tinh tế vuốt ve miệng huyết đang phát nhiệt, tay kia đùa bỡn phân thân của hắn. Yến Lâm Tích nức nở nhỏ cơn thịnh nộ, xoay người ấm ức: “Đừng đùa nga, nó thực sự bất động.”

“Đùa đâu a, chỉ là ta không muốn làm gì hạ thân của người.” Hoàng Phủ Lạc vươn một ngón tay, tham nhập miệng huyết mềm mại, nơi đó ướt đầm, không biết là do dịch thể còn lưu lại hay do nội tiết của hắn tiết ra.

“Mau tới làm lại, nếu cái miệng nhỏ nhắn của người hút không được, ta đây cũng chỉ còn cách sáp nhập phía dưới.” Nói xong, Hoàng Phủ Lạc co ngón tay lại, nhẹ nhàng ấn lên tròng bích của hắn. Yến Lâm Tích cả người run lên, thấp giọng kêu, tiền đoạn cũng rịn ra một chút thanh dịch.

Bị Hoàng Phủ Lạc uy hiếp, Yến Lâm Tích chỉ còn cách tăng nhanh tốc độ, ra sức sử dụng miệng, bàn tay vỗ về chơi đùa xung quanh, hy vọng có thể khiến tên bá đạo này sớm bắn ra.

Lát sau, Hoàng Phủ Lạc đột nhiên thấy thân thể căng thẳng, y đưa tay ôm đầu Yến Lâm Tích ấn xuống phía dưới, lại đẩy cao thắt lưng, đưa cơn thịnh nộ vào sâu trong cổ họng. Yến Lâm Tích cảm thấy yết hầu ngọt ngào, thứ to dài kia tham nhập rất sâu khiến hắn dậy lên một trận nôn mửa.

Đầu của hắn bị đè nặng, phân thân to cứng đâm vào hai gò má hắn, trong mũi tràn đầy mùi vị cường liệt thuộc về giống đực. Hắn sợ bản thân vì hít thở không thông mà chết, nhưng không ngờ trong lúc da đầu đang căng thẳng, Hoàng Phủ Lạc cư nhiên giật lại một ít, không đợi hắn lấy lại tinh thần, lại đè một cái xuống đỉnh đầu.

Yến Lâm Tích bị lấp kín miệng, phát ra thanh âm “ô ô” gào thét. Hoàng Phủ Lạc chuyển động càng nhanh, cuối cùng y cả người run lên, từng đám bạch dịch phun ra yết hầu Yến Lâm Tích.

Y thở hổn hển, thứ cứng rắn nặng nề giãy dụa trong họng Yến Lâm Tích, cưỡng ép hắn nuốt toàn bộ vào trong bụng, mới thỏa mãn buông lỏng tay ra.

Lấy lại tự do, Yến Lâm Tích dùng cả tay chân leo đến mép giường, quay xuống dưới giường nôn khan. Mùi vị kia lan tỏa khắp cổ họng, hắn nôn mãi nôn mãi, cuối cùng khóc to lên thành tiếng.

“Người toàn bắt nạt ta!” Yến Lâm Tích đẩy bàn tay đang ôm hắn ra, vừa khóc vừa lên án.

Hoàng Phủ Lạc đưa tay xoa đầu hắn: “Tại ta không tốt, chỉ là vừa rồi quá kích động, muốn toàn thân người trên dưới đều dính vị đạo của ta, không ngờ vượt quá khả năng thích ứng của người a~”

“Thích ứng cái cóc khô a!” Yến Lâm Tích khóc thút thít, ủy ủy khuất khuất nhặt lại y phục bị Hoàng Phủ Lạc ném qua một bên, xoa xoa dịch thể trên môi, lại xóa sạch vết bắn trên người, “Lão tử còn chưa vị thành niên!”

Hoàng Phủ Lạc kéo hắn vào lòng, mặc cho hắn dùng móng tay cào cào y, miễn cưỡng đáp: “Chưa vị thành

niên? Người có hai đứa con rồi đấy.”

Yến Lâm Tích sững sốt, đứng đứng, hần vẫn chưa được gặp mặt mỹ nữ lão bà, còn có một nữ nhi vừa đầy tháng và một hài tử mới xuất thế...

“Các nàng...”

“Cái gì?” Hoàng Phủ Lạc kéo hần nằm xuống, bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp tấm lưng có chút cứng ngắc, hần từ từ nhắm mắt lại.

“Ý ta là, ta đã thoái vị, vậy số phận người hầu kẻ hạ trước kia của ta sẽ ra sao?” Yến Lâm Tích được y xoa bóp, cảm thấy rất thoải mái, tuy rằng thân thể uể oải bất kham, nhưng cũng có chút buồn ngủ.

“Người muốn hỏi về phi tần và hài tử sao?” Hoàng Phủ Lạc trầm ngâm trong chốc lát rồi trả lời, “Những người được người sủng hạnh đều không có nơi chốn, trừ Hoàng hậu sẽ tĩnh tu ở am ni cô của hoàng gia. Hoàng hậu, Đoan phi và Thu mỹ nhân đang có thai sẽ chuyển đến Hạ Dương cung, tiểu công chúa của người sẽ được hảo hảo đối đãi, về phần hài tử mới xuất thế kia...”

Yến Lâm Tích hừ một tiếng: “Ta biết, nếu là con gái thì có thể nuôi lớn, nhưng nếu bất hạnh là một bé trai, phỏng chừng sẽ rất khó trưởng thành.”

Hoàng Phủ Lạc nhướng mày, trừng mắt: “Nói bậy bạ gì đó?”

“Ta không phải kẻ ngu, nếu ta là Hoàng đế, chắc chắn sẽ không tha cho những đứa trẻ có khả năng tranh đoạt ngôi vị trong tương lai.” Yến Lâm Tích ngáp một cái, thân thủ đẩy y ra, “Cảm giác dính dớp thật khó chịu, mau sai người mang nước tắm đến a.”

Hoàng Phủ Lạc nhìn hần, trên mặt âm tình bất định: “Người không một chút lo lắng cho vị hài tử mới xuất thế kia sao?”

Yến Lâm Tích miễn cưỡng đáp: “Dù có lo đến mấy đi chăng nữa cũng không sửa đổi được vận mệnh của nó, huống chi ta chẳng nhớ chút gì về chuyện trước kia... Tắm tắm!”

Hoàng Phủ Lạc nở nụ cười: “Nói cũng phải, phía sau lầu này có suối nước nóng, ta bồng người đi tắm rửa nha.”

Yến Lâm Tích kinh ngạc, cho đến khi bị nhấc bổng lên mới chỉ vào chóp mũi Hoàng Phủ Lạc, cắn răng nghiến lợi lầm bầm: “Giai cấp thống trị đại gian đại ác a!”

Hoàng Phủ Lạc cười ha ha một tiếng, không để bụng tới những từ ngữ khó hiểu của hần, thân thể xích lô cứ như vậy ngang nhiên đi ra khỏi phòng.

Yến Lâm Tích không nhìn thấy quang cảnh phía sau Tích Nguyệt lâu, tương truyền có một gia nhân vì chuyện tắm rửa của công chủ mà xây nên hoa mỹ ôn tuyền trì. Khi được Hoàng Phủ Lạc bế xuống nước, hắn đã mê man chìm vào giấc ngủ. Ký ức cuối cùng của Yến Lâm Tích dừng lại ở hai người nội thị, hắn thực sự mong muốn y có thể thu nhận bọn họ. Hoàng Phủ Lạc trả lời thế nào nhỉ, hắn đáp ứng rồi sao? Hay vẫn chưa đáp ứng? Hắn nửa điểm cũng không nhớ ra được.

Đến khi tỉnh lại, hắn không thể lo cho bước đường tương lai của Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử, bởi vì xương toàn thân lẫn các đốt ngón tay, ngón chân đều biểu tình kháng nghị. Sự thực đã chứng minh, miệt mài thực sự hại đến thân! Yến Lâm Tích nằm lỳ trên giường, hai người nội thị quỳ gối bên cạnh, một người giúp hắn mát-xa lưng, người kia giúp hắn bóp đầu gối. Làn da vốn in dấu vô số vết hồng ngân nay lại xuất hiện thêm không ít vết tích. Yến Lâm Tích bị bọn họ xoa bóp đến độ gào lên, khóc cha gọi mẹ. Sau hơn nửa canh giờ tắm quất, hắn mới được giải thoát.

“Má ơi, đau chết cha ta.” Yến Lâm Tích tay chân cứng ngắc, sau khi mặc quần áo, hắn tiếp tục nằm lỳ trên giường nói lầm bầm, “Sau này tuyệt đối không được để thằng nhãi Hoàng Phủ Lạc này tới gần ta.”

“Vương gia vào cung nghị sự, hôm nay sẽ không về.” Tiểu Mẫn Tử giúp hắn đắp chăn, “Hoài vương nói, tới mai khắp kinh thành sẽ chúc mừng đại lễ, còn dặn người phải nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng túc tinh thần để cùng y tham dự.”

Yến Lâm Tích hai mắt tỏa sáng: “Tối mai? Là tối mai sao?”

“Đúng vậy, hôm đó nhất định sẽ rất náo nhiệt.” Tiểu Mẫn Tử còn muốn nói thêm, lại bị Tiểu Phúc Tử nháy mắt ngăn lại.

“Cũng đâu có gì đẹp mắt, nếu bề hạ không thích náo nhiệt, có thể ở lại Vương phủ tĩnh dưỡng thân thể.”

“Không được a!” Yến Lâm Tích kêu, “Ai bảo ta không thích náo nhiệt? Mấy ngày nay ta bị đè nén phá hủy, nhất định muốn tham dự đại lễ, hai người các người đừng có ngăn ta.”

Chỉ hy vọng Ký Mặc đã an bài thỏa đáng, vạn sự đều thuận lợi trôi chảy... Đột nhiên trước mắt hiện ra hình ảnh Hoàng Phủ Lạc, Yến Lâm Tích cảm thấy một trận chột dạ. Là chột dạ đó! Phảng phất như trái tim hắn bị cắt đi một nửa, chỗ kia trống rỗng, để lại khoảng cách không gì xoá nhoà.

Đợi chút! Ta đang loạn tưởng cái gì vậy a? Chẳng lẽ thực sự phải chịu thảm cảnh giống như con chim hoàng yến bị nuôi nhốt trong ***g, chờ đến ngày bị vứt bỏ giết thịt sao? Yến Lâm Tích rung mình một cái.

Chớ tin Hoàng Phủ Lạc, y có thể yêu cầu về *** đối với người, nhưng tuyệt đối sẽ không trao người ý nghĩ yêu thương. Cũng đừng tin tưởng bản thân, bản năng luôn gào thét rằng, sự dựa dẫm và khát vọng của hắn đối với Hoàng Phủ Lạc chỉ đơn thuần là phản ứng Stockholm bình thường. Thế nhưng, vì sao tim đập nhanh như vậy, ***g ngực vì sao lại đau đến lợi hại như vậy?

•.°•

Chú thích:

(*) Ô phát: Tóc đen

10. Chương 10

Hắn lặn qua lộn lại trên giường, mãi vẫn không ngủ được. Nơi bị ma sát quá độ vẫn còn đau rát cho tới giờ, cảm giác khi bị y lật qua lật lại hiện lên rõ mồn một trong tâm trí hắn.

Hắn không phải người của thời đại này, bản thân ở giữa vòng xoáy tranh giành quyền thế tối thượng, việc duy nhất hắn có thể làm chính là rời bỏ, an toàn bỏ đi thật xa. Sự xuất hiện của Hoàng Phủ Lạc là điều ngoài ý muốn, y tựa như một cánh cửa nhìn không thấy khoá, không những giam cầm thân thể mà còn nắm giữ cả linh hồn hắn.

“Nói không chừng lão tử sẽ chết luôn trên giường.” Hắn lầm bầm tự nói, “Bị y đè đến độ tinh tấn nhân vong.” Chỉ là, hứng thú của Hoàng Phủ Lạc đối với hắn sẽ kéo dài đến ngày đó sao? Nếu một ngày nào đó chán ghét hắn, y sẽ xử trí với hắn như thế nào?

Sai người bí mật giết chết hắn, hay biến hắn thành đồ chơi cho thuộc hạ dùng chung? Hơi lạnh thấu xương dâng lên, Yến Lâm Tích bị một đoạn trong cuốn tiểu thuyết hắn từng đọc dọa sợ.

Thân thể hắn lạnh lẽo run rẩy, trong đầu hiện lên trăm phương ngàn kế dẫn dắt con người. Với mỗi loại phương pháp, hắn đều giả tưởng kiểu tra tấn đó được áp dụng trên người mình, do đó không không chế được mà khóc nức lên.

Tới ban đêm, hắn lén lút mở hòm xiểng trước bàn trang điểm ra, sau đó khiêng rương y phục đặt lên giường mình. Mượn ánh sáng mờ tối của nến, hắn dùng trăm cái tóc cần thận xé rách tơ sợi trên y phục, tháo từng viên bảo thạch trên quần áo xuống. Hủy đi hủy đi, nước mắt lại rơi xuống, hắn hung hăng xoa xoa mặt, mẹ nó, lão tử là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, làm sao có thể mít ướt giống nữ nhân được? Chỉ là bị bề cong, không phải thay đổi giới tính!

Sau khi vất vả hủy đi một đồng châu bảo, hắn kéo tay áo, đem những bảo ngọc trên châu gói kỹ lưỡng, tinh tế bọc lại, thử đeo lên thắt lưng. Hắn mặc áo choàng rộng thùng thình bên ngoài, chắc sẽ không bị phát hiện đâu. Yến Lâm Tích thở ra, thấy theo lòng nhẹ nhõm ít nhiều.

Hắn cuộn một đồng y phục thất linh bát lạc trả lại vào trong rương, ngực trang phía trên tạo cảm giác đầy đủ như cũ, không để lại chút sơ hở nào, rồi mới khép rương lại. Hắn đến trước bàn trang điểm tìm kiếm chốc lát, cứ nhiên tìm được một hộp trang sức nhỏ, bên trong chứa đầy kim điêu ngọc châu, bảo quang lưu động, thoạt nhìn cực kỳ đáng giá.

Yến Lâm Tích đưa tay ra, rồi lại có chút do dự. Những thứ này chắc là di vật của mẫu thân Hoàng Phủ

Lạc, có thể y nhớ mẫu thân nên mới lấy ra hoài niệm, nếu hấn mang tất cả đi, không phải quá đổi vô nhân tính hay sao?

Yến Lâm Tích nhìn hộp bảo bối, đấu tranh tư tưởng hồi lâu, rốt cuộc tự an ủi rằng những thứ này tuy rằng quý giá, nhưng vẫn không bằng mấy hạt trân châu bảo thạch rải rác kia. Thứ nhất không có cách mang theo trên người, thứ hai cũng không dễ bán lấy tiền mặt.

Hắn tiếp tục lượm lặt, kiếm được một miếng ngọc bài nhỏ nhỏ, ngọc bài một mặt có khắc “Phúc Thọ hằng xương”, mặt kia khắc chữ “Lạc”, chắc là vật Hoàng Phủ Lạc đeo khi còn nhỏ. Ngọc trong suốt long lanh, cả miếng ngọc trắng nõn thuần khiết, ở bên trong có hai đường vân kim tuyến, nếu tinh tế ngắm nhìn sẽ cảm thấy kim tuyến hơi rung động như vật thể sống. Ngọc bài này không biết Hoàng Phủ Lạc đeo được bao lâu, sờ tay vào thấy trơn trượt nhuận hoạt, ấm áp thấu xương. Yến Lâm Tích cầm ngọc trong tay, làm cách nào cũng không buông được.

Hắn chỉ lấy món này, nhất định sẽ không bán, coi như bồi thường cho những ngày bị y đàn áp... Hoàng Phủ Lạc, chắc y không dễ giận như vậy đâu. Yến Lâm Tích nuốt nước miếng, đeo miếng ngọc bài lên cổ.

Lúc này trời đã hừng sáng, hấn bận rộn suốt đêm, cũng thấy thấm mệt. Vì vậy liền buộc gói châu ngọc vào thắt lưng, mang ngọc bài bên mình, bò lên giường đi ngủ.

Hoàng Phủ Lạc không có trong phủ, Tiểu Phúc Tử và Tiểu Mẫn Tử thấy hấn ngủ ngon, cũng không tới quấy rầy. Hấn ngủ đến trưa mới tỉnh. Yến Lâm Tích xoa xoa bao tử kêu đói, không lâu sau đã ăn sạch trơn cả bàn thức ăn. Hai tiểu nội thị phát hoảng, vội vàng gọi người mang tiêu thực thang (thuốc tiêu hoá) tới, thúc giục hấn ra ngoài sân vận động thân thể để tránh tổn thương tính khí.

Đến lúc lên đèn, Hoàng Phủ Lạc quả nhiên đem theo xe ngựa tới đón hấn. Lúc này trong kinh thành đã treo đầy đèn ***g đỏ, bách tính trong thành đều diện quần áo mới ra đường. Yến Lâm Tích ngồi trong xe cố gắng bảo đảm cho báu vật an toàn, nghe bên tai tiếng ồn ào huyền ảo và tiếng kị sĩ hộ giá hò hét dẹp đường, nhịp tim tăng lên, lòng bàn tay cũng toát đầy mồ hôi.

Ký Mặc đã vạch sẵn kế hoạch, hấn thấy rất cẩn thận chu toàn, không chút sơ hở, nếu vậy, cảm giác tội cùng bất an trong lòng là từ đâu mà đến? Xe ngựa dừng lại, Hoàng Phủ Lạc từ ngoài xe vươn tay ra: “Cung nghênh Thái thượng hoàng!”

“Cung nghênh Thái thượng hoàng!” Đội vệ binh hộ giá bên cạnh và người hầu kẻ hạ nhất nhất hô muôn năm, giáp trụ âm hưởng, một mảnh quỳ xuống. Bách tính tung hô như sấm rền, tất cả đều quỳ, một số người to gan lạng lẽ ngẩng đầu, liền thấy một thân ảnh tinh tế nhưng không hề nhu nhược ở phía xa.

Hoàng Phủ Lạc đỡ tay Yến Lâm Tích, dẫn hấn từng bước leo lên Chu Tước môn thành lâu cao ngất. Tân hoàng đế Yến Tử Sướng cùng Hoàng hậu quý phi chờ đã lâu. Nhìn thấy Yến Lâm Tích, Yến Tử Sướng mỉm cười, khom người hành lễ: “Nhi thần bái kiến phụ hoàng, kính chúc phụ hoàng phúc thọ an khang.”

Yến Lâm Tích biểu tình cứng ngắc, hấn chịu không nổi cái lễ nghĩa nhi tử này, con hấn còn đang ngủ trong bụng mẹ kia. Nhìn các quan tam phẩm trong triều đều quỳ xuống hành lễ phía sau tân hoàng đế, không

biết hần lấy đầu ra dững khí, cong khoe miệng mỉm cười, phất ống tay áo nói: “Các khanh bình thân.”

Thanh âm kia trong trẻo dễ nghe, hoàn toàn không còn sự lạnh lùng độc ác trước đây. Sau khi Yến Lâm Tích hôn mê, đây là lần đầu bọn họ được nghe hần mở miệng nói. Lần trước tại lễ thoái vị, hần từ đầu đến cuối cũng không mở miệng. Thanh âm kia vẫn vậy, thế nhưng lại cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Bọn họ đứng lên, ngẩng đầu, rốt cục thấy được vị đế vương thiếu niên từng khiến họ kinh hãi, run sợ, căm ghét, thậm chí thống hận.

Hần mặc lễ phục rất nặng và phiền phức, mái tóc dài cột bằng dây tử kim quan, mắt ngọc mào ngài, đôi môi đỏ mọng. Hần khẽ vuốt cằm nhìn bọn họ, trên mặt nở nụ cười thân thiện ấm áp, ánh sáng đèn khiến làn da trắng nõn gần như trong suốt biến thành sắc đỏ ửng.

Chưa từng thấy biểu tình khoan dung của hần, cũng chưa từng thấy nụ cười ôn nhu đến vậy. Vẻ diễm lệ của Yến Lâm Tích vào giờ khắc này hấp dẫn thị giác tất cả mọi người. Đó là thần thái toát ra từ bên trong, một loại khí chất siêu việt ít người có được.

Yến Tử Sưởng nét mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, hần chuyển tầm mắt sang Yến Lâm Tích đang đứng bên cạnh Hoàng Phủ Lạc. Hần một thân vương bào hắc kim sắc, khí chất đàn ông sơ đậm lạnh lùng, lúc này nhìn Yến Lâm Tích mỉm cười, ánh mắt liên xen lẫn tâm tình chưa từng thấy qua trước đây.

Yến Tử Sưởng ngực giật giật, trong khoảnh khắc đó, hần tựa hồ vừa hiểu ra điều gì...

Yến Lâm Tích hướng các đại thần phất phất tay, đang định nói vài câu xã giao, lập tức bị Hoàng Phủ Lạc kéo lại. Y thấp giọng ngăn cản: “Không nên nói nhiều!”

Yến Lâm Tích bĩu môi, có chút không cam tâm quay đầu sang chỗ khác, cũng rất nhỏ giọng đáp: “Ta chỉ muốn chào hỏi bọn họ!”

Hoàng Phủ Lạc hừ một tiếng: “Chú ý thân phận của ngươi bây giờ.”

“Biết rồi, ta không còn là Hoàng đế nữa chứ gì!” Yến Lâm Tích cũng hừ một tiếng, không cho là đúng.

“Ý ta muốn nói, Thái thượng hoàng chỉ là thượng vị giả,” Hoàng Phủ Lạc nhìn hần, đột nhiên thấp giọng, “Đừng tưởng gà mái cắm lông chim lên thân là có thể biến thành phượng hoàng. Tiểu tử kia, đừng để bọn họ nhìn ra sơ hở của ngươi, nếu bị kẻ khác phát hiện ngươi không phải hần, dù là ta đi chăng nữa, cũng không thể cứu được ngươi!”

Yến Lâm Tích bỗng dưng mở to mắt, hần hoảng sợ nhìn Hoàng Phủ Lạc —— y đã biết? Y làm sao có thể biết?

Nhìn hần sợ đến mức thần sắc tái nhợt, tay chân lạnh như băng, trên mặt Hoàng Phủ Lạc dần dần hiện lên một tia cười xấu xa, thậm chí còn nháy mắt với hần.

“Đùa người chút thôi a.” Y hơi hột phun ra một câu, nhưng vẫn cầm tay hần. Sự lạnh lẽo ở đầu ngón tay khi truyền sang hần lại biến thành lửa nóng ôn độ, Yến Lâm Tích run rẩy một lát mới hồi phục tinh thần: “Người, người đang gạt ta?”

Hoàng Phủ Lạc kéo hần tới gần, đứng trên thành lầu thật cao, cùng Yến Tử Sưởng tiếp nhận lời triệu bái và tung hô của vạn dân dưới chân thành. Trong tiếng hô rung trời, y nắm chặt tay Yến Lâm Tích, vừa như trả lời hần, lại vừa như tự nói với bản thân: “Ta biết người không phải hần, cũng không biết người từ đâu mà đến, vì sao lại đến. Tuy rằng người chiếm hữu thân thể hần, nhưng người là người, người hoàn toàn khác hần.”

Tuy tiếng động rầm rĩ khiến người ta đình tai nhức óc, nhưng Yến Lâm Tích vẫn có thể nghe được thanh âm của Hoàng Phủ Lạc, từng từ trong miệng y nói ra đều hóa thành mũi tên nhọn, từng lời chuẩn xác đâm sâu vào trái tim hần.

“Ta mặc kệ người là ai, cũng không quan tâm người từ đâu mà đến.” Hoàng Phủ Lạc nắm chặt bàn tay muốn rút lại của Yến Lâm Tích, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Ta sẽ chăm sóc người, bảo vệ người, không cho người rời bỏ ta.”

“Hừ...” Một tiếng vang sắc bén, đám khói lửa được bắn lên bầu trời đêm, vỡ ra trên nền trời huyền ảo, lung linh lấp lánh, thấp sáng cả màn trời.

Yến Lâm Tích ngẩng đầu lên, nhìn pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, phát ra minh quang loá mắt trong đêm tối, rồi sau đó tan ra, vô ảnh vô tung biến mất. Vô vàn chùm pháo được bắn lên, tuy chỉ sáng rực trong nháy mắt, nhưng vẫn khiến bọn họ mê mẩn ngắm nhìn. Một lúc lâu sau, hần mới nói: “Thật đẹp!”

Hoàng Phủ Lạc quay đầu, trong lúc ánh sáng thay thế màn đêm, y thấy đôi mắt thuần khiết sáng trong kia như xen lẫn thủy quang cùng hỏa quang, xinh đẹp rạng rỡ gấp vạn lần pháo hoa.

Y cười cười, lên tiếng trả lời: “Ừ, thật đẹp!”

Yến Lâm Tích vẫn nhìn lên bầu trời, người dân dưới thành lầu không còn chi phối sự quan tâm của hần, tiếng cười nói vui mừng cũng bị bỏ ngoài tai. Hần lặng lẽ buông lỏng tay của Hoàng Phủ Lạc, dùng thanh âm khàn khàn hỏi: “Nếu... nếu một ngày nào đó ta bỏ đi, người có thấy buồn khổ chút nào không?”

Hoàng Phủ Lạc đáp: “Không được, người sẽ không đi đâu hết.”

Yến Lâm Tích ừ một tiếng, lát sau lại nói: “Ta chỉ thiết tưởng một chút thôi mà, giả sử có một ngày, ta đột nhiên biến mất thì sao?”

Hoàng Phủ Lạc không nói gì.

Yến Lâm Tích nói tiếp: “Dù sao ta nghĩ người cũng sẽ có chút khổ sở. Không hẳn, thực ra ta muốn người phải đau đớn vì ta. Nhưng nỗi buồn sẽ kéo dài bao lâu? Ba tháng, nửa năm, một năm, hay là năm năm? Năm năm hơi dài, người chỉ cần nhớ tiếc ta trong ba năm, ta cũng cảm thấy buồn bán rất lời rồi. Ta biết mình lớn lên quá đổi xinh đẹp, muốn tìm một nam nhân giống ta cũng không dễ, bất quá, nếu là mỹ nữ thì có thể. Tất nhiên người đó không thể giống mười trên mười, nhưng cũng có thể tìm người mũi giống, miệng giống, mắt giống... Người đó sẽ thay ta bên người, cũng không sai biệt lắm.”

Hắn cay sống mũi, nghẹn ngào, “Người đối xử với ta như vậy, đáng lẽ ta phải hận người, thế nhưng vì sao, ta lại không hận nổi? Hoàng Phủ Lạc, từ lúc tới nơi này, dường như ta không còn là chính mình nữa rồi. Đúng vậy, lão tử là một nam nhân thuần khiết, tại sao có thể động chút là sụt mướt như nữ nhân được? Thật con mẹ nó buồn nôn.”

Hoàng Phủ Lạc nhìn hắn, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Yến Lâm Tích mơ hồ không giống thường ngày, vẫn ngửa đầu, phần cổ trắng bạch cực kỳ chói mắt trong đêm tối. Hắn vẫn ngược lên như thế, phảng phất như có thể gãy cổ bất cứ lúc nào. Hoàng Phủ Lạc có điểm lo lắng, nhìn không được, thân thủ dè dặt hẳn xuống: “Đừng xem nữa, chẳng có gì đẹp mắt!”

Yến Lâm Tích chuyển ánh nhìn về phía y, khóe mắt ửng đỏ. Môi hắn giật giật, cười khổ một tiếng: “Người nói ta không phải hắn, thật sự rất đúng. Ta đích xác không phải hắn, ta chỉ là một du hồn đang chiếm hữu thân xác này. Nói ra chắc chẳng ai tin. Nhưng Hoàng Phủ Lạc, xin người đừng oán hận ta.”

Hoàng Phủ Lạc lắc đầu: “Oán cái gì mà oán?”

Yến Lâm Tích hít một hơi: “Không phải người vẫn luôn thích hắn sao?”

Hoàng Phủ Lạc nhướng mày: “Nói bậy bạ gì đó, tên kia tính tình kỳ quặc, kiểu người khiến kẻ khác chán ghét.”

Lời đáp của y có chút ngoài dự đoán, Yến Lâm Tích ngạc nhiên hỏi tiếp: “Vậy sao người còn có thể... Làm chuyện đó với hắn?”

“Khiến người chán ghét là một chuyện, nhưng bề ngoài không tệ lại là chuyện khác.” Hoàng Phủ Lạc nâng cằm, chân thật tự vấn.

“Hạ lưu!” Yến Lâm Tích trừng mắt, không nhìn được lại mắng, “Lưu manh!”

“Tư vị rất tốt,” Hoàng Phủ Lạc gật đầu nở nụ cười, “Ta cũng không muốn làm thế đâu, nhưng người mỹ vị như vậy, ta ăn một lần lại muốn ăn nữa.”

“Người đi chết đi!” Yến Lâm Tích liếc mắt.

“Tốt,” Hoàng Phủ Lạc tiến đến bên tai hắn, cúi đầu nói nhỏ, “Đến lúc hồi cung, nằm trên giường, người muốn cảm ghét ta thế nào cũng được. Một ngày không bị ăn chắc người chết lắm, chỉ sợ sau đêm nay, người liệt giường ba ngày mất. Đáng mừng đáng mừng?”

Lại một chùm pháo bay được bắn lên trời, hoả quang đỏ rực chiếu xuống, khiến tai Yến Lâm Tích bị nhuộm đỏ bừng. Hoàng Phủ Lạc nhìn dáng dấp buồn bực của hắn, tâm tình tốt lên trông thấy, vui vẻ bật cười.

Tiếng cười chưa dứt, đột nhiên có một chùm pháo chẳng biết tại sao, bất ngờ rớt xuống từ trên không trung, rơi thẳng xuống mái cong của thành lâu, lại theo sống ngói lăn xuống. Pháo đốt đập vỡ mấy khối ngói lưu ly, những mảnh vỡ sắc bén và dây pháo dài gần bốn thước lại cùng nhau đập vào mái che rồi bật nảy. Mọi người nghe tiếng nổ trên đỉnh đầu, cùng ngẩng lên coi. Pháo cứ nhiên nổ đúng vào lúc đó.

Vật liệu phủ trên mái che là mấy tầng vải bố ngâm dầu thầu dầu chồng lên nhau, vừa nặng vừa rắn chắc, không sợ mưa gió, nhưng điểm yếu là dễ bắt lửa, nhất là khi có gió to. Trong nháy mắt, lửa mượn uy gió, từng đám lửa đỏ ngẫu bưng bưng bốc lên cao. Những mảnh vụn của miếng vải dầu mang theo tàn lửa bay lượn chung quanh, đáp xuống nơi nào, nơi đó liền bắt lửa cháy rụi. Không bao lâu sau, hoả quang đã nhuộm đỏ cả tòa thành lâu.

Bách tính dưới thành sợ đến ngây người, lúc này lại có vụn pháo rơi xuống, nổ lên ngay giữa đám đông. Dù không tiếp xúc với chất liệu dễ bắt lửa, nhưng tàn đóm vẫn làm cháy y phục của không ít người và cả những cửa hàng ven đường.

Trong chốc lát, đoàn người đại loạn, chen lấn xô đẩy, khóc gào hãi sợ, tìm kiếm người thân, kêu lên đau đớn... Vốn là đại lễ từng bừng rộn rã, nhưng lúc này khói lửa từ từ tụ lại như Tu La địa ngục khiến kẻ khác hãi hùng.

Hoàng Phủ Lạc che chở Yến Lâm Tích lùi về phía sau. Yến Tử Sưởng và hậu phi ở bên kia cũng được hộ tống rút lui.

Hộ vệ thoái lui. Nhìn vẻ hỗn loạn của toàn thành, Hoàng Phủ Lạc nhanh chóng quyết định, chỉ huy người ngựa mang theo các trọng thần của hoàng thất ra ngoài thành lâu, lại phân phó kẻ khác cấp tốc điều động thủy long quân (lính cứu hoả) tới dập lửa.

Chu Tước môn thành lâu đồng loạt phát hoả. Thủy long quân từ trong kinh thành thúc ngựa phi như bay đến, nhưng ngoài thành chật ních bách tính đang chạy trốn tứ phía, thủy long quân bị đoàn người đương trong cơn kinh hoàng ngăn trở, làm sao có thể nhanh chóng tiếp cận thành lâu? Mặc dù đã đến rất gần, lại mượn nước sông đào chảy quanh Hoàng thành để chữa cháy, bất quá, chỉ sợ cũng không cứu được trận hỏa hoạn này.

Hoàng Phủ Lạc dẫn người rời khỏi thành lâu, nhìn lên trời mà đoán định phương hướng trở về nội cung, mắt thấy đám cháy ở Chu Tước môn nhuộm bầu trời thành sắc huyết hồng, lại không có cách nào dập tắt, chỉ có thể bực tức giậm giậm chân. Lúc này tứ phía hò hét loạn cào cào, thỉnh thoảng có những người dân

hoảng sợ chạy ngang qua. Hoàng Phủ Lạc túm lấy một gã tướng lĩnh vệ quân, lớn tiếng chất vấn: “Bọn họ làm sao có thể qua cổng Chu Tước? Nơi này là hoàng thành trọng địa, mau đuổi những loạn dân này ra!”

Tên tướng lĩnh vẫn chưa tỉnh hồn, run giọng đáp: “Mặt tướng vừa nghe đồn có kẻ đã mở cổng Chu Tước, bách tính hoảng loạn nghe nói xung quanh thành có sông đào tránh được hoạ loạn, liền ùn ùn kéo tới, đều là trăm họ trong kinh thành ta, có rất nhiều phụ nữ và trẻ em, không thể dùng vũ lực, mặt tướng thực sự ngăn cản không được.”

Hoàng Phủ Lạc hung hăng đá hấn ngã lăn xuống đất, mắng: “Vay mau giết vài người rắn đe. Giả sử có thích khách trà trộn trong đám loạn dân, nếu các người không tiêu trừ, nhất định sẽ tạo cơ hội cho bọn chúng tiếp cận Hoàng thượng. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta lập tức tru di cửu tộc các người!”

Viên tướng lão đảo linh mệnh chạy đi, Hoàng Phủ Lạc quay qua quay lại một hồi, bỗng nhiên sắc mặt tái xanh, hô lớn một tiếng: “Thái thượng hoàng? Người đang ở đâu?”

Một người theo hầu chỉ sang phía bên phải: “Vừa rồi Đoan phi nương nương đột ngột đến đây, nàng kéo Thái thượng hoàng chạy tới Hoàng Huy điện rồi.”

Đoan phi? Hoàng Phủ Lạc trong mắt hàn quang lóe lên, phi thân lên ngựa, phóng thẳng theo hướng người hầu vừa chỉ.

Không lâu sau khi Hoàng Phủ Lạc ly khai, Yến Lâm Tích vỗ ngực lăn từ chỗ nấp ra.

“Bệ hạ, người không sao chứ?” Một bàn tay thon thả nhỏ nhắn đỡ hấn đứng dậy, thiếu phụ đoan chính tú lệ ăn mặc cung trang thân thiết nhìn hấn.

“Không sao không sao, được rồi, nàng là...” Nhìn cô gái có vóc người đầy đặn và dung mạo giống hệt một người nào đó, hấn đột nhiên tỉnh ngộ, “Nàng chính là... Đoan phi? Tỷ tỷ của Hải Vô Nhai?”

Đoan phi mỉm cười, duyên dáng cúi chào, hai tay chấp trước ngực: “Bệ hạ còn nhớ rõ thân thiếp, đó đã là niềm vinh hạnh cho thiếp rồi.”

“Ta cũng không nhớ kỹ lắm, tỷ đệ hai người đáng đáp thật giống nhau.” Nhìn mỹ nữ trước mặt, Yến Lâm Tích trong lòng thâm tung hô ca ngợi, nhưng không dám nói thêm điều gì.

Hấn nhìn đám thị vệ của Hoàng Phủ Lạc, do dự một chút. Nhưng sau khi nữ nhân này kéo hấn qua một bên, người hầu kia đã chỉ đường khác cho Hoàng Phủ Lạc, hấn liền nghĩ rằng bọn họ là người Ký Mặc phái ra tiếp ứng. Nhưng khi biết rõ thân phận của nữ nhân này, hấn lập tức kết luận không thể có chuyện đó. Ký Mặc là ám vệ thủ lĩnh, sao có thể chỉ huy sủng phi chốn hậu cung làm việc cho mình? Huống chi Hải Vô Nhai là người của Hoàng Phủ Lạc.

“Bệ hạ, người thật sự không nhớ chút gì sao?” Đoan phi chớp đôi mắt đẹp nhìn hấn, trong con ngươi thấp

thoáng ngẩn lẹ. (thấy ón =”=)

“Cái này, ta bị thương tổn đầu óc, nói chung sau khi tỉnh lại đã quên rất nhiều chuyện.” Bên ngoài hỗn loạn không gì sánh được, nhưng hết lần này tới lần khác đều không có ai chú ý đến nơi đây.

Hắn đường đường là Thái thượng hoàng, ăn mặc cực kỳ bắt mắt, tại sao lúc này bóng dáng một thị vệ cũng không thấy, còn mình và cung phi lại cùng người hầu nói chuyện phiếm? Yến Lâm Tích túa mồ hôi lạnh, cảm giác kỳ quặc, trong lòng một trận bất an.

Đoan phi xoa xoa khoeo mắt, bỗng nhiên nở nụ cười, ôn nhu nói: “Quên đi cũng tốt, sau khi quên hết, sẽ thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, không còn bị những phiền não đau khổ dày vò nữa.”

Nói xong, nàng liền lật tay, rút ra một con dao găm, nụ cười trên mặt vẫn cực kỳ ôn nhu đoan trang, “Bệ hạ, sao người lại ham chơi như vậy? Thậm chí còn hết lần này tới lần khác quên đường về. Chơi đã nhiều ngày, cũng nên mệt mỏi, để thần thiếp giúp người tiễn đưa quá khứ, sang bên kia rồi, nhớ phải hảo hảo chăm sóc bản thân, đừng sống phóng khoáng buông thả nữa a.”

“Người, người muốn làm gì?” Yến Lâm Tích không ngờ Đoan phi dám xuất ra hung khí trước mặt nhiều người như vậy, sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch. Hắn liên tục thối lui, nhưng áo bào quá dài, vướng tay vướng chân, hắn vừa chạy vài bước đã té nhào xuống đất.

“Người đừng chạy,” Đoan phi ngồi xổm xuống, dùng dao găm lướt nhẹ trên mặt hắn, “Chỉ tiếc gương mặt này quá đối hoàn hảo.” Sau tiếng thở dài, dao găm lóe ánh hàn quang, không chút lưu tình đâm thẳng xuống phía dưới.

“A!” Yến Lâm Tích kinh hô một tiếng, nghĩ thầm: “Kết thúc rồi, chân không thể chạy, mạng sẽ bỏ lại nơi này”. Nhìn ánh dao đã tới trước mắt, hắn sợ đến độ nhắm chặt hai mắt, cao giọng cầu cứu theo bản năng: “Hoàng Phủ Lạc!” Tiếng kêu của hắn thê lương bén nhọn, truyền đi rất xa trong màn đêm yên tĩnh.

Đoan phi nhất thời không đề phòng, hai lỗ tai bị tiếng kêu của hắn làm cho tê dại, hoa mắt chóng mặt, mũi dao đang đâm xuống đột ngột dừng lại. Bỗng nhiên, một vật cứng không khí, xé gió lao đến, nện vào sống dao. Đoan phi chỉ cảm thấy một luồng mãnh lực vọt tới, lập tức cổ tay tê rần, dao găm đã bay ra ngoài.

“Là kẻ nào?” Nàng kinh ngạc xoay người lại nhìn quanh, trong bóng tối chỉ có bách tính khóc gào trốn chạy và những quân cận vệ mặc giáp, tay cầm binh khí. Người của Hoàng Phủ Lạc sớm đã đi theo chủ nhân, xung quanh toàn bộ đều là quân hầu của nàng.

“Hoàng Phủ Lạc!” Yến Lâm Tích không thấy lưỡi dao sắc bén đâm xuống như dự đoán, lập tức mở mắt ra, liền thấy Đoan phi sợ xanh cả mặt, hung khí trong tay đã văng ra xa, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu hắn là Hoàng Phủ Lạc đã tới. Yến Lâm Tích cùng đường chặt vật đứng lên, liều mạng nhấc đuôi áo bào chạy trốn.

“Đứng lại!” Đoan phi không kịp nhặt đao, chỉ hắt cằm ra lệnh cho tên thị vệ bên cạnh, người nọ rút đao

khỏi vỏ, lập tức đuổi theo. Đám thị vệ canh giữ xung quanh thấy vậy cũng rút đao ra, nhanh chóng bao vây Yến Lâm Tích.

“Hoàng Phủ Lạc! Ta ở đây!” Yến Lâm Tích bị bao vây, sợ Hoàng Phủ Lạc không tìm thấy mình, hoảng loạn kêu to, nhưng hắn vẫn không thấy bóng dáng Hoàng Phủ Lạc, chỉ có thể nhận thấy càng lúc càng nhiều binh sĩ con người lộ ra hung quang đang tiến đến gần.

Yến Lâm Tích đôi chân mềm nhũn, hắn hoảng sợ nhìn những kẻ xung quanh, một rừng đao kiếm hỏa quang lấp lánh đang hướng về phía mình. Hắn tuyệt không hoài nghi, nếu Hoàng Phủ Lạc không xuất hiện, sau một khắc nữa hắn sẽ bị đâm thành con nhím.

Đúng vào lúc này, một bóng đen đột nhiên xông tới như vũ bão, trong tay bạch quang chớp động. Trong khoảnh khắc, bọn thị vệ chỉ kịp kêu rên, sau đó lập tức bị y ném xác xuống đất.

“Đi theo ta.” Người nọ tuy cải trang thành thị vệ, nhưng y dùng mảnh vải che mặt nên không thể nhìn ra tướng mạo. Trường kiếm trong tay y vừa lật, bàn tay đã thủ sẵn vô số phi tiêu, y ném ra xung quanh, tiếng xé gió nổi lên tứ phía, mấy nữ tì bê đồ trang sức lập tức đau đớn ngã xuống. Những người còn lại bị thủ đoạn của y hù dọa, chỉ dùng binh khí trong tay vây bắt bọn họ, nhưng không ai dám tiến lên nữa.

“Là người?” Yến Lâm Tích được y đỡ dậy, thanh âm quen thuộc này chỉ có thể thuộc về Ký Mặc.

“Đi thôi.” Ký Mặc đưa tay lên miệng huyết sáo, một con hắc mã tung bồm chạy tới. Đến trước đám người, nó tung vó hí vang một tiếng, chân trước đạp lên một tên, lại đá hậu trúng một tên khác. Hai kẻ kia sặc sụa ho ra máu, đoán chừng bị ngựa điên đá gãy xương sườn, suy nhược đến độ không bò dậy nổi.

Ký Mặc nâng Yến Lâm Tích lên hắc mã, hai chân thúc vào bụng ngựa, con ngựa hơi nghiêng mình chạy đi.

“Chết tiệt!” Đoan phi giận dữ chạy đến, hung hăng cắn môi nhìn con hắc mã tuyệt hảo đang chạy xa dần, “Dù người là ai, tối nay nhất định sẽ bị tru diệt. Còn các người, nếu để hắn đào tẩu, cứ việc đưa đầu tới gặp ta!”

“Đi đâu vậy?” Yến Lâm Tích ngồi trên lưng ngựa ôm chặt hông Ký Mặc, “Người kêu ta chờ ở Triều Thiên môn, tại sao lại tới chỗ này?”

Ký Mặc thúc ngựa đáp: “Thuộc hạ đợi lâu không thấy người tới, sợ có biến nguy, dù sao cũng đã nhiều lần âm thầm che chở người trong quá khứ.”

“Nếu không có người, chắc ta đã chết trong tay nữ nhân kia rồi.” Yến Lâm Tích nhớ lại chuyện khi nãy, lòng vẫn còn sợ hãi, “Nữ nhân kia nhất định là điên rồi, ta là chồng nàng, lại là phụ thân của con gái nàng, nàng giết ta thì được lợi gì chứ?”

Ký Mặc không trả lời. Triều Thiên môn cũng không xa, hắc mã cưỡi trình cực nhanh, chỉ trong khoảng

nửa khắc đã đến trước cửa cung. Trước cửa có không ít bách tính đang chen lấn xô đẩy, hầu hết tránh né những nơi có thị vệ. Cửa cung đóng kín, trước cửa một mảnh kêu loạn.

“Làm sao bây giờ?” Yến Lâm Tích xuống ngựa, theo sát phía sau Ký Mặc, thỉnh thoảng xoay người lại nhìn, rất sợ truy binh đuổi kịp.

“Đừng lo lắng, thuộc hạ sắp xếp xong xuôi rồi.” Ký Mặc đưa hần tới cổng phía đông của Triều Thiên môn, nơi đó có một cánh cửa nhỏ khá khuất tầm mắt, chuyên để tôi tớ ra vào. Y giơ tay lên gõ ba tiếng, tiểu môn lập tức mở, thả hai người đi vào. Yến Lâm Tích nhìn mọi nơi sau khi vào cửa, cư nhiên không thấy một bóng người. Ký Mặc trở tay đóng cửa lại, dẫn hần đi vào phía trong Triều Thiên môn.

“Đây là đâu?” Yến Lâm Tích nhìn tòa tiểu viện tro tro trước mắt hỏi Ký Mặc, không gian nơi này hiu quạnh thê lương, cỏ hoang rậm rạp, hiển nhiên đã rất lâu không có người ở.

“Một vị phi tần của Tiên hoàng [1] phạm sai lầm, bị giam ở chỗ này chờ chết.”

“Chờ chết?” Yến Lâm Tích ngừng cước bộ.

“Nàng ta chết lâu rồi. Nhanh lên một chút!” Ký Mặc kéo hần đi vào chính điện. Trong điện tối tăm âm lạnh, ẩm mốc hôi hám, hiển nhiên không có người lau chùi quét tước.

Ký Mặc đánh đá lấy lửa, thắp lên một ngọn đèn nhỏ. Nhờ ánh đèn yếu ớt, hần đẩy khối bồ đoàn [2] cũ nát ở giữa chánh điện ra, sau đó nhấc tảng đá lớn lên, để lộ một địa đạo sâu thẳm. “Người ở chỗ này chờ, sẽ có người dẫn Hoài vương và Hoàng đế tới, đến lúc đó, hoả dược chôn ở đây sẽ khai hoả và... Oành!”

“Bọn họ sẽ bị nổ chết?” Yến Lâm Tích thân thể run lên, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, “Không được, không thể làm như vậy!”

“Sẽ không chết!” Ký Mặc nhìn hần một cái, “Chỉ là đốt phòng này thôi. Nơi này có địa đạo kín đáo, lửa thiêu không tới. Người chỉ cần lộ mặt ra ngoài cửa sổ, để bọn họ đều nhìn thấy người đang ở trong đám cháy. Chờ lửa lan rộng, người sẽ theo thuộc hạ xuống địa đạo. Sau khi thiêu xong, bọn họ thấy thi thể cháy đen sẽ tưởng người đã chết. Xong xuôi mọi chuyện, không để lại manh mối.”

“Bọn họ thực sự sẽ đến?” Yến Lâm Tích đến lúc này mới phát hiện ra điểm khác thường, khắp gian chính điện đều có mùi dầu hỏa, xem ra người của Ký Mặc đã sớm đem dầu chôn ở đây. Lửa mượn uy dầu, thần tiên cũng khó dập.

“Yên tâm...” Ký Mặc nghiêng tai lắng nghe, khóe môi lộ ra một nụ cười, “Bọn họ đến sớm hơn dự đoán.”

“Yến Lâm Tích! Người đang ở đâu?” Trong gió đêm, mơ hồ truyền đến tiếng gọi lo lắng, đó là thanh âm của Hoàng Phủ Lạc. Yến Lâm Tích nghe tiếng y, muốn đi ra phía ngoài, liền bị Ký Mặc kéo lại.

“Hắn đang gọi ta!” Yến Lâm Tích vừa quay đầu lại đã nhìn thấy con người đen lầy và đầy mắt ẩn giấu sự kiên trì của Ký Mặc.

“Đã đi được tới đây, lẽ nào người lại muốn bỏ cuộc?” Ký Mặc chậm rãi buông lỏng tay ra, “Thuộc hạ nhắc nhở người lần cuối, nếu ra khỏi cánh cửa kia, người tuyệt đối không có cơ hội lần thứ hai. Qua đêm nay, dù lựa chọn sống hay chết, người cũng sẽ không còn là bộ hạ của ta nữa!”

Yến Lâm Tích không quay đầu lại, hắn đứng yên đó, song quyền nắm chặt. Tự do, tự do! Hai chữ này luôn ấp ủ trong lòng hắn. Chỉ cần qua thời khắc này, hắn có thể hít thở bầu không khí tự do, có thể ly khai vòng xoáy phức tạp nguy hiểm của quyền lực, có thể khoái ý làm chủ cuộc sống của mình.

Tiếng la hét ầm ĩ tiến đến gần, tiếng bước chân và tiếng vó ngựa rầm rầm kéo tới, đó là thanh âm của gần một ngàn quân cận vệ và kỵ binh. Ký Mặc mỉm cười, ngọn đèn trong tay lượn một đường vòng cung duyên dáng trong bóng đêm.

“Oành!” Ngọn lửa đỏ ngầu bốc lên từ một góc trong điện, phút chốc liền lan ra toàn bộ gian phòng.

“Đừng lo lắng, dầu hỏa chỉ cháy xung quanh, người bên ngoài sẽ cảm thấy lửa này cháy rất mạnh, nhưng muốn lan tới bên trong thì cần thêm một khoảng thời gian nữa, đó chính là cơ hội của chúng ta.” Ký Mặc an ủi hắn, yên lặng ngồi trước lối vào mật đạo, “Bây giờ người ra trước cửa sổ đứng, bọn họ sẽ xông vào ngay lập tức.”

Yến Lâm Tích ra trước cửa sổ, ngọn lửa tán loạn, phản chiếu ánh sáng huyết hồng khắp lãnh cung bỏ hoang.

Hoàng Phủ Lạc cười ngựa vọt vào. Ngọn lửa mang theo sóng nhiệt ập vào mặt y, con ngựa sợ lửa, hí lên theo bản năng, không chịu tiến lên phía trước.

“Yến Lâm Tích! Người đang ở đâu? Mau thoát ra đi!” Hoàng Phủ Lạc tóc tai rối bời, gương mặt kinh hoàng nôn nóng. Y nhảy xuống ngựa, một mình xông thẳng vào đám cháy, lập tức bị người hầu chạy tới ôm eo ngăn lại.

“Điện hạ, hỏa thế quá lớn, người không thể liều mạng!”

“Cút ngay!” Hoàng Phủ Lạc giận dữ, đám đá loạn xạ.

“Hoài vương, không thể được!” Yến Tử Sướng sai người ngăn Hoàng Phủ Lạc lại, hắn nhìn hỏa quang bốc lên tận trời, ánh mắt phức tạp, “Thái thượng hoàng chưa chắc đã ở chỗ này, người đừng manh động.”

“Hắn ở đây, nhất định ở đây!” Hoàng Phủ Lạc khước mắt đỏ lên, đá văng tên thị vệ đang vất vả cản ngăn, quan sát xung quanh. Tại y nhất thời sơ sẩy nên mới mất đi Yến Lâm Tích.

Khi chạy tới Hoàng Huy điện trống không, y mới biết mình mắc bẫy. Vòng vèo nhiều đường theo chỉ dẫn của tên hầu giả mạo mà vẫn không kết quả, lại thấy vết máu đầy đất và con dao găm trơ trọi, làm sao Hoàng Phủ Lạc có thể không phát cuồng?

Y bắt mấy người dân chạy loạn trên đường, mới biết Yến Lâm Tích đã được một nam nhân dẫn tới Triều Thiên môn, lập tức ra lệnh cho thị vệ phóng ngựa đuổi theo. Đuổi tới nơi đây, chỉ thấy lãnh cung bỏ hoang đột nhiên hỏa quang tận trời... Hoàng Phủ Lạc cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, huyết dịch toàn thân phút chốc ngưng kết thành đá băng.

“Yến Lâm Tích!” Y như con thú bị nhốt, tuyệt vọng gào thét, theo tiếng hô của y, một cây cột gỗ của chính điện đổ rầm xuống.

Trong ánh lửa, y nhìn thấy áo bào của Yến Lâm Tích bị sóng nhiệt thổi bay phần phật, thân ảnh của hắn mềm dẻo mà mảnh mai, hỏa quang hất lên hai gò má tái nhợt, phô ra nhan sắc diễm lệ. Hắn tựa hồ nghe thấy thanh âm của Hoàng Phủ Lạc, hai người yên lặng nhìn nhau qua song sắt rực lửa.

“Gặp lại sau!” Hoàng Phủ Lạc thấy đôi mắt hồng nhuận kiêu diễm của Yến Lâm Tích hướng đến mình. Sau khi nói mấy chữ này, hắn mỉm cười giơ tay lên, vẫy vẫy tạm biệt y.

Mái tóc đen dài của hắn bị sóng nhiệt thổi tung, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần thiên hạ, dáng vẻ tươi cười khiến kẻ khác say mê. Hoàng Phủ Lạc kinh ngạc nhìn hắn... nhìn hắn chậm rãi xoay người, lại một cây cột gỗ rơi xuống, thân thể nhỏ nhắn kia hoàn toàn biến mất trong ánh lửa rực trời.

“Không!” Hoàng Phủ Lạc ngửa mặt lên trời huýt sáo dài, đột nhiên phi thân nhảy lên, liều mình vọt vào biển lửa.

Yến Tử Sưởng biến sắc vì không ngăn kịp, tiến lên phía trước một bước, liền bị người hầu bên cạnh níu lại.

“Ngăn y lại!” Hắn tuyệt vọng nhìn thân ảnh Hoàng Phủ Lạc trên không trung, lửa lớn như vậy, một khi đã tiến vào là tuyệt đường trở ra.

“Hoàng Phủ Lạc, ngươi điên rồi!” Nhìn người bạn thân đồng thời là lý tưởng của cuộc đời mình biến mất, Yến Tử Sưởng thần trí hốt hoảng, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Yến Lâm Tích bị trận sóng nhiệt hấp hơi, cả người toát mồ hôi, mùi dầu hoả gay mũi khiến hắn ho khan liên tục. Hắn xoa mắt đau đớn, vừa rơi lệ vừa bước đến chỗ Ký Mặc. Hoàng Phủ Lạc, kiếp này sau khi biệt ly, mong rằng người có thể nhớ kỹ ta... Không, nếu sớm quên được cũng tốt. Hắn khóc té quỵ dưới đất, không thể ngừng đau, không muốn từ bỏ, nhưng bọn họ vốn là thủy hỏa bất dung, căn bản không thể hoà hợp.

“Làm sao bây giờ, hình như ta thực sự thích ngươi.” Yến Lâm Tích cắn răng, dùng hết khí lực bò về phía trước, “Không thể chết được, ta còn rất nhiều mỹ nhân đang chờ đợi. Ta muốn lấy một mỹ nữ đệ nhất thiên hạ làm lão bà, để nàng sinh cho ta những hài tử khả ái.” Hắn vừa dứt câu, nước mắt lại lăn ra.

“Hoàng Phủ Lạc, tên hồn đản nhà ngươi!” Hắn dùng lực đâm mạnh xuống mặt đất, lại chặt vật đứng lên lần thứ hai.

“Bệ hạ? Bệ hạ?” Thanh âm của Ký Mặc đã ở rất gần, hắn chỉ cần tiến lên mấy bước là có thể ly khai cái hoả ngục này. “Mau theo ta, căn phòng sắp sụp rồi!” Giọng Ký Mặc rõ ràng mang theo chút khẩn trương cùng âu lo, Yến Lâm Tích dụi mắt một cái, đáp: “Ta đến rồi! Chúng ta...”

“Đừng!” Trong biển lửa, một cánh tay đột nhiên vươn ra, nắm thật chặt tay hắn. Yến Lâm Tích chưa kịp kinh ngạc, cả người đã rơi vào cái ôm ấm áp quen thuộc.

“Hoàng Phủ Lạc?” Gương mặt tuần tú vô song của y tràn đầy bụi mù lẫn tàn tro, mái tóc đen dài xáo xơ vì hơi nóng, bờ môi y khô nứt, vài nơi bị bỏng và y phục rách nát, hoàn toàn mất hết tư thái ung dung tuấn lãng trước kia, chỉ duy nhất đôi mắt đen láy chớp động vẫn kiên cường quang mang, sáng hơn ánh lửa.

“Đừng đi!” Hoàng Phủ Lạc ôm chặt Yến Lâm Tích, thanh âm khàn khàn, cả người nóng ran, “Ngươi còn sống, còn sống...”

“Ngươi điên rồi sao?” Yến Lâm Tích tỉnh táo lại sau cơn kinh hãi, hắn túm áo Hoàng Phủ Lạc mắng to, “Sẽ chết người đấy, ngươi biết không? Sẽ bị chết cháy! Ngươi cứ như vậy xông vào... May mà không bị lửa thiêu...” Hắn càng nói càng không thốt ra lời, chỉ túm chặt vai Hoàng Phủ Lạc, đôi mắt ngấn lệ nhìn gương mặt lem luốc của y.

“Ông trời làm sao dám bắt ta!” Hoàng Phủ Lạc hừ lạnh một tiếng, tuy rằng trên người chặt vật rách nát, nhưng biểu tình vẫn hết sức kiêu ngạo phách lối.

Yến Lâm Tích nhìn bộ dáng của y, phá lệ mỉm cười: “Vẫn ngông cuồng như thế.”

“Đi nào!” Hoàng Phủ Lạc kéo Yến Lâm Tích ra phía ngoài, nhưng hỏa diễm hùng hực đã bao vây tứ phía, khắp nơi là khói đặc cuộn cuộn, hỏa xà loạn vũ, khó mà phân biệt phải trái trước sau.

Nóc nhà kéo kẹt kêu vang, thỉnh thoảng có những cột gỗ bị gãy ra rơi xuống, phát sinh âm thanh chói tai. Yến Lâm Tích kéo y lại, lắc đầu ngăn: “Không ra được.”

Hoàng Phủ Lạc hít sâu một hơi, sóng nhiệt làm cảnh vật xung quanh biến dạng, môi Yến Lâm Tích trong lòng y đã khô nứt ra, không khí cũng bị cô đặc lại. Y nhìn hắn, đưa tay vuốt ve hàng mi, đôi mắt của đối phương, cuối cùng sờ nhẹ lên môi hắn.

“Quên đi, không ra được là không ra được. Được hưởng trọn vẹn giây phút cuối bên ngươi, coi như ta cũng không thua thiệt.”

Thanh âm bạo liệt trên đỉnh đầu càng thêm rõ ràng vang dội, hai người chợt nghe thấy tiếng la giân dữ phía sau: “Rốt cuộc các người có đi hay không? Còn không mau lên, nơi này sắp sụp rồi!”

Hoàng Phủ Lạc ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, đã bị túm lấy cánh tay, kéo dài qua một bên.

“Người là ai?” Bị kéo vào địa đạo đen như mực, y vừa hé mắt ra thì lập tức nhìn thấy một kẻ xa lạ, gương mặt anh tuấn và tràn đầy sát khí. Vài giây sau, Yến Lâm Tích ngã đè lên người y.

“Đi nhanh một chút!” Nam nhân kia nhảy xuống, không quên xoay tảng đá chắn cửa động trở lại vị trí cũ, sau đó lôi hai người còn đang lảo đảo chạy về phía trước.

“Hắn là Ký Mặc, chắc hẳn người đã từng nghe qua cái tên này?” Yến Lâm Tích tâm tình vô cùng tốt, vuốt ve bọc trang sức giắt trên thắt lưng, vừa chạy vừa cười.

“Nguyên lai là hắn!” Hoàng Phủ Lạc cau mày một cái.

“Hoài vương có ý tứ gì vậy, chờ sau khi thoát ra sẽ lùng bắt tóm cổ hai chúng ta sao?” Ký Mặc đối Hoàng Phủ Lạc không có nửa điểm hứng thú, ngay cả đối với Yến Lâm Tích cũng mất dần kiên nhẫn, “Người xuống sớm một chút chẳng phải đã không có chuyện gì sao? Không nên để y tìm được! Ta chỉ chuẩn bị một cỗ thi thể, bây giờ lại biến mất hai người, bọn họ nhất định sẽ hoài nghi! Sớm biết vậy ta đã bỏ người lại a.”

Nghe giọng điệu giận dữ của Ký Mặc, Yến Lâm Tích vẫn thoải mái vỗ vỗ vai y: “Không sao, lửa lớn như vậy, tất cả đã sớm bị đốt thành tro rồi, không ai phát hiện ra đâu.”

Ba người yên lặng đi tiếp, phía sau truyền đến tiếng vang ầm ầm.

“Chánh điện sụp sao?” Yến Lâm Tích nhin không được quay lại xem, nhưng địa đạo tối đen như mực, nhìn không thấy gì.

“Sụp rồi.” Ký Mặc mặt không đổi sắc đáp, “Là ta phòng bị, chỉnh sửa lại bộ phận then chốt, bây giờ cái địa đạo kia cũng sụp rồi.”

“Nga nga!” Yến Lâm Tích vẽ mặt kính phục nhìn y, “Người quả thật lợi hại! Ta đây bái phục!”

Ký Mặc không nhin được, mặt ửng hồng lên.

Đi tới đoạn đường cuối cùng, Ký Mặc giơ tay chỉ lên phía trên, ba người nối đuôi nhau thoát ra, ly khai địa đạo dài dằng dặc. Lối ra là một miệng giếng cạn, bên ngoài đặt một đôi thùng gỗ.

“Người thật sự muốn đưa y đi cùng?” Ký Mặc kéo Yến Lâm Tích qua một bên, vẽ mặt nghiêm túc chỉ vào Hoàng Phủ Lạc đương ngẩn sao, “Kỳ thực ta có thể diệt trừ y, người không biết quỷ không hay!”

Yến Lâm Tích lắc đầu liên tục: “Không cần, không cần.”

“Nếu y dẫn truy binh đuổi theo thì sao?”

“Sẽ không, sẽ không!”

“Y quyết tâm rời bỏ tất cả để theo chúng ta sao?”

“...” Yến Lâm Tích không trả lời.

“Không phải ta đã bị thiêu chết rồi sao?” Hoàng Phủ Lạc chấp tay sau lưng, cước bộ thông thả, “Chết cháy trước mắt bao người, thậm chí tân hoàng đế cũng đã chứng kiến.” Y rút cuộc thả lỏng tay, “Có thể thoát ra ngoài hít thở không khí cũng tốt.”

Yến Lâm Tích hai tròng mắt sáng lên: “Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta đi nhanh một chút đi!”

“Sớm biết vậy ta đã mang theo nhiều tiền bạc.” Hoàng Phủ Lạc vẽ mặt ảo não.

“Không sao không sao!” Yến Lâm Tích vỗ vỗ cái bọc nhỏ nơi thắt lưng, nụ cười rạng rỡ gấp vạt lần tinh quang, “Sau này ta nuôi người!”

Hoàng Phủ Lạc nhượng lông mày, khoé môi vẽ nên một nụ cười tuyệt mỹ.

“Vậy thì,” Yến Lâm Tích xoay người nhìn ra phía xa, hướng về phía hoàng thành đang được hồng quang bao phủ vẫy vẫy tay, “Tạm biệt nha ***g sắt!”

Hoàng Phủ Lạc ghé sát tai hắn, thấp giọng hỏi: “Mãn nguyện chưa?”

Yến Lâm Tích gật đầu cười: “Ừ, mãn nguyện!”

Hoàng Phủ Lạc nở nụ cười: “Biết bây giờ ta muốn nói câu gì không?”

“Àn?”

“Tối đây thị tẩm cho ta đi, Thái thượng hoàng!”

Chú thích:

[1] Tiên hoàng: hoàng đế đời trước

[2] Bồ đoàn: đẽm cối, đẽm hương bồ

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-viet-chi-thi-tam-ba-thai-thuong-hoang>